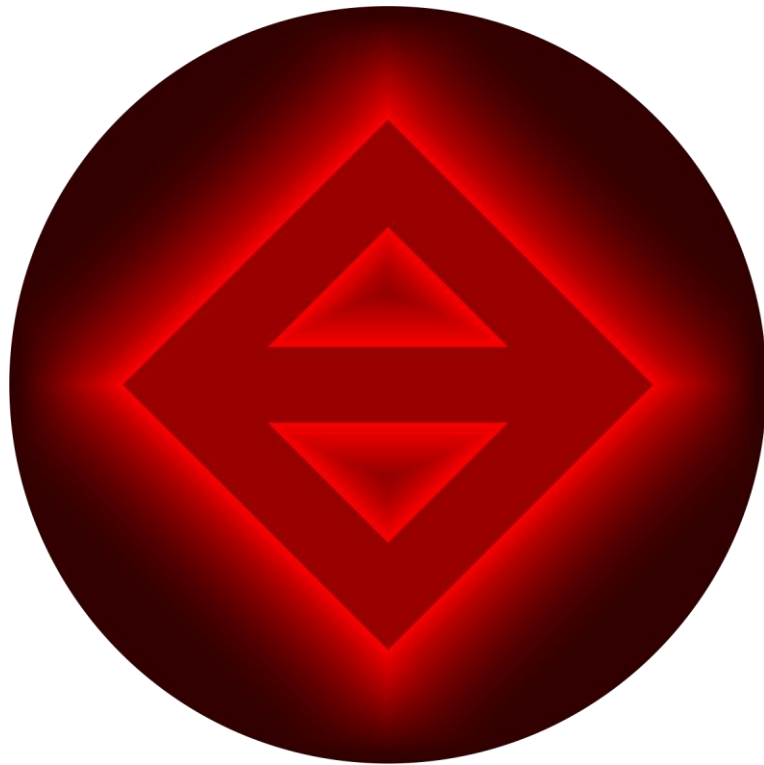

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη

Δαιμόνα

ερωτάρια - νουθεσίες

ΒΟΛΟΣ 2017-18

Δαιμόνα

ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized initial 'Α' followed by a cursive 'μ' and a horizontal line extending to the right.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη

Δαιμόνα

ερωτάρια - νοουθεσίες

ΒΟΛΟΣ 2017-18

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου με την εγκληματική συνέργεια του δικηγόρου του (Π.Κ. άρθρο 233, απιστία δικηγόρων), αποτάχθηκε *παράνομα* το 2003, όταν διαπίστωσε πως ο διοικητής του, προστάτευε την παράνομη λειτουργία νυχτερινού κέντρου διασκέδασης στον Βόλο, του οποίου ιδιοκτήτης (άτυπος εννοείται για ευνόητους λόγους), ήταν άλλος αξιωματικός της Α.Δ. Μαγνησίας. Δραστηριότητες που έχαιραν όμως της πλήρους ανοχής, τόσο της Αστυνομίας και του Δήμου Βόλου, όσο και της εισαγγελέως που ανέλαβε να συγκαλύψει και να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση! ...

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα κι από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρερμηνεύει την ανάβαση και την αντιλαμβάνεται άστοχα και αφελώς, ως κίνηση απόπειρας αυτοκτονίας. Ενημερώθηκαν τ' αδέρφια του κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, να υπογράψουν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, υπέγραψαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έψαχνε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στο Βόλο, κάνει ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές και εισαγγελικές υπηρεσίες, χωρίς καν να υφίστανται δηλαδή οποιεσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες, απλά και μόνο με την υπογραφή και την ... αμέριστη συγκατάθεση των αδελφών του ..., συλλαμβάνεται και εγκλείεται *παράνομα*, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολουθούν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούν εγκληματικά και παράνομα και καταφέρνει μόνος του, μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχωρεί για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό, όπου και μετακομίζει στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπιστώνει πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν ήδη προαποφασισμένη! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και

προσωπική και φυσικά, ούτε λόγος για Τέχνη ή έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε εξορία από το Λουτρό την 30^η Μαρτίου 2018

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του Τέλης Μπλάντας από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μνήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν και ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, ο σχεδιασμός των οποίων, έγινε πάνω σε προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δυο-λόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτήνη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο:

<http://olympiakopantechnon.gr/category/e-books-am/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός Θεόδωρος Αθερίδης, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018) «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), δημοσιευμένες στο [ΟΠΚανάλι ΕΥ – ευ.ε](http://www.opkanali.gr) του **YouTube**.

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις 22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://olympiakopantechnon.gr/a-theory/>),
- στις 19 Ιουλίου 2007 η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Ολυμπιακοί Αγώνες Τέχνης) (<http://olympiakopantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις 18 Απριλίου 2015, που υποστηρίζει την μετεξέλιξη της δικτατορίας των ηλιθίων (δημοκρατίας), σε **πολιτοκρατία**. Μία κοινωνία δύο τάξεων, την κατώτερη των ιδιωτών και την ανώτερη των πολιτών, με διακριτά δικαιώματα και υποχρεώσεις, στις οποίες όμως θα εντάσσονται οι ενήλικες, αυτοβούλως (http://olympiakopantechnon.gr/g-basic_principles/).

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

«Συμπόσιο» του Πλάτωνα, απόσπασμα:

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τι θα μπορούσε όμως, να είναι ο Έρωτας Θνητός;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Κάθε άλλο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τι όμως;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Όπως είπαμε πριν, μεταξύ θνητού και αθανάτου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δηλαδή τι, Διοτίμα;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Μεγάλος δαίμονας, Σωκράτη· γιατί όλα τα δαιμονικά όντα, βρίσκονται μεταξύ θεού και θνητού.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ποια δύναμη έχει;

ΔΙΟΤΙΜΑ: Να ερμηνεύει και να μεταφέρει στους θεούς τα ανθρώπινα και στους ανθρώπους τα θεϊκά, εκείνων τις προσευχές και τις θυσίες, αυτών τις προσταγές και τις ανταμοιβές, και όντας στη μέση και των δύο, συμπληρώνει το κενό, ώστε το σύμπαν να συνδέεται με τον εαυτό του ...

Τέτοιος είναι ο Έρωτας, μεγάλος δαίμονας! Ο αρμός του σύμπαντος!
Και κάθε γυναίκα που εμπνέει τον μέγα έρωτα και άγει έναν άντρα,
γίνεται η προσωπική του δαιμόνα!

Στη **Δαιμόνα** μου λοιπόν αφιερωμένη τούτη η συλλογή,
που άθελά της μάλιστα, με απάλλαξε απ' όλα τα τοξικά βαρίδια της ζωής μου
και γέμισε με ζωογόνο πνεύμα, τα τελευταία ψυχικά μου αποθέματα!

... **Δαιμόνα** μου, μούσα μου, σ' ερώ και σ' ευγνωμονώ, με όλο μου το είναι ...

... Σου εύχομαι να ερωτευθείς κι εσύ κάποτε, όπως ακριβώς κι εγώ ...

... Και τότε, θα με καταλάβεις ...

... Σ' ΕΡΩ ...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τα στιχάρια είναι ανάλαφρα στιχουργήματα, των οποίων η σύνθεση είναι σχετικά εύκολη και μπορεί να γίνει από οποιονδήποτε, καθώς δεν θέτει προκαταβολικά κάποιους ποιοτικούς και τεχνικούς περιορισμούς, χωρίς βεβαίως να αποκλείει και το ενδεχόμενο, μέσα της να περικλείεται η οποιαδήποτε βαθυστόχαστη σοφία!

Μία ωραία εικόνα για έμπνευση, είναι αρκετή για να ξεδιπλώσει μian απλοϊκή σύνθεση και να βρεθούν οι κατάλληλες λέξεις της, που θα χαρίσουν στον δημιουργό της ένα ευχάριστο χρονικό και συναισθηματικό διάλειμμα!

Κύριος στόχος της σύνθεσης, είναι η συναισθηματική αποφόρτιση και η πρόσκαιρη αγαλλίαση, χωρίς φυσικά να αποκλείεται και η μέγιστη δυνατή φιλοσοφική και ποιητική έκφραση, που θα άγει ενίοτε χρηστά και την ίδια την ψυχή!

Όσο για τις νουθεσίες, αυτές εμπεριέχουν καθημερινές προσωπικές εμπειρίες, τις οποίες φυσικά, δεν είναι κανένας μα κανένας υποχρεωμένος να τις υιοθετήσει!!!

...

ΚΑΛΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ και ... ΧΡΗΣΤΗ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ... !!! ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στο χωριό μου το Λουτρό Ελασσόνας, επιχείρησα το 2017, να ψηφιοποιήσω την εναπομείνασα πολιτιστική του κληρονομιά. Τα στοιχεία και κυρίως τα τραγούδια που πρόλαβα να συγκεντρώσω, με εξέπληξαν ευχάριστα, όχι μόνο με τον συναισθηματικό τους πλούτο, αλλά και με τον ανεκτίμητο γλωσσικό τους, καθώς μετέφεραν με την προφορική παράδοση από γενιά σε γενιά, ατόφια αρχαία λήμματα όπως το πλέον χαρακτηριστικό, «μη γαρ»! Μα και η μουσικότητά τους ήταν εκπληκτική, με μια βαθιά, στιβαρή, δωρική διάσταση, την οποία στόλιζαν περίτεχνα σαν ιωνικά στοιχεία, κάποια υπέροχα νι και νε σκορπισμένα έντεχνα ανάμεσα στις λέξεις, ώστε να βγαίνουν όμορφα τα μελωδικά μέτρα! Τραγούδια Παρθενώνες με λίγα λόγια! ...

Αυτές οι εντυπωσιακές διαπιστώσεις όμως, μου προκάλεσαν και την πιο εύλογη θα έλεγε κανείς απορία, για το τι ήταν αυτό, που ανέκαμψε αυτή την παραγωγή τόσο καταπληκτικών τραγουδιών; Και μετά από λίγη σκέψη, νομίζω πως βρήκα και τη σωστή απάντηση. Η παραγωγή των δημοτικών τραγουδιών, σταμάτησε απότομα με την εμφάνιση των πρώτων μηχανημάτων αναπαραγωγής ήχου, με τα πρώτα πικάπ όσοι τα θυμούνται. Με την εμφάνισή τους και την εμπορευματοποίηση των βινυλίων, το τραγούδι από κοινωνικό αγαθό που ήταν έως τότε και παράγονταν αβίαστα με τη συνεισφορά του καθενός χωρίς επωνυμία, για την εξυπηρέτηση της διασκέδασης στους γάμους, στα πανηγύρια και στα υπόλοιπα λαϊκά γλέντια, έγινε πλέον ένα ακόμη καταναλωτικό αγαθό και μάλιστα, εξαιρετικά επικερδές! Έτσι οι ως τότε άμισθοι λαϊκοί δημιουργοί, είτε μετατράπηκαν αυτοβούλως σε καλλιτεχνητούς εμπόρους, είτε ισοπεδώθηκαν κάτω από την ορμητική επέλαση του επώνυμου καταναλωτισμού και την χυδαία αξίωση, των πρωτόγνωρων και γελοίων «πνευματικών δικαιωμάτων»!

Ποια πνευματικά δικαιώματα; Δεν υπάρχουν και δε νοούνται πνευματικά δικαιώματα στα πολιτισμικά προϊόντα! Τα μόνα δικαιώματα που δύναται ν' αξιωθούν γι' αυτά, είναι εμπορικά και μόνο εμπορικά, όπως ακριβώς και σε κάθε άλλο εμπορεύσιμο αγαθό! Κι αυτά μπορούν να αξιωθούν από τους παραγωγούς τους, αποκλειστικώς και μόνο μέχρι την δημοσιοποίηση των προϊόντων τους στο κοινό. Από την ώρα που οποιοδήποτε πολιτισμικό αγαθό, εκτεθεί με οποιονδήποτε τρόπο στο κοινό του, μη εξαιρουμένης ακόμα και της κλοπής του (για την αποτροπή της οποίας, οφείλει να μεριμνά ο παραγωγός), αυτομάτως μετατρέπεται σε δημόσιο και κοινωνικό αγαθό!!! ... Γίνεται δημοτικό, ανήκει στην κοινωνία και στον διακριτικό σεβασμό της. Από κει και πέρα, δεν νοούνται οποιαδήποτε δικαιώματα και σ' οποιονδήποτε!!! ... Θεία δίκη για τους λαϊκούς δημιουργούς που αλώθηκαν στην επέλαση του καταναλωτισμού!; ... Έστω! ...

Σκέφτηκα λοιπόν, πως θα είχε πολύ ενδιαφέρον η διερεύνηση της κοινωνικής δυνατότητας, παραγωγής νέων δημοτικών τραγουδιών. Εκείνο που χρειαζόνταν, ήταν η γόνιμη παρακίνηση των δημιουργικών ατόμων και κάποιος φιλότιμος, να πέσει πρώτος βορά στο πεδίο της κριτικής των ηλιθίων! Κι αφού στα πολιτισμικά ζητήματα είμαι εξαιρετικά ευαίσθητος και υπέρ του δέοντος φιλότιμος, δημιούργησα με πάθος στο κοινωνικό δίκτυο facebook τη σελίδα «**στιχάρια – νουθεσίες**», όπου άρχισα να δημοσιεύω δικά μου στιχουργήματα, με απλή δομή και ταπεινά τεχνικά στοιχεία, μήπως και προκαλέσω το αντίστοιχο ενδιαφέρον και σε άλλους. Οι κοινωνικές συνήθειες όμως, αλλάζουν τρομερά δύσκολα και τις περισσότερες φορές, ούτε καν επηρεάζονται!!! ... Οι αλλαγές, θέλουν τον χρόνο τους για να καρποφορήσουν, θυσίες, υπομονή κι ενίοτε, πάρα μα πάρα πολύ βαρύ προσωπικό κόστος!!! ...

Δαιμόνα

2017

Απρίλιος

Τετάρτη, 12 Απριλίου 2017 / 6:02 πμ

«Κ»

Στο λióγερμα στραμμένη η ματιά,
δεν βιάζονταν καθόλου να περάσει.
Τι κι αν τα βάσανα σωρεύονταν πολλά,
κείνη δεν έλεγε ακόμη να δειλιάσει.

Νόμιζε όμως πως τον μέγα εκμαυλιστή,
δεν θα ξανάκουγε ποτέ να παιανίζει,
κείνο τον ήχο τον γλυκό τυραννιστή,
που το μυαλό κρασοκερνά και διαολίζει.

Ιούνιος

Τρίτη, 13 Ιουνίου 2017

... εκείνος που σ' αγαπά πραγματικά,
δεν φαίνεται από κείνα που σου δίνει,
αλλ' από κείνα που σου παίρνει ...

Αύγουστος

Τετάρτη, 30 Αυγούστου 2017 / 9:10 μμ

ΕΡΩΤΑ ΠΑΝΤΕΧΝΕ

... Έρωτα Πάντεχνε ...

... και την λατρεύεις, την ποθείς, την θες
και ας μην πρόκειται ποτέ, όχι, δεν πρέπει κείνη να σε νοιώσει ...

Γιατί 'ναι γνήσιο θηλυκό, υπέροχο
και δεν αξίζεις τίποτα γι' αυτήν, κάλιο ποτέ μη σε προσέξει! ...

Και ζεις μονάχα να την δεις πρωί,
να 'ρχεται λέει μια φορά, για να σου πει απλά μονάχα καλημέρα.

Ζεις για όταν σκορπάζ τη φλόγα σου
και την αισθάνεται, κάθε σου ανασαιμιά και χάδι στο κορμί της.

Για τη στιγμή που συνεχώς караδοκείς,
να σμίξουνε τα βλέμματα κι απ' τα γυρτά ματόκλαδά της,

σαν τάυρος κατάσπρος να ορμήσεις,
στο μεστωμένο στήθος της, στα μελωμένα φυλλοκάρδια,

να την αρπάξεις μια στιγμή στη ράχη
και να την πας, πέρα απ' τις Στήλες τ' Ηρακλή στην Ανδρομέδα,

σε μι' αμμουδιά που σκάει το κύμα απαλά,
να σμίξουν πόνος κι ηδονή, στη θαλπωρή ερωτικής αγκάλης ...

Κι όμως, ακόμα κι όταν σ' αποστρέφεται
κι ευχή οργής να μην σε ξαναδεί μπροστά της ξεστομίζει,

μονάχα εσύ κι εκείνη ξέρετε αληθινά,
πως κι αν δεν σμίξατε ποτέ, πρώτος εσύ την έκανες προψές

... γυναίκα ... αγρίμι ... καρδερίνα ...

Σεπτέμβριος

Σάββατο, 9 Σεπτεμβρίου 2017

... εγώ τουλάχιστον παιδί μου,

ξεχωρίζω τους ανθρώπους σε δύο τάξεις. Στους «ιδιώτες» που πεθαίνουν για να ζήσουν καλά και στους «πολίτες», που ζούνε για να πεθάνουν καλά ...

Δευτέρα, 18 Σεπτεμβρίου 2017

ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ ΜΟΥ ...

... και παίρνω απ' την εικόνα σου
να πλάσω την μνηστή μου,
αφού εσένα δεν μπορώ,
να σφίξω στο κορμί μου ...

Κλέβω τα μάτια σου τα δυο,
τα μάγουλα το στόμα,
τα μακριά σου τα μαλλιά,
το τρυφερό σου σώμα ...

Τα σμίγω μα δεν έχουνε,
τίποτ' απ' τη θωριά σου,
είναι ψυχρά στα χρόνια μου,
που ν η μοσχοβολιά σου;

Κι αφού δεν έχουν τίποτα,
κάτι που να σου μοιάζει,
τα δίνω μια και τα σκορπώ,
κι ο κόσμος μου τρομάζει.

Κάλλιο με την εικόνα σου
τα μάτια μου να στάζουν,
παρά να με στοιχειώνουνε,
άλλες που θα σου μοιάζουν ...

(χμμ, ... και να που στα στερνά της ... νιότης μου! ... μου την είχε στημένη ο πιο γοητευτικός έρωτας που γνώρισα ως τώρα, ο «έρωτας ο ασφαλής»!!! ... Και λέω ν' απολαύσω λιγάκι την ασφάλειά του, μου χρειάζεται. Είναι το καύσιμο της δημιουργικότητάς μου!!! ... Και μ' αρέσει η δημιουργία (η ποίηση / από το ποιώ) ... Την λατρεύω! ...)

Οκτώβριος

Πέμπτη, 5 Οκτωβρίου 2017

... κι έχει ένα φεγγάρι απόψε ...

Πέμπτη, 12 Οκτωβρίου 2017

... οι θεοί παιδί μου,
είναι ανθρώπινα κατασκευάσματα, που απαλλάσσουν τις μάζες των ιδιωτών, από την ευθύνη της μοίρας τους ...

Παρασκευή, 13 Οκτωβρίου 2017 / 9:32 πμ

ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ ΠΡΟΣΩΠΟ

Μια χούφτα πρόσωπο ...
κατάματα στο ύψος των ματιών μου,
βυθίζομαι στο βάθος των δικών της,
βυθίζονται στα βάθη της ψυχής μου,
ριγώ σαν κρούσταλλα με κόβουν,
σκίζουν τις σάρκες μου με ηδονή
και λιώνουν, σταγόνες βλογημένες
ποτίζουν γόνιμα τις στάχτες μου
και μέσα από τη λάσπη τους βλαστός,
ορθώνεται πεισματικά στους δείκτες
και το ρολόι δεν χτυπάει πια, σιωπή,
γαλήνη, τη βλέπω δε με τυραννάει, όχι,
δεν σέρνομαι στα χνάρια της ζητιάνος,
δεν ψάχνω στα μισά της τα μισά μου,
πλήρης ο νους ζυγίζεται αετός χιμά
κι αρπάζει μόνο εκείνα τ' αγαθά, χρηστά
για μένα και για κείνη, στρώνει γερό,
πλακόστρωτο τα θέλω και τα πρέπει μου,
γυμνά τα ποδαράκια της να δρασκελίσουν,
στην πέρα όχθη των δαιμόνων εραστών,
των ποιητών της γνώσης της σοφίας,
που σκιάζονε αθάνατοι ανθρώπους,
φιλόσοφους αχόρταγους της ζήσης,
αναστενάρηδες στα κάρβουνα ερώτων,
αμέτρητους στο άδειασμα κλεψύδρας,
μα λίγοι εκείνοι που περνούν στο κλέος,
στεφανωμένοι με μυρτιές και δάφνες,
ομοτράπεζοι των άξιων προγόνων
και θέλει κότσια τούτη η φορά, κοπή,

χορού ατέρμονου με τους πολλούς,
μοναχικά ξενύχτια στα μαύρα της ψυχής,
κουράγιο στο συρματοπλεγμα μπροστά,
να βλέπεις φως στο πουθενά, αχτίδες,
σε ήλιους π' αργοσβήνουν στ' Άπειρο,
πηγές δροσάτες στη μέση της ερήμου,
φωτιές ζεστές στους πάγους του Βορά,
παράδεισους στον πάτο της θαλάσσης,
την Ατλαντίδα στο ζενίθ του ουρανού,
τη λευτεριά, σαν Καρδερίνα του κλουβιού ...

Μπορείς αγάπη μου να σύρεις τούτο το χορό,
ή αν τα δάχτυλα της χούφτας μου ανοίξω,
σα σκόνη θα χυθείς στα πόδια μου στεγνή,
σα στάχυ τ' αλωνιού θα σκορπιστείς γοργά,
στο φύσημα τ' αέρα που караδοκεί στη ράχη; ...

Μπορείς αγάπη τάχα να 'σαι, ή δε μπορείς,
τ' αξίζεις, ή ;;;

Σάββατο, 14 Οκτωβρίου 2017

... πως να υπηρετήσεις σωστά τον θεό παιδί μου,
εάν δεν έχεις συναίσθηση της ακαταλληλότητάς σου να τον εκπροσωπήσεις!!!; ...

ΔΑΙΜΟΝΑ

Δαιμόνα ...

μια μέρα δίχως να σε δω, μου λείπεις,
μα κι όταν σε βλέπω βάσανο, βαριά,
τα βλέφαρα δεν κλείνουν στο σκοτάδι,
αρνούνται να σκεπάσουν τη μορφή σου,
μην τάχα λένε σε ξεχάσω ως το πρωί,
μάταια τα εκλιπαρώ να ξαποστάσω,
να κοιμηθώ λιγάκι να γλαρώσω έστω,
τίποτ' αυτά, λες κι είναι ξένα μου,
λες κι είν' ακόμα και αυτά δικά σου,
δεν τα ορίζω εγώ μα συ Δαιμόνα,
λες κι είναι φύλακές σου και προστάτες,
βαλτοί να μου σκλαβώσουνε το νου,
μη σκέφτομαι άλλο τίποτ' από σένα,
θέλεις όλη τη σκέψη μου για σένα,
ν' ανασαίνω για σένα, να βλέπω,
ν' ακούω, ακόμα και να γεύομαι,
για σένα, όλα, μονάχα για σένα,
τι εγωισμός είναι αυτός μικρή μου;
Μα πώς να σου κακιώσω ο έρμος,
δεν ξέρεις ακόμα σεβασμός τι είναι,
εκτίμηση γι' αυτό που ένιωσα για σένα,
πόσο πολύτιμη και χρήσιμη η τύχη,
να σ' αγαπήσω και να 'μαι πάντοτε,
εκεί, μπροστά σου, γύρω σου παρόν,
δικός σου κι απ' τις σάρκες μου κομμάτια,
όσα και όποτε το θέλεις να μου κόβεις,
να τρως κι από το αίμα μου να ξεδιψάς,
ώσπου να μεγαλώσεις, να σμιλευθείς,
γυναίκα, ίδια Ολύμπια Αθηνά να γίνεις,
έτσι σε θέλω, δεν μου αρέσουν τα μικρά,
τ' ασήμαντα δεν πρόποννε σε μένα,
σα μου στενεύουν το κορμί θυμώνω,
πνίγομαι κι αγκομαχούν οι αισθήσεις,
γκαστρώνονται όπως είπε κι ο σοφός
και ψάχνουν τόπο γόνιμο για γέννα,
«τόκος εν καλώ», ν' απαλλαγούν,
αφόρητοι οι πόνοι της γκαστριάς,
αυτός είν' έρωτας μικρή μου, ναι
κι αφού τον μάθεις και πονέσεις
και πληρώσεις όσα πλήρωσα κι εγώ,
τη θέση μου να πάρεις κι εραστής,
όπως εγώ για σένα, έτσι κι εσύ για άλλον,
σαν έρθει η ώρα να γενείς, Δαιμόνα,
να μη χαθεί ποτέ ο σπόρος της σοφίας,
σκυτάλη από τον ένα στ' αλλουνού,

τα χέρια ευλογημένη, δάδα αναμμένη,
να κατακαίει τις νύχτες των ανθρώπων,
στα σκοτισμένα, στ' αχαμνά μυαλά τους,
φωτιές να ρίχνει, να τα καίει· να φέγγει ...

Κατάλαβες κάτι απ' όλ' αυτά αλήθεια!; ...
... Μ' αφήνεις τώρα ν' αποκοιμηθώ!!!; ...

... «επιμελώς ατημέλητος» παιδί μου,
προστατεύω το πολύτιμο μέσα μου, από τα αμέτρητα όρνεα και τους ηλίθιους του
έξω μου ...

Τρίτη, 17 Οκτωβρίου 2017

... φρόνιμο να μιλάς για τον «Έρωτα» παιδί μου,
εάν ήδη έχεις διαβάσει καλά, το «Συμπόσιο» του Πλάτωνα ...

Πέμπτη, 19 Οκτωβρίου 2017

... μην στρέφεις τα ματάκια σου
όταν με προσπερνάς,
προδίδουν το κορμάκι σου
και λένε πως ριγιάς ...

[αυτό μου 'λειπε τώρα]

Παρασκευή, 20 Οκτωβρίου 2017

ζωή παιδί μου,
είναι η ευλογία του θανάτου,
έρωτας η ευλογία της ζωής και
αγάπη, η μακαριότητα της άγνοιας ...
-Τι εννοείς πατέρα;

- Το «καλό» παιδί μου,
είναι η φύση του ανθρώπου.
- Και το «κακό» πατέρα;
- Η φύση της κοινωνίας ...

Τετάρτη, 25 Οκτωβρίου 2017

... σκοπός της ζωής μου παιδί μου,
είναι να γίνω χρηστός κι όχι αρεστός ...

Πέμπτη, 26 Οκτωβρίου 2017

... σε ζωγράφισα στην ασπίδα μου Δαιμόνα,
για να τρομάζω το μάταιο ...
... κι αυτό χάθηκ' από μπρος μου! ...

Σάββατο, 28 Οκτωβρίου 2017

... κι όμως παιδί μου,
για πρώτη φορά στη ζωή μου, έχω αλυσοδέσει και παίζω εγώ με τον έρωτα κι όχι
εκείνος με μένα και μ' αρέσει!

Τρίτη, 31 Οκτωβρίου 2017

στιχάρι (λουτριώτικη μαντινάδα)

Σαν πάγωσα κάτω στη Γη,
σήκωσα το κεφάλι,
να δω ψηλά στον ουρανό,
τ' άστρα και το φεγγάρι.

Και το φεγγάρι ήταν μισό,
έλαμπε στο λαιμό της
και μέσα καθρεφτίζονταν,
τ' ωραίο πρόσωπό της ...

Νοέμβριος

Πέμπτη, 2 Νοεμβρίου 2017 / 3:27 πμ

ΑΓΟΥΡΟ ΜΗΛΟ

Άγουρο μήλο η νιότη σου,
στυφό στο στόμα τ' όνομά σου
και πώς να σε δαγκώσω τώρα,
πίσω απ' τα γόνατα απαλά
στο μέσα της παλάμης,
στη ραχοκοκαλιά, στη φτέρνα σου
και στις κορφές του στήθους,
γλυκά στη σμίξη των μηρών σου; ...

Πώς την ανάσα μου καυτή,
πά' στο βελούδο της κοιλιάς,
ν' αφήσω να κρυστάλλωσει υγρή,
ν' αργοκυλήσει στα πλευρά
κι όταν στεγνώσει απ' την αρχή,
πάλι και πάλι απ' την αρχή,
μέχρι να ωριμάσει τ' άγουρο,
να ζέσει γεύση η στιφάδα;

Και πώς να γίνει αυτό χωρίς,
να χάσει ο νους το δρόμο του,
η νιότη σου τη χάρη,
χωρίς να τρέμουν οι καρδιές,
να δακρυσούν τα μάτια,
να κάνουμε όνειρα χαζά
κι ανώριμα παιχνίδια,
πώς να το κάνω πες μου πως;

Μ' αν ήξερες όλα αυτά
και γνώριζες τον τρόπο,
θα 'σουν εσύ στη θέση μου
κι εγώ ο άγουρός σου,
που θα 'πρεπε σα μαθητή,
σοφά να μ' ορμηνεύεις,
να νοιάζεσαι το πώς θα ζω,
το πώς θα γίνω άνδρας.

Κι αφού η μοίρα τ' όρισε
να 'σαι μικρότερή μου,
οφείλω να φερθώ σοφά,
το δρόμο να σου δείξω,
να σε φροντίσω με στοργή
τ' άγουρα να δαμάσω
και τη φωτιά της σάρκας μου,
στην κόλαση να κάψω.

Κι αν τύχει κάποτε κι εσύ,
βρεθείς απ' την πλευρά μου,
μπορεί και να με θυμηθείς,
να νοιώσεις την ευθύνη
κι άμα σκολάσεις τη σπουδή
πνίγοντας τη φωτιά σου,
τούτος ο κόσμος μάτια μου,
... θαρρώ καλός θα γένει! ...

Παρασκευή, 3 Νοεμβρίου 2017

... για να περάσεις στην αθανασία παιδί μου,
πρέπει να πεθάνεις για κάτι που ν' αξίζει κι όχι να ζήσεις για να το αποκτήσεις ...

Σάββατο, 4 Νοεμβρίου 2017

... αν θέλεις να πετύχεις παιδί μου,
να κάνεις όνειρα μικρά, εάν όμως θέλεις ν' αξίζει η ζωή σου, να κάνεις όνειρα
άπιαστα ...

Δευτέρα, 6 Νοεμβρίου 2017

... ο έρωτας παιδί μου,
υπήρξε πάντοτε ο μέγιστος των δαιμόνων, αλλά ποτέ δεν έγινε θεός! ...
... γιατί πατέρα; ...

... γιατί ο έρωτας παιδί μου,
είναι πάντοτε αποτυχημένος και η αποτυχία, δεν συνάδει με την ανθρώπινη αίσθηση
περί του θείου ...

ο έρωτας παιδί μου
είναι η αυταπάτη πως μπορείς να διαμορφώσεις έναν άνθρωπο, απ' αυτό που είναι, σ'
αυτό που θα ήθελες να – είσαι

Τετάρτη, 8 Νοεμβρίου 2017

(στιχάρι)

Να σ' έκλεινα στην αγκαλιά,
φιλιά να σε χορτάσω
και του κορμιού μου που γερνά,
νιάτα να του κεράσω.

(στιχάρι)

ΨΑΧΝΩ ΔΥΟ ΣΤΙΧΟΥΣ

ψάχνω δυο στίχους να σου πω,
πως θέλω σαν τον Ήλιο,
μια μέρα να 'σαι κει ψηλά,
όταν στη Γη θα σβήνω.

Να καις κι οι σάρκες μου ευλογία,
να 'ναι στο πέρασμά σου,
σαν το λιβάνι θυμιατού,
στ' ανάρια βήματά σου.

Να πλύνω την ασχήμια σου
που κουβαλάς μικρή μου
και ο καθάριος ουρανός,
να γίνεις της ζωής μου.

Πέμπτη, 9 Νοεμβρίου 2017

(στιχάρι)

... πρώτη φορά σεργιάνισες στον ύπνο μου γλυκιά μου
κι ήταν το ξύπνιο ελαφρύ, φτεροκοπά η καρδιά μου ...

... όταν μάθεις παιδί μου,
να διακρίνεις την γοητεία στο ακατόρθωτο, τότε θα καταφέρεις να δώσεις και κάποιο
νόημα στη ζωή σου ...

... ψάχνω έναν άνθρωπο παιδί μου,
που να μπορεί να με παρακολουθεί και να διαφωνεί ορθά μαζί μου. Έτσι μόνο θα
πάω πιο μπροστά ...

αμόνι κάτω η ζωή σκληρή,

σφύρα χτυπάει η ελπίδα και κάθε που σηκώνεται, μια χαραμάδα φως μέσ' απ' τα μάτια σου, - αρκεί ν' αντέχω

- και δεν με τρομάζει ο έρωτας που αλυσόδεσα

και μ' απειλεί, μα η δύναμη μου που θα βρω κι αν μου λυθεί, θα τον αλυσοδέσω πάλι
...

ΜΙΑ ΦΕΥΓΑΛΕΑ ΜΑΤΙΑ,

έν' απλό γεια σου

κι αναγαλλιάζει ο νους, μερεύει η σάρκα,
δυο δευτερόλεπτα ασήμαντα για σένα,
μια ολόκληρη ζωή για μένα κάθε μέρα!
Κι άμα με προσπερνάς και δε με βλέπεις,
έτσι μη σε τρομάζει η φλόγα μου καλή μου,
αμολλάω ξωπίσω σου τα μάτια μου Δαιμόνα
κι έρχονται και σ' αγκαλιάζουν τρυφερά,
χαϊδεύουν το κορμί σου απαλά, ζεστά,
στοργής περίσσειμα, ερωτική πηχτή πνοή
και σαν αρχάγγελοι κραδαίνουν το σπαθί,
άσχημα και κακά τριγύρω να σκορπίσουν.
Κι ύστερα σκύβουν χαμηλά, στο χώμα,
πιάνουν τα ποδαράκια σου, σε σταματούν,
βγάζουν τα πέδιλά σου και γυμνά φιλούν,
σηκώνονται, πιάνουν τα χέρια σου σφιχτά
κι από το δρόμο που σου μάθανε ως τώρα,
σε ξεστρατίζουνε αριστερά στον όχτο.
Πέτρες κι ασπράγκαθα σκληρά παντού,
μα συ πατάς απάνω τους βελούδο απαλό,
δε σκίζονται τα πέλματα στις πέτρες,
δεν σ' τα ματώνουνε τ' αγκάθια με πληγές.
Κι είν' τούτο το στρατί δαιμονισμένο,
για λίγους, εκλεκτούς κι όχι για τον καθένα,
για κείνους που γυρεύουν ομορφιά,
κάλλος στο νου και την καρδιά, σοφία,
γνώση, παιδεία, Λόγο τ' Απείρου θεϊκό,
έρωτα Πάντεχνο αγαθό, γεμάτο μεγαλείο,
την αρετή και το καθάριο λογικό, το ευ,
την Τέχνη του μυαλού, το Ηλιόφωτο,
τη θεία μουσική, των αριθμών την αρμονία,
την αρχοντιά στο φέρσιμο, τη λεβεντιά,
τη λευτεριά 'π' τ' ανθρώπου τη σκλαβιά,
τη συντροφιά του ίδιου του θεού, αγάπη.
Ένα στρατί μοναχικό, γιομάτο μόχθο αγαθό,

όπου πληρώνεις με ζωή, πόνο πολύ, με αίμα,
αγώνα καθημερινό και ύπνο στο ποδάρι,
με ψίχουλα για φαγητό και πειρασμούς ολούθε,
σειρήνες σε κάθε στροφή και ξωτικά αράδα
κι ούτε κηρήθρα στα αφτιά, δεσμώτης σε κατάρτι,
να μάχεσαι καθημερινά απέναντι να φτάσεις
κι αυτό τ' απέναντι μακριά, όλο να ξεμακραίνει,
κάθε σου βήμα προς αυτό κι αντί σιμά του,
καινούριοι δρόμοι ανοίγονται, αδιάβατοι
και ποιον να πρωτοπάρεις, άγνωστοι ...
Μα δεν προφταίνω να σου πω, μια μηχανή,
έν' άγουρο και νιούτσικο καβάλα στο μηδέν του,
γκαζώνει τη βλακεία του, σπινάρει ακούς
κι ο δρόμος που σου δείχνω κόλαση μεμιάς,
κάλιο το ασφαλές του τίποτα ή του λίγου του ...
Χμ, μάλλον δεν είν' το κάλλος μάτια μου για σένα;
Άντε λοιπόν στο δρόμο σου, πάρε τα πέδιλά σου,
θα 'μαι στο πλάι σου παντού, ... όποτε το θελήσεις ...

Σάββατο, 11 Νοεμβρίου 2017 / 12:08 πμ

(στιχάρι)

... σ' ερώ Δαιμόνα της φωτιάς,
στοιχειώνεις το κορμί μου,
μα γίνεται η φλόγα μέντορας,
σπουδάζει την ψυχή μου ...

Τρίτη, 14 Νοεμβρίου 2017

και πως να συγκρατήσεις,
πως να δαμάσεις τούτο το θεριό που ουρλιάζει:
«την ερώ, άσε με να συρθώ στα πόδια της»
- κι όμως πρέπει

δεν «πρέπει» μου λένε να σε θέλω,
γιατί οι ίδιοι όσο κι αν προσπαθούσαν, δεν θα μπορούσαν ποτέ να σ' αποχτήσουν
- «πρέπει» λοιπόν;

... είναι αδιανόητο,
μα όλα τα όρια και τα «πρέπει» στον έρωτα, τα θέτουν και τα επιβάλλουν, όσοι δεν
ερωτεύθηκαν ποτέ!!! ...

Τετάρτη, 15 Νοεμβρίου 2017

(στιχάρι)

... κάνω τη χούφτα μου φωλιά,
μικρή μου να φωλιάσεις,
να σε στολίσω με φτερά,
στον Ήλιο να πετάξεις ...

(στιχάρι)

... σαν σε ζυγώνω σκιάζεσαι,
σαν σου μιλώ τρομάζεις,
να με πικραίνεις βιάζεσαι
κι άστοχα με δικάζεις ...

Πέμπτη, 16 Νοεμβρίου 2017

(στιχάρι)

... ζύγωσε, θέλω να σου πω,
όσα 'μαθα ως τώρα
κι ύστερα φύγε στο καλό
και σφάλισε την πόρτα ...

- μπροστά στο πνευματικό χάος
μεταξύ δύο ερωτευμένων ανθρώπων παιδί μου, η ηλικιακή διαφορά, μοιάζει απλώς μ'
ασήμαντο αυλάκι ...

... πέσε βροχή και άσπρισε,
τα μαύρα μου τα ρούχα,
να της προσφέρω άφοβα,
μιαν αγκαλιά λουλούδια ...

... έγειρ' ο Ήλιος στο βουνό
και το φεγγάρι βγήκε,
μα η μικρή που καρτερώ,
το δρόμο μου δεν βρήκε ...

... μικρό μου νυχτολούλουδο
όμορφα που μυρίζεις,
μεθάς του νου μου τους καημούς
και στίχους μου χαρίζεις ...

... κάτω από τη λεμονιά
μια κόρη ασπροντυμένη,
της τάζω άστρα και φωτιά,
μα ... άλλον περιμένει ...

... μικρή μου μούσα πέρασε
μια μέρα το σκαλί μου
κι ύστερα αν θέλει ο Χάροντας,
ας πάρει την ψυχή μου ...

... σε πλάθω όπως θα 'θελα
να 'σουνα καμωμένη
κι αν δεν της μοιάσεις κάποτε,
... ας είσαι ευλογημένη ...

... μέσ' τη σπηλιά σου σέρνομαι
στον Ήλιο να σε στήσω,
μα είναι ευθύνη τρομερή,
αν τύχει κι αποτύχω ...

... μια καλημέρα στείλε μου
με του αετού τα νύχια,
να τη μαζέψω από τη γη,
να πλάσω παραμύθια ...

... με αλυσίδες έδεσα
τον έρωτα στα βράχια,
μα δαίμονας και δε βολεί,
με σίδερα στα μπράτσα ...

... μία μικρή με μάγεψε,
θόλωσε το μυαλό μου
και θα μισέψω στο νοτιά,
να βρω τον εαυτό μου ...

... αγέρας φούσκωσε πανιά
κι η θάλασσα βρυχάται,
μα η σκέψη της τον κυνηγά,
... το κύμα δεν φοβάται ...

... πέρδικα πέταξε ψηλά
κι αετός την εστοχεύει,
μα τα φτερά της όμορφα,
περνά και τη χαϊδεύει ...

... στο πέταγμα του σταυραετού
λαβώνεις τα φτερά μου
και στη λαλιά του αηδονιού,
σκλαβώνεις την καρδιά μου ...

... πουλί μου γοργοπτέρουγο,
πέτα στην κάμαρά της
και κλέψε από τον ύπνο της,
τα πιο κρυφά όνειρά της ...

... Θέλω να σύρεις το χορό
όταν χτυπά η καμπάνα
κι οι φίλοι μου με χαιρετούν,
στην εκκλησιά για πάντα ...

στην πλώρη μου τα μάτια σου
στην πρύμνη τα μαλλιά σου
κι ο γλάρος να ακροβατεί
σε κάθε ανασαιμιά σου ...

Παρασκευή, 17 Νοεμβρίου 2017

... Να φοβάσαι τον λαό που κοιμάται παιδί μου,
δεν έχεις ιδέα πως μπορεί να ξυπνήσει

... μου ήταν ανάγκη να βλέπω,
πως κοντεύω πόντο πόντο να σε φτάσω ...

<https://www.youtube.com/watch?v=VKYHKsvNwNE>

... κι όμως μου ήταν ανάγκη να βλέπω,
πως κοντεύω πόντο πόντο να σε φτάσω ...

(Τις νύχτες - Ξυλούρης)

Είσαι, ψυχή μου, η κόρη που τη σβήνει

ολοένα κάποιος έρωτας πικρός
που λησμονήθηκε κοιτώντας προς
τα περασμένα κι έτσι θ' απομείνει.
Κατάμονη σε μι' άκρη, όπως εκείνη,
σε παρατούν ο κόσμος, ο καιρός.
Ένας ακόμη θα 'σουνα νεκρός
αν οι νεκροί δεν είχαν τη γαλήνη.
Σαν αδελφούλα η κόρη αυτή σου μοιάζει
που γέρνει, συλλογίζεται κι αργεί
χαμένη ευτυχία να νοσταλγεί.
Δικό σου λέω, ψυχή μου, είναι μαράζι
όσα το βράδυ δάκρυα, την αυγή
στα ρόδα κατεβαίνει και μοιράζει.

<https://www.youtube.com/watch?v=F26upMnD5Zc>

το δάκρυ που κύλησε στο χόμα

να γίνει σύννεφο, σταγόνα της βροχής στα χείλη σου, εάν ποτέ η ερημιά φωλιάσει
στην ψυχή σου -σε φιλώ

εγώ δε μπορώ, δεν θέλω να γυρίσω πίσω,

βιάσου, πριν η βλάστηση πυκνή, σκεπάσει και χάσεις τα χνάρια μου στο δρόμο που σ'
ανοίγω

Σάββατο, 18 Νοεμβρίου 2017

και για να με τιμωρήσει ο έρωτας που τον αλυσόδεσα,

πρόσταξε να ξεδιψάω σκίζοντας την καρδιά και πίνοντας το αίμα μου
τ' αξίζεις;

Ο μύθος του Αμαρτυρίου: <http://olympiakopantechnon.gr/amartyrio/>

Δευτέρα, 20 Νοεμβρίου 2017

σε τούτη την απόκοσμη σιωπή και στα σπαράγματα των στίχων,

μόνη παρηγοριά το θρόισμα των βημάτων σου πάνω στο τσαλακωμένο μου εγώ

και νανουρίζω με στοργή,

χαϊδεύω απαλά και μετρώ με καρτερικότητα πόντο πόντο, την απεραντοσύνη του
χάους που μας χωρίζει -ως τότε

τσακίζει με ορμή ο βοριάς την απουσία σου στο τζάμι,

με πυρωμένο σίδηρο χαράζει ο Χώρος τ' όνομά σου στην κλεψύδρα π' όλο αδειάζει

τα ιδανικά παιδί μου,

διατυπώνονται για να ακολουθούνται κι όχι για να τηρούνται - άστρο του Νοτιά στα
καραβάνια των απελπισμένων

Τρίτη, 21 Νοεμβρίου 2017

πια μεγαλύτερη ηδονή,

από τον πόθο ενός κορμιού, που αντιλαμβάνεται τον έρωτα, ως την απαρχή της
σοφίας - ενός κορμιού π' αξίζει;

Δαιμόνα,

τ' αλφαβητάρι είναι η εξώπορτα του έρωτα και τα μαθηματικά ο μίτος του, εκείνα
που τον ερμηνεύουν, ο άγγελός του - ο νους

Τετάρτη, 22 Νοεμβρίου 2017

Δαιμόνα,

θέλω να ωριμάσεις και να γίνεις το κάλλιστο της ζωής μου, να λάμπεις γύρω σαν την
Αφροδίτη στην ανατολή του πρωινού ...

... μικρή μου πετροπέρδικα

όταν λαλείς στη βρύση,
στρέφεται ο Ήλιος να σε δει
κι αναγαλλιάζει η φύση ...

Πέμπτη, 23 Νοεμβρίου 2017

... πέρασαν μέρες να σε δω,
δε με κρατά η καρδιά μου
κι είν' η φωτογραφία σου
μόνη παρηγοριά μου ...

... στο μαξιλάρι έγγραφα,
κόκκινο τ' όνομά σου
κι έγινε ο ύπνος πέρασμα,
στη μέθη της φωτιάς σου ...

... μπροστά τραβώ πίσω κοιτώ,
με βλέπεις μα δεν τρέχεις,
τούτος ο δρόμος δύσκολος,
θέλει ψυχή ν' αντέξεις ...

... είδες αετόπουλο ποτέ
να παίζει στον αέρα,
ν' αφήνει τα μαθήματα
και να του φεύγει η μέρα; ...

... για της αγάπης τον καημό, είσαι μικρ(ός)ή ακόμα ...
<https://youtu.be/-FpO8oNSAOI>

Παρασκευή, 24 Νοεμβρίου 2017

... άγρια λαφίνα λυγερή
ροβόλησε στη ράχη,
την καρτερώ στην ποταμιά
σα 'ρθει να ξεδιψάσει ...

... στα μακριά σου τα μαλλιά
σαν δίχτυ από μετάξι,
παγίδεψες μου την καρδιά
κι αρνείται να πετάξει ...

... είσαι μικρή κι αδιάβατος

ο δρόμος της αγάπης,
πρώτα πληρώνεις με ζωή
κι αν ζήσεις, τον χαράζεις ...

... αν κόψεις απ' τ' ασπράγκαθα

χωθείς μέσ' τις τσουκνίδες,
πέρα απ' τις τριανταφυλλίες,
θα βγεις στις Ατλαντίδες ...

Τώρα που σμίγουν οι καιροί, ωχ Ρινιώ μ' βρε Κατερινιώ,
αντάμωσαν οι φίλοι καλέ, καλέ συ, κέρνα μας γλυκό κρασί.

Στρώνουνε τάβλα αργυρή, ωχ Ρινιώ μ' βρε Κατερινιώ,
αυτού χρυσό λυχνάρι καλέ, αχ καλέ και σγουρέ βασιλικέ.

Χύνεται κόκκινο κρασί ωχ αμάν βρε και πάλι αμάν,
πίνουν εχθροί και φίλοι καλέ, καλέ συ, κέρνα μας γλυκό κρασί,
πίνουν εχθροί και φίλοι καλέ, αχ καλέ και σγουρέ βασιλικέ.

Πίνω κι εγώ την πάρτη μου ωχ Ρινιώ μ' βρε Κατερινιώ,
απ' της Ρινιώσ τα χείλη καλέ, καλέ συ, κέρνα μας γλυκό κρασί,
απ' της Ρινιώσ τα χείλη καλέ, αχ καλέ και σγουρέ βασιλικέ.

<https://youtu.be/i9JLR9dyLf8>

... μια χούφτα ροδοπέταλα

θα ρίξω στα μαλλιά σου
κι όταν μυρίσει η Άνοιξη,
θα κλέψω την καρδιά σου ...

... στο σταυροδρόμι της ζωής

λίγο πριν σουρουπώσει,
σ' αντάμωσα κι ο έρωτας,
κοντεύει να με λιώσει ...

... κι αν η ματιά μου 'ναι θολή

γέρικη και δεν λάμπει,
προφταίνεις την καρδούλα μου,
που ξέρει ν' αγαπάει ...

... κι αν δε με θέλεις δάσκαλος
να γίνω της ψυχής σου,
μάζεψε τα στιχάρια μου
που στέλνω στη γιορτή σου ...

... δεν θα 'ρθω απόψε σπίτι σου,
δεν θα 'μαι στη γιορτή σου,
γιατί θαρρώ αγχώνονται,
τ' αδέρφια κι οι γονείς σου ...

... με το γεράκι της φωτιάς
σου στέλνω την ευχή μου,
να 'σαι γερή και δυνατή,
στολίδι στην ψυχή μου ...

... τα χρόνια σου να 'ναι καλά,
πολλά κι ευτυχισμένα,
να 'χεις του κόσμου τ' αγαθά
κι όνειρα βλογημένα ...

... συ που γιορτάζεις σήμερα,
βάλε μου μπρούσκο να το πιω,
χρόνια καλά και συνετά,
με υγεία να σου ευχηθώ ...

υπερηλίθιος παιδί μου,
είναι εκείνος που δεν σε καταλαβαίνει και δεν
αναρωτιέται ποτέ, γιατί δεν σε καταλαβαίνει!
- με κατάλαβες;

για να καταστρέψεις εύκολα κάποιον παιδί μου,
αγάπησέ τον και κάνε οτιδήποτε μπορείς για το καλό του ...
αυτό και μόνο αρκεί ...

10 ηλίθιοι και 10 λογικοί,
έχουν τη δυνατότητα να κλείσουν όλους τους άλλους στο Δαφνί. Ποιος θα μείνει
εκτός στο τέλος και γιατί;

Κυριακή, 26 Νοεμβρίου 2017

... ματωμένο το φεγγάρι
έπεσε σε μια σκεπή,
το λυπήθηκε ο Ήλιος
κι έκλαψε να ξεπλυθεί ...

Δευτέρα, 27 Νοεμβρίου 2017

... κι ήρθε απότομα ο Χειμώνας
στις ψυχές η παγωνιά,
μα μας τύλιξε η αγάπη,
στου τζακιού μου τη φωτιά ...

Τρίτη, 28 Νοεμβρίου 2017

... μην καταδικάσεις ποτέ παιδί μου,
άνθρωπο πριν τον ακούσεις, σίγουρα θα τον αδικήσεις ...
- κι είναι βαρύ το κρίμα ...

Τετάρτη, 29 Νοεμβρίου 2017

... σαν είναι ο έρωτας κρυφός
ποίηση κι ευλογία,
μα σαν τον μάθουν καναδυό,
βάρκα σε τρικυμία ...

Πέμπτη, 30 Νοεμβρίου 2017

όποιος δεν θέλει αυτά που του δίνεις παιδί μου,
στην πραγματικότητα δεν θέλει ποτέ να σου δώσει αυτά που χρειάζεσαι, δεν σε θέλει

Δεκέμβριος

Παρασκευή, 1 Δεκεμβρίου 2017

αν σου ζητήσουν ως απόδειξη πως τους αγαπάς,
να χωθείς στη λάσπη τους, άσ' τους στη λάσπη - στον Ήλιο παιδί μου, στον Ήλιο εσύ
...

... τα χνάρια σου να 'ναι βαθιά
κι ας τα σκεπάσει η λάσπη,
κείνος που ξέρει να πατά,
θέ' να τα ξεσκεπάσει ...

Καλλιτεχνική αδυναμία

<https://www.facebook.com/notes/%CE%B1%CE%BD%CF%84%CF%89%CE%BD%CE%B9%CE%BF%CF%83-%CE%BC%CE%B1%CF%81%CF%84%CE%AF%CE%BD%CE%B7%CF%82/%CE%BA%CE%B1%CE%BB%CE%BB%CE%B9%CF%84%CE%B5%CF%87%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CE%B1%CE%B4%CF%85%CE%BD%CE%B1%CE%BC%CE%AF%CE%B1/1929280827099585/>

... μπορεί ο Ήλιος να βογκά,
να βρίζει το στανιό του,
μα είναι θεός και γρήγορα,
θα σβήσει τον καημό του ...

... ματιά μη ρίχνεις στο γκρεμό
κι ούτε ματιά στο ρέμα,
άνοιξε τις φτερούγες σου,
προς τ' ουρανού το τέρμα ...

... στα σκαλοπάτια τ' ουρανού
αν θες να περπατήσεις,
κάνε το δάκρυ σου βροχή,
την Τέχνη να ποτίσεις ...

Σάββατο, 2 Δεκεμβρίου 2017

... όμορφη σάρκα μα κενή,
θέλεις δουλειά να λάμπεις,
όπως το σίδερο φωτιά
και σφύρα να το κάμψεις ...

Κυριακή, 3 Δεκεμβρίου 2017

... ένας πεντακάθαρος ουρανός
κι ένα ολόγιομο φεγγάρι απόψε, σκέτη απόλαυση!!! ...
... μονάχα κάτι λίγο λείπει ...

... λάμπουν στο παραθύρι μου
τα μαύρα σου τα μάτια,
Σελήνη τη φεγγοβολιά,
σου κλέβω γιαπραμάτεια ...

Τρίτη, 5 Δεκεμβρίου 2017

... στου ουράνιου θόλου την κορφή,
Σελήνη με προσμένεις,
ν' ανέβω τη φωτόσκαλα
γλυκά μου παραγγέλνεις ...

... τη λάμψη σου αρματώνομαι
και στ' όνειρο ορμάω,
στ' αλώνι στέκει ο Χάροντας,
τη μάχη του γλεντάω ...

Τετάρτη, 6 Δεκεμβρίου 2017

χι, για να ζεστάνω τα πόδια μου παιδί μου,
κοιμάμαι, ο μόνος τρόπος για να κατέβει το αίμα από το νου στο σώμα, αν κι επικίνδυνο –

σου χρωστούσα

με αδικήσες

πατσίσαμε ...

άντε τώρα να σε δω απ' την αρχή ... τι θα καταφέρεις; ...

Παρασκευή, 8 Δεκεμβρίου 2017

ερώ εκείνο που μπορείς να γίνεις σου 'λεγα,

μα κείνο είσαι συ κι όχι εγώ μου είπες

- σωστά, εκείνο που δεν είμαι ερώ ...

Σάββατο, 9 Δεκεμβρίου 2017

... άνθρωπον ζητώ ...

Διογένης ο Κυνικός

Κυριακή, 10 Δεκεμβρίου 2017

... άδειο σκαρί στη θάλασσα

το σώμα σου αρμενίζει

κι ο Ήλιος απ' τον ουρανό,

το δρόμο του φωτίζει ...

... μάθε την Τέχνη να γροικάς

το Λόγο να δαμάζεις,

δε φτάνει σου η ομορφιά,

με άξιους να γιορτάζεις ...

... στο σταυροδρόμι της ζωής,

θα βρεις δυο μονοπάτια,

το 'να τραβά στη σιγουριά,

τ' άλλο στου νου τα πλάτια ...

... στον αργαλειό της νιότης σου

ύφαινε τη σπουδή σου

κι άμα θα 'ρθει το λιόγερμα,

ξήλωνε την κλωστή σου ...

... αργοκυλάει το νερό
στο ήμερο τ' αυλάκι,
μ' αν τ' οδηγήσεις στο γκρεμό,
σε πνίγει σα γεράκι ...

Δευτέρα, 11 Δεκεμβρίου 2017

... για μένα αξίζουν πραγματικά,
μονάχα εκείνα που είναι τόσο καλύτερά μου, που εγώ μπροστά τους,
δεν αξίζω πια τίποτα ...

... αν δεν πιστεύεις στην ανατολή του Ήλιου,
δεν πρόκειται ποτέ να λυτρωθείς απ' το σκοτάδι της ζωής σου ...

είχα ένα όνειρο παιδί μου,
να σε κάνω καλύτερό μου, μα τώρα που το έμαθες, δεν έχει τη γοητεία του ονείρου
- τέλμα, αδιέξοδο ...

... έδωσα την ανάσα μου
σ' ένα νεκρό σπουργίτι,
μ' αυτό μικρό και άγουρο
κρύφτηκε στο φεγγίτη ...

... δεν θες να βγεις απ' τη σπηλιά
το βόλεμα του λίγου
κι εγώ δε μπαίνω σε σακί,
είμαι σποριά του λύκου ...

Τρίτη, 12 Δεκεμβρίου 2017 / 8:12 μμ

... οι καθημερινοί άνθρωποι παιδί μου,
είναι τα θλιβερά σπαράγματα της ζωής, μην την καταδεχθείς τέτοια κατάντια ...

Τετάρτη, 13 Δεκεμβρίου 2017

... ξέρεις πόσες μανάδες τ' ομολόγησαν πικρά,
πως τελικά εκείνος σε σεβάστηκε (αγάπησε) πώτερο κι από μένα που σε γέννησα; ...

Πέμπτη, 14 Δεκεμβρίου 2017

- **Δεν καταλαβαίνω αυτά που γράφεις, άρα είσαι τρελός!**
- Χμ, άσε με μένα. Τον Σεφέρη και τον Ελύτη τους καταλαβαίνεις;
- Όχι!
- Άρα δεν καταλαβαίνεις γενικώς την ποίηση! Ποιος λοιπόν είναι ο τρελός!!!;;;
- ...

... σ' ένα μικρόκοσμο τυφλών
κάποιος βρήκε το φως του,
το 'παν αμάρτημα οι τυφλοί,
τρέλα κάθε δικός του ...

Δευτέρα, 18 Δεκεμβρίου 2017

... σε σκέφτηκα να ζεσταθώ
μα κρύο το κορμί σου,
δεν έχει μέσα του φωτιά,
σβησμένο το κερί σου ...

... κορφολογάς τ' ασήμαντα
και χάνεις τον καιρό σου,
σκορπίζεσαι σαν άχυρο,
δεν έχεις τον θεό σου ...

... σε κυνηγάει η ρίζα σου
και δεν μπορείς να λάμψεις,
αν δεν αλλάξεις μπούσουλα,
τα νιάτα σου θα κλάψεις ...

... το τσιροπούλι στη βροχή
λίγο πριν ξεπαγιάσει,
το 'δε κι ο πλάτανος κλαδί,
άπλωσε να κουρνιάσει ...

... αν δεν πατήσεις το σκαλί,
ψηλά δεν ανεβαίνεις
κι αν δεν πατήσεις την κορφή,
στο ξέφωτο δεν βγαίνεις ...

... μ' αρέσει να σε σκέφτομαι

σαν κάτι που θα γίνεις
κι από τα πλούτη της ψυχής,
θα χαίρεσαι να δίνεις ...

... νησί στο μεσοπέλαγο

είναι η θύμησή σου
και δάκρυ στο μαντήλι μου,
η φτώχεια στην ψυχή σου ...

... κοίτα μακριά, πάτα κοντά κι ο δρόμος σου θ' ανοίγει ...

Τετάρτη, 20 Δεκεμβρίου 2017

... μετρώ τ' αστέρια τ' ουρανού

κι απόψε ένα ένα,
πάλι δεν κλείνει τ' άθροισμα,
αν δεν προσθέσω εσένα ...

καλό το πάθος,

δρασκελιά στην ομορφιά του χρόνου, μα η γοητεία του λογικού, το ξεθυμαίνει κι αφήνει αιθέριο το άρωμα της στιγμής

ερωτευμένος είσαι παιδί μου,

μόνο όσο παίρνεις από τον άλλο και παύεις να είσαι, όταν αρχίσεις να θυμάσαι αυτά που του δίνεις ...

Πέμπτη, 21 Δεκεμβρίου 2017

... αρκετά σε κουβάλησα στους ώμους σα μωρό,

στα πόδια σου τώρα κι αν πραγματικά αξίζεις κάτι, τότε θα σε βρω
... μπροστά μου ...

... σαν τον χιονιά με πλάκωσες

δήθεν να με ζεστάνεις,
μα πάγωσές μου την καρδιά
κι άλλο πια δε μου κάνεις ...

Κυριακή, 24 Δεκεμβρίου 2017

... αργά λιώνουν τα κρούσταλλα
κατάματα στον Ήλιο,
όπως κι οι άγουρες καρδιές,
μαραίνονται στο Πήλιο ...

... λάτρεψα την απόσταση,
το δρόμο σου που ανοίγει,
μα βιάστηκες κι ήρθες κοντά
κι η φτώχεια σου με πνίγει ...

... χασομεράς στ' ανόητα
στ' απόνερα της λάσπης
κι αν δεν βιαστείς τη στράτα σου,
σίγουρα θα την χάσεις ...

Δευτέρα, 25 Δεκεμβρίου 2017

... τα χείλη σου αρχιπέλαγος
τα μάτια σου φεγγάρια
και κάθε σου χαμόγελο,
χούφτα μαργαριτάρια ...

Τρίτη, 26 Δεκεμβρίου 2017

... μέσα στη χούφτα σου νερό
κυλούν τα όνειρά σου,
σκύβω και πίνω αχόρταγα,
μέσ' απ' τα δάχτυλά σου ...

... μονάχος σε ξερότοπο
ψάχνω πηγή με χρώμα,
να ζωγραφίσω αγκαλιές,
στο στεγνωμένο χώμα ...

ΘΥΜΑΣΑΙ ...

θυμάσαι ψυχή μου,
την πρώτη μας φορά που σμίζανε οι ματιές μας;
Κείνο τ' απόγευμα που έπαιζα με τη μικρή,
που την γαργαλούσα και αυτή ξεφώνιζε;
Μας κοίταγες με τα μάτια σου γουρλωμένα
και με κείνη τη γλυκιά ζήλεια, τη βλογημένη,
που ξυπνάν οι παιδικές οι αναμνήσεις,
κείνες με τα παιχνίδια στην αγκαλιά του,
στην αγκαλιά τη σίγουρη του πατέρα.
Κι όταν απόκαμε η μικρή από τα γέλια,
γύρισα και σε κοίταξα, ψυχή μου εικόνα,
πόσο λαχτάραγες να παίξω και με σένα!
Κι εγώ το 'θελα μα πως, πώς να σ' αγγίξω;
Δεν το μπορούσα, δεν έπρεπε κι ας το 'θελα ...
Ήσουν για μένα ήδη ιερή κι ιέρεια του νου μου.
Κείνη που πότιζε με ποίηση τα σωθικά μου,
που έδινε φτερά στην Τέχνη μου, ψυχή μου,
πώς να σ' αγγίξω, πως δίχως να ματώσω;
Μα πάν' απ' όλα, δίχως να λερωθείς,
δίχως να βεβηλωθεί η ιεροσύνη σου;
Κι ήταν τα μάτια σου φωτιές «κι εμένα,
κι εμένα παίζε με έτσι, ζήλεψα παιδί 'μαι ...»

Μπορεί μα όχι και για μένα, συγχώρα με ...
Δεν έβλεπα στα μάτια σου το είναι σου, όχι.
Το αύριο έβλεπα το μακρινό, μετά από χρόνια,
να λάμπεις από εξυπνάδα, από ομορφιά,
βασίλισσα και σμήνος γύρω σου μελίσσια,
να σπρώχνονται για να σ' αγγίξουν έστω λίγο.
Κι εγώ παράμερα ζητιάνος, να κλέβω ακτίνες,
φλόγες από τη λάμψη σου, λιόπυρα του Ήλιου,
φεγγαρόστρατες της νύχτας στα λιμνόνερα
και να ζεσταίνω απόμερα, την παγωμένη ερημιά,
τη μοναξιά συντρόφισσα πιστή από χρόνια,
μονάχα από κάπου να σε βλέπω αστραφτερή!
Κι ας μη μ' έβλεπες ποτέ σου εσύ, μακριά μου!
Να μη σε φτάνουν τα χέρια μου, τα θέλω μου όχι!
Μη δω ποτέ τη φρίκη στα μάτια σου για μένα,
μην τύχει και με λυπηθείς, θα με σκοτώσεις!
Μονάχα να σε βλέπω, να μυρίζω τ' άρωμα,
κείνο της άξιας ζωής, τη φεγγοβολιά σου θέλω ...

«Παίξε με κι εμένα λίγο, μονάχα τόσο δα! ...»
Και δεν μπορούσα τι άλλο να σου πω ...

«Σ' ερώ, σε σέβομαι, σε εκτιμώ!»

Κι «ευχαριστώ» μου 'παν τα μάτια σου γλυκά! ...

Πόσα χρόνια πριν ψυχή μου!; ...

Θυμάσαι;

Παρασκευή, 29 Δεκεμβρίου 2017

... το κάλλος παιδί μου,

είναι αγαθό αναλώσιμο, δεν είναι πεδίο δημιουργικότητας, αν θες να δημιουργήσεις, βούτα στο όνειδος ...

... φτωγή μου Τέχνη (ψυχή μου),

ποιος σε καταράστηκε να ερωτεύεσαι το όνειδος και να πασχίζεις να το κάνεις κάλλος!; ...

... να 'χα φτερά να σ' άρπαζα

ψηλά να σ' οδηγήσω
κι όταν θα μάθεις να πετάς,
μόνη σου να σ' αφήσω ...

Σάββατο, 30 Δεκεμβρίου 2017 / 9:58 μμ

ΚΟΙΤΑ

... κοίτα Δαιμόνα, κοίτα στον ακρορίζοντα,
ανάμεσα απ' τα κέρατα του ελαφιού πως γλυκοφέγγει, κοίτα.

Ο Ήλιος ψυχή μου, ο Ήλιος ο λαμπρός,
σου γνέφει να ζυγώσεις, να δρασκελίσεις τ' ακατέργαστο σκαλί.

Την καγκελόπορτα στον φράχτη σπρώξε
κι όταν θα βγεις, κλείδωσε πίσω σου καλά και πάρε το κλειδί μαζί.

Μην πάρουν το κατόπι σου τα τωρινά,
τενεκεδένια κι άχρηστα πλουμίδια, πέρα απ' τον φράχτη βάρος.

Εκεί καλώδια στ' αυτιά και ρύποι ήχων,
είναι σημάδι μαρασμού, σχέσεις άβαθες δεν κάνουνε πεντάρα.

Εκεί μωρό μου άγγελιο 'ναι οι λύκοι,
ο πόνος ευλογία και τα δάκρυα αστέρια, φανοστάτες λαδοφάναρα.

- Μα που με στέλνεις μόνη μου κι εσύ;
Τούτο μοιάζει με Κόλαση, δε με λυπάσαι; Που 'ναι η αγάπη σου;

Πήγαινε καλή μου στο δρόμο σου,
είν' άλλος ο δικός μου, αδιάβατος, τραχύς για τα δικά σου ποδαράκια.

10:15 μμ

... που να σε κρύψω θησαυρέ
πριν σε κατασπαράξουν,
σε ποια σπηλιά σε ποιο βουνό,
μέχρι οι καιροί ν' αλλάξουν; ...

... μια νότα από τα χείλη σου,
μια φλόγα της ματιάς σου,
να φτιάξω ύμνο της σιωπής
κι άγγελο της καρδιάς σου ...

Κοίτα στον ακρορίζοντα
το φως που ξεπροβάλλει,
τράβα τον δρόμο τον καλό,
στον Ήλιο να σε βγάλει.

Πάρε τους στίχους μου προικιά
τη φλόγα μου φανάρι,
κάν' τα πυξίδα στο στρατί,
στις νύχτες σου φεγγάρι.

Κυριακή, 31 Δεκεμβρίου 2017

Μην ερωτευτείς άνθρωπο σαν εμένα

Αναδημοσίευση από:

<http://www.pillowfights.gr/between-the-lines/min-eroteyteis-anthropo-san-emena/>

2018

Ιανουάριος

Τρίτη, 2 Ιανουαρίου 2018 / 6:59 πμ

... απ' όλα τα πληγωμένα θεριά

που θα συναντήσεις στη ζωή σου παιδί μου, το πιο επικίνδυνο θα είναι εκείνη η γυναίκα, που δεν θα καταδεχθείς ποτέ, ή που κάποια στιγμή, θα απορρίψεις τον έρωτά της, που θα την φτύσεις γιατί δεν θ' αξίζει τίποτα σε σχέση με αυτά, που εσύ θα προσδοκάς από αυτήν ...

Τρίτη, 2 Ιανουαρίου 2018 / 11:28 μμ

... δυο φύλλα πέσαν' στο νερό

και στη λιμνούλα πήγα,
στο 'να κάθισε βάτραχος
και στ' άλλο μία μύγα ...

Πέμπτη, 4 Ιανουαρίου 2018 / 5:42 μμ

... στα κέρατα του ελαφιού αντίκρυ,

ο Ήλιος γέρνει το κορμί στη νύχτα
κι απ' τα κλαδιά της μυγδαλιάς λευκά,
πάρε τα όνειρα και στη φωτιά σου ρίχτα ...

Παρασκευή, 5 Ιανουαρίου 2018 / 8:25 μμ

... κι αν είν' αβάσταχτες οι μέρες μέχρι να σε ξαναδώ,
εντούτοις είναι τόσο υπέροχα γεμάτες απ' τη θύμησή σου! ...

9:16 μμ

... πότε θα φέξει το πρωί

ν' ανοίξεις τα παντζούρια
και να σου κλέψω μια ματιά,
για μια ζωή καινούρια ...

... σεργιάνισες στον ύπνο μου
με κόκκινο μπλουζάκι
και μάτωσαν το στήθος μου,
τ' αγκάθια με μεράκι ...

7:47 πμ

... κι έρχονται κάποιες στιγμές παιδί μου,
που ενώ ξέρεις πάρα πολύ καλά τι δεν πρέπει να κάνεις, εντούτοις δεν έχεις ιδέα για
το τι πρέπει να κάνεις! ...

<https://youtu.be/6AKOHHMOtn60?list=PLWLJ2-Ki2iHLouX9M9j0OMEMbhWMPz38b>

5:43 μμ

**Η παιδαγωγική σημασία της μουσικής για την αρμονική πνευματική
καλλιέργεια των φυλάκων**

ΠΛΑΤΩΝΟΣ - Πολιτεία

http://www.greek-language.gr/greekLang/ancient_greek/tools/corpora/anthology/content.html?m=1&t=527

7:30 μμ

... στα μάτια σου βαφτίζομαι,
στα χείλη σου πεθαίνω,
μα στον παλμό του στήθους σου,
τη ... μνήμη μου ανασταίνω ...

8:21 μμ

... κι όταν ο δικαστής παιδί μου,
αποφασίσει στο όνομα του θεού και των ανθρώπων «λιθοβολισμός», η μάνα καλείται
να ρίξει και ρίχνει την πρώτη πέτρα! ...

Και τότε παιδί μου ο δικαστής, παίρνει τη θέση του θεού στα μάτια των
ανθρώπων ...

... ξέρεις κάτι παιδί μου,

αφού ο «πανδαμάτωρ χρόνος», που με το πέρασμά του μας κάνει να ξεχνάμε τα θλιβερά γεγονότα της ζωής μας, θα επουλώσει κάθε δυσάρεστο τούτη της περιόδου, θα σ' απαλλάξει απ' όλους τους χαζούς και ανυπόστατους φόβους, αλλά και κάθε είδους ενδοιασμών απέναντί μου κι αφού έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα, δυστυχώς ή ευτυχώς δεν υπάρχει πια τίποτα κρυφό μεταξύ μας, δικαιούμαι τάχα να απομυζήσω κι από πάνω, τούτη την ήδη περιέργη περίοδο της ζωής σου κι απ' αυτά τα λίγα, τα ενδιαφέροντα, που της δίνουν μία κρίσιμη, μοναδική κι ιδιαίτερη αξία;

Δικαιούμαι να σου αποκρύψω τα όποια δημιουργικά σπαράγματα της Τέχνης μου για σένα, τις νουθεσίες, τα ειλικρινά συναισθήματα και το πραγματικό ενδιαφέρον μου για την προσωπική σου πρόοδο και την πνευματική σου καλλιέργεια, που ίσως σήμερα σου είναι ακατανόητα, μπορεί να μη σ' αγγίζουν καν, ή κάποιοι να σ' εμποδίζουν σκόπιμα να τα νοιώσεις, εντούτοις όμως μετά από χρόνια, αναπόφευκτα θα τα θυμάσαι νοσταλγικά και δεν θα μπορείς ν' αποφύγεις κείνο τ' ανάλαφρο χαμόγελο ικανοποίησης και κολακείας, που σήμερα ασχολούμαι τόσο σοβαρά μαζί σου, ποντάροντας βεβαίως στην ιδιαίτερη δυναμική της προσωπικότητάς σου;

Δικαιούμαι τάχα να παρασυρθώ κι εγώ, από τις επιπόλαιες απαιτήσεις των ηλιθίων του περιβάλλοντός μας και να διακόψω απότομα το ενδιαφέρον μου για σένα (... για το καλό σου λέει!!!;;; ...) και να σου δημιουργήσω την εσφαλμένη κι ανεύθυνη εντύπωση, πως όλα τα ωραία είναι εφήμερα, ψεύτικα κι απατηλά;

Δικαιούμαι εγώ με την τόση εμπειρία μου, να σ' εγκαταλείψω τούτη την κρίσιμη στιγμή, έρμαιο στον κάθε ανέραστο, χαμερπή και ηλίθιο, που δεν έχει ιδέα για το πώς διαχειρίζονται τέτοιου είδους καταστάσεις, που ούτε καν υποψιάζεται πόσο ευαίσθητα και καθοριστικά θα επηρεάσει η δικιά μου στάση από δω και στο εξής, την ψυχή και τη ζωή σου;

Δικαιούμαι να υποκύψω στην κοινή γνώμη (στην ανοησία του συρμού) και ν' αδιαφορήσω τόσο επιπόλαια όπως θέλουν όλοι αυτοί οι ηλίθιοι, για την τύχη και την συναισθηματική ισορροπία σου, όταν εγώ σου χρωστάω τόσα όμορφα και πολύτιμα από τη ζωή μου!!!;;;

Δικαιούμαι να σου φερθώ ποτέ τόσο ανώριμα και αγάριστα!!!;;;

Δικαιούμαι;;;

ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Όπως τα δυο μου τα παιδιά
κι ο ουρανός τ' αστέρια,
όπως η Γη τον ουρανό
κι η νύχτα τη Σελήνη,
όπως τον Ήλιο η αυγή
κι οι φυλλωσιές το φως του,
όπως το κύμα η θάλασσα
και τα πανιά τ' αγέρι,
όπως την πτήση τα πουλιά
και το βουνό τα λάφια,
όπως το χώμα τη βροχή
κι η πέτρα τ' άγιο χιόνι,
όπως το σίδερο η φωτιά
κι η λάβα τον κρατήρα,
όπως η Τέχνη το καλό
και ο σοφός τη γνώση,
όπως το γράμμα το χαρτί
και τον καμβά το χρώμα,
όπως τη νότα η μουσική
τον ρόλο ο θεατρίνος,
όπως ο άγιος τον θεό
τη λύτρωση η αμαρτία,
όπως το δίκιο ο φτωχός
τη λευτεριά ο σκλάβος,
όπως ο γέρος τη ζωή
κι ο νιος την αντροσύνη,
όπως η κόρη τη στοργή
την ομορφιά η γυναίκα,
όπως τον έρωτα η ζωή
τον θάνατο ο Χάρος
κι όπως ο χρόνος τη στιγμή
κι ο χτύπος την καρδιά του,
έτσι κι εγώ σε αγαπώ,
στέκομαι στο πλευρό σου,
να παίρνεις ότι χρήσιμο,
ν' αδειάζεις το περίσσιο
κι όταν σε πνίγει το φτηνό,
στ' απάγκιο μου ν' αράζεις
και στην καλύβα του ψαρά,
κάτω από τον φάρο,
όπου το κύμα σμίγεται
με τις κραυγές των γλάρων,
εκεί μια κούπα με κρασί
και δυο κουτάλια μέλι,
μπροστά στις φλόγες του τζακιού
και στην παχιά φλοκάτη,
θα σε προσμένουν πάντοτε

να γιάνουν το κορμί σου
κι όταν θα γιαίνει κι η ψυχή,
να φεύγεις, ... να ξανάρθεις ...

Τετάρτη, 10 Ιανουαρίου 2018 / 5:45 πμ

... ευλογημένη μοναξιά
που δεν κάμεις παζάρια
και καρτερείς τη μορφοιά,
που θα σε πάει στα ουράνια ...

7:42 πμ

... στο σχολείο της ζωής παιδί μου,
οι άριστοι μαθαίνουν πώς να τη χάνουν κι οι τελευταίοι, πώς να την κερδίζουν ...

Παρασκευή, 12 Ιανουαρίου 2018 / 4:30 πμ

ΣΤΟ ΜΙΣΟΣΚΟΤΑΔΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

... στο μισοσκόταδο της Γης
τα βήματά σου στρώνω
να φτάσεις φλόγα στην κορφή,
στη λάμψη σου να λιώνω.

Σαν το κερί τα πόδια σου
ζωή να σε ποτίζω,
κι από τα βάθη της ψυχής,
το νου σου να φροντίζω ...

5:36 πμ

ΠΩΣ ΝΑ ΣΤΑΛΛΑΞΟΥΝ ΕΡΩΤΑ

... πώς να σταλάξουν έρωτα
και πόθο τα στιχάρια,
το μυστικό μας σκόρπισε
κι η ευθύνη τους κουβάρια.

Ήταν δεσμός σα μυστικό
κι η αμφιβολία στέργια,
θεμέλιωνε μιαν ομορφιά,
που θ' άνθιζε στ' αστέρια ...

ΣΤΗ ΧΑΙΤΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

Κι έγερνε ο Ήλιος το κορμί,
βαρύ και χρυσαφένιο,
στην αγκαλιά του δειλινού
που 'παιρνε να ροδίζει
και προσκαλούσε τη νυχτιά,
με ουρλιαχτό του λύκου,
να πέσει στο κρεβάτι του
γυμνή και ερωμένη,
να κάνουν γιο ως την αυγή,
ένα μικρό αστέρι
και να το κρύψουν στοργικά,
πίσω από το φεγγάρι,
μέχρι να γίνει ισάξιος,
λεβέντης κι αντρειωμένος,
τη θέση του πατέρα του
στον ουρανό να πάρει.

Κάτω απ' το πεύκο βούιζαν,
μελίσσια και τριζόνια
και πίσω από τις βατσινιές,
πάνω απ' τους Μπογαραίους,
ξεμύτισε καλπάζοντας
ένα γλυκό αεράκι.
Ανάρια μοσχοβόλαγε
χορτάρι και πουρνάρι
κι οι οπλές του βροντοχτύπαγαν,
σε πέτρες 'λιοκαμένες
κι άλλοτε πάλι στα ρηγά,
τ' απόνερα του Αινεία
κι ήταν η ανάσα του ζεστή,
τρέμανε τα ρουθούνια
και χλιμιντρούσε που και που,
με πάθος αρχαγγέλου.

Πάνω στη ράχη του ίππευε,
μια τρυφερή νεράιδα
κι είχε τα χέρια της πνιχτά,
στη χαίτη του ανέμου,
τα πόδια της ξυπόλητα
σφιγμένα στα πλευρά του.
Μαύρο κοντοπαντέλονο
κάλυπτε τους γοφούς της
κι άσπρο μπλουζάκι ανάλαφρο,
το μεστωμένο στήθος,
μακριά μαλλιά κυμάτιζαν,
στους ώμους και στην πλάτη,

γυμνά τα μπράτσα δυνατά
κι ένα μικρό σημάδι,
πάνω από τον αστράγαλο,
σαν φυλαχτό της μάνας.

Πλάνταζε το κορμάκι της
στον καλπασμό του αγέρα
και μύριζε η σάρκα της
μαστίχα και θυμάρι.
Σκορπούσε γύρω τ' άρωμα
και σκλάβωσε το νου μου,
μέθυσσα από τα κάλλη της
τη γλύκα του προσώπου,
το λυγρό της το κορμί
τα μάτια της ψυχής της,
στα χείλη πάθος άσβεστο
κι η αγκάλη της περβόλι,
αμυγδαλιές, ροδακινιές
με κάτασπρα λουλούδια
κι ανάμεσα στα κλώνια τους,
κοπάδια καρδερίνες.

Δεν άντεξα και άρπαξα
τ' αγέρι από το στόμα,
του 'σφιξα το σαγόνι του
του μάτωσα τα δόντια
και βύθισα τα μάτια μου,
μέσ' τα δικά του μάτια.
Κατάλαβε τον πόθο μου
κι ένοιωσε την καρδιά μου,
να φτερουγίζει δυνατά
γι' αυτή που κουβαλούσε
και στύλωσε τα πόδια του,
να την καλοκοιτάξω,
να νοιώσω την ανάσα της
τους χτύπους της καρδιάς της
και σαν μερώσουν ήσυχα,
να της γλυκομιλήσω.

«Νεράιδα κόρη τρυφερή,
ποιο είναι τ' όνομά σου,
που οι ρεματιές που τριγυρνάς,
που ξεδιψάς, που μένεις
κι όταν νυχτώνει στο βουνό,
που στρώνεις και κοιμάσαι»;
«Ποιος είσαι συ και με ρωτάς,
που μου 'κοψες το δρόμο,
που με κοιτάς κατάματα
και σκιάζεις την καρδιά μου;
Τι θέλεις από μένανε

και τι βάζεις στο νου σου,
τράβα το χέρι απ' τ' άλογο
κατέβασε το βλέμμα,
δεν θέλω την κουβέντα σου,
τρέξε ζεστό μου αγέρι»!

«Μην αγριεύεις και χαλάς,
τούτη την άγια ώρα,
χρόνια περίμενα να 'ρθεις
κι ας άργησες χαλάλι,
μα ξέρεις τι ανακούφιση,
σκορπάς μέσ' την ψυχή μου;
Για μένα είσαι όαση
στο κάμα της ερήμου,
γλάρος που δείχνει τη στεριά
σε πέλαγο αφρισμένο,
είσαι αστέρι λαμπερό
στη σκοτεινιά του κόσμου,
λουλούδι κατακόκκινο
σ' ερειπωμένο κάστρο
και λύτρωση από βάρβαρο,
ερωτικό δυνάστη»!

«Συγγνώμη μα με τρόμαξες
κι ακόμη σε φοβάμαι,
δεν έμαθα το δρόμο μου
απότομα να κόβουν
κι ούτε το βλέμμα σου μπορώ,
να τ' αντιμετωπίσω,
με σφάζει χίλιες μαχαιριές ...
Δαιμόνα τ' όνομά μου».
«Μη με φοβάσαι άδικα,
μην τρέμεις τη ματιά μου,
κοίταξε μέσ' το βάθος της
και δες τον έρωτά μου,
πως λαχταρά τη συντροφιά
στο δρόμο του να πάρεις,
να σου διδάξει τη φωτιά ...
το όνομά μου Λύκος, ... φως» ...

7:51 μμ

... ούτε θεός δεν το τολμά
να μπει στην αγκαλιά σου,
μην τάχα γένει άνθρωπος,
σαν μάθει στα φιλιά σου ...

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

... μπρος στη φωτιά σου άνοιξα
μια θάλασσα αγκάλη
κι ήρθες γαλέρα με πανιά,
στης γης την παραζάλη.

Μικρό γλαρόπουλο άφησες
της μάνας σου την κούνια,
μ' δεν έχεις πόδια για κλαδιά
φτερά για κορφοβούνια!

Μπήκαν οι ναύτες στον τεκέ
και χάθηκαν ρημάδια,
γλυκά φιλιά σου έδωσα
και σου 'κανα σημάδια.

Μικρό γλαρόπουλο παιδί,
κάμπους και όρη οργιάζεις,
μα '(πρέπει) να 'χεις πόδια και φτερά,
στα δέντρα να κουρνιάζεις! ...

- Σ' αγαπώ!

- Χμ, έτσι νομίζεις;
- Δεν το νομίζω, σ' αγαπώ!
- Και πως το συμπεραίνεις αυτό;
- Μα δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα!
- Και πότε είμαστε χώρια;
- Όταν είσαι στη δουλειά, με τους φίλους σου!
- Ακόμα και τότε, εμένα δεν μου λείπεις γιατί είσαι μονίμως στο μυαλό μου, πάντα σε νοιάζομαι.
- Όταν δεν μου τηλεφωνείς!
- Όταν δε μπορώ να σου τηλεφωνήσω, εγώ κοιτάζω τον ουρανό που σε σκεπάζει και φαντάζομαι πως κοιτάς κι εσύ στο ίδιο σημείο και σου μιλώ σα να 'σαι κει.
- Όταν ταξιδεύεις και οι αποστάσεις μας χωρίζουν!
- Εγώ εκείνες τις αποστάσεις, δεν τις αντιλαμβάνομαι ως κάτι που μας χωρίζει, αλλά ως εκείνο ακριβώς που μας ενώνει.
- Όταν περνάνε μέρες χωρίς να σε δω!
- Σ' εμένα πάλι, δεν περνάει ούτε στιγμή που να μη σε βλέπω όπου κι αν είσαι.
- Δηλαδή τι θέλεις να πεις, ότι μ' αγαπάς περισσότερο απ' όσο σ' αγαπώ εγώ!!!;;; ...
- ... Αλήθεια!!!;;; ... Μ' αγαπάς παιδί μου!!!;;;

6:39 πμ

ΟΧΤΡΟΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ

... οχτροί και φίλοι στη γιορτή,
δεν θα δεχτώ επισκέψεις,
θέλω το σπίτι ανοιχτό,
... για κείνη ... και για σκέψεις ...

Αν βρει το θάρρος και διαβεί
τις πλάκες στην αυλή μου,
θα πει πως είναι άξια,
της πρέπει η στοργή μου ...

Τρίτη, 16 Ιανουαρίου 2018 / 11:00 μμ

ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΓΡΙΑ

... ήρθε μια μάγισσα γριά
και μου 'πε πως αν θέλω,
να ξεθαρρέψεις και κοντά,
μια μέρα να σε φέρω,
πρέπει ερωτοβότανο
απ' το βουνό να φέρω,
να πλάσω ζύμη κι απ' αυτή,
κάτι να σου προσφέρω.

Πήγα κι εγώ σ' ένα βουνό
κι ανάμεσα στα βράχια,
ερωτοβότανο στεγνό
μάζεψα δυο κλαδάκια.
Τα έβρασα και το ζουμί
μέσα σε λεκανούλα,
το ζύμωσα με ζάχαρη
κι έφτιαξα μια καρδούλα.

Την έψησα με προσοχή
τη γεύση της να νοιώσεις
και μ' όλη την αγάπη μου,
στην έστειλα να δαγκώσεις.
Δεν ξέρω αν η μάνα σου
σ' άφησε να δαγκώσεις,
μα θα το δω στα μάτια σου
όταν με ανταμώνεις.

Λένε το ερωτοβότανο,
πως τις καρδιές μερεύει
και πως εκείνους που μακριά,
η μοίρα τους παιδεύει,

τους σμίγει λέει τις ψυχές
πιο πάνω απ' τους ανθρώπους,
σε μια γωνιά του ουρανού
και σε δικούς τους τόπους.

Κι είναι ψηλά στον ουρανό
μία γωνιά για μένα,
μα θέλω και για συντροφιά,
κάτι που να 'χει εσένα.
Κάτι που να 'ναι λαμπερό,
ν' απλώνεται σα χάδι,
σαν τη ματιά σου κοφτερό,
να σφάζει το σκοτάδι ...

Τετάρτη, 17 Ιανουαρίου 2018 / 5:06 πμ

ΚΛΕΙΔΑΡΟΤΡΥΠΑ

... στην κλειδαρότρυπα του νου
ταιριάζω το κορμί σου,
μα δεν ανοίγει το κελί,
για να βρεθώ μαζί σου.

Κλειδιά δεν είναι τα κορμιά
δεν μπαίνουν σε λουκέτα,
αλλά δυο πόρτες σφαιλιστές,
σε караβιού κουκέτα.

Σα νοιώσεις σκλάβος στη ζωή
πέφτεις σε καταιγίδα
και το καράβι στα νερά,
στρίβει χωρίς πυξίδα.

Κλειδιά δεν είναι τα κορμιά
μα πόρτες που ανοίγουν,
να πλημμυρίσουν το κενό,
που οι ψυχές αφήνουν ...

8:37 μμ

... να 'μωνα το μπαλκόνι σου
που πάνω σεργιανίζεις
κι η σκάλα, ο δρόμος της ζωής,
που θέλω να βαδίζεις.

Να γίνουμε οι σάρκες μου
τα ίχνη της ζωής σου
και οι νοθεσίες το εκλεκτό,
άρωμα της ψυχής σου.

Σ' ευχαριστώ για καθετί
που οι δυο μας εκτιμούμε
και νοιώθω πως στο δρόμο μας,
... κάπου ... θ' ανταμωθούμε! ...

Παρασκευή, 19 Ιανουαρίου 2018 / 4:40 πμ

... δεν σ' αγαπώ να μ' αγαπάς,
μα να σε κάνω αστέρι,
να ξαλαφρώνεις την ψυχή,
σε κάθε της νυχτέρι ...

Κυριακή, 21 Ιανουαρίου 2018 / 8:07 πμ

... αν θες σοφά να καρπωθείς
όσα εγώ έχω μάθει,
θα πρέπει να 'ρθεις να με βρεις,
με σεβασμό στο μάτι ...

11:53 μμ

... ο χρόνος σβήνει έρωτες
που αγάπη δεν γεννούνε
κι η αγάπη πνίγει έρωτες,
που Τέχνη δε γροικούνε ...

Δευτέρα, 22 Ιανουαρίου 2018 / 8:47 πμ

... τον έρωτά μου πρόδωσαν
κι έκοψαν την ορμή σου
κι οι φόβοι σπάραξαν θαρρείς,
σα λύκοι την ψυχή σου ...

ΚΑΘΕ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

... κάθε ματιά σου βάλσαμο
στο χρόνο που περνάει,
κάθε χαμόγελο γλυκό,
κρασί που με μεθάει!

Τι να σου τάξω μάτια μου,
συχνά να με κοιτάζεις,
τι τάχα κείνο που ζητάς,
σιμά μου να κοιτάζεις;

Τη συντροφιά σου αποζητώ,
'πως το νερό το χρώμα,
να σπείρω μέσα σ' ουρανό,
πλημμυρισμένο χρώμα.

Τι κρίμα όμως, θλιβερό,
σε σένα να κοιτάζω
και μέσ' απ' την κατάντια σου,
στο μέλλον να τρομάζω!;

Θα γίνεις κάποτε θεά,
εσύ που χαχανίζεις
κι ότι πολύτιμο φοράς,
άξεστα ροκανίζεις!!!;;; ...

Με κινητό στα χέρια σου
απ' το πρωί ως το βράδυ
και με τη μύτη σου ψηλά
ίσαμε το φεγγάρι,

ποτέ σου δεν θ' αγαπηθείς
απ' άντρα που ν' αξίζει
κι η ομορφιά σου ξέπλυμα,
κάποτε θα θυμίζει ...

ΚΙ ΑΦΟΥ ΛΕΣ

- ... κι αφού λες πως μ' αγαπάς,
πως δεν κάνεις έστω κάτι,
πως και δε με κυνηγάς,
να με ρίξεις στο κρεβάτι;

Τι αγάπη είν' αυτή,
που δεν τρώει τα σωθικά σου,
που δε θέλεις το κορμί μου,
να καεί στην αγκαλιά σου;

- Και ποιος σου 'πε πως αγάπη,
είν' ο πόθος του κορμιού
και πως όταν θέλεις κάτι,
πρέπει να 'ναι του κουτιού;

Έτσι όπως το ξέρουν όλοι,
ή ας πούμε οι πιο πολλοί,
ως ηθοποιών οι ρόλοι,
σ' ένα κόκκινο χαλί;

Έτσι σου 'μαθε η μαμά σου
κι οι δασκάλοι στο σχολειό,
πως αγάπη είν' ο πόθος,
η λαχτάρα και των δυο;

Να πλαγιάσουν στο κρεβάτι
και να σμίξουν τα κορμιά
κι όταν τελειώσει ο πόθος,
να σκορπάνε σαν πουλιά;

Μάθε το λοιπόν μικρή μου,
πως η αγάπη είναι γλυκιά,
μόνο αν δεν εξαρτάται,
απ' του πόθου τη θηλιά!

Όσο πιο βαρύς ο πόθος
κι η λαχτάρα του κορμιού,
τόσο πιο σφιχτός ο κόμπος,
στη θηλιά του λογισμού!

Κι η αγάπη είναι μικρή μου,
το λουλούδι του μυαλού,
θέλει πότισμα, φροντίδα,
καλλιέργεια του καλού.

Αν βιαστείς να το χορτάσεις

και το κόψεις στον ανθό,
τότε καίγεται κι η ρίζα
κι απομένεις ορφανό ...

Τα λουλούδια τα μυρίζεις,
τα χαϊδεύεις, τους μιλάς,
άμα θέλεις να κρατάνε,
για να τα γλυκοφιλάς!

Κι όσο εσύ δεν τ' αποκόβεις,
απ' τη ρίζα της φωτιάς,
τόσο εκείνα ευωδιάζουν,
σαν ιππότες της νυχτιάς.

Κι όσο πιο πολύ κρατάει,
τ' άρωμα των λουλουδιών,
τόσο πιο μικρός ο πόνος,
στο σκαλί των χωρισμών ...

- Δηλαδή τώρα μου λες,
πως δεν θέλεις το κορμί μου
κι εγώ πρέπει κι από πάνω,
να το πάρω κι ως τιμή μου!!!;;; ...

- Βιάζεσαι πολύ μικρή μου
και δεν σκέφτεσαι σωστά,
μια χαρά 'ναι το κορμί σου,
μα 'γώ θέλω την καρδιά ...

Το κορμιά μας μαραζώνουν,
τα ξεχνάνε τα φιλιά,
μα σαν πάρω την καρδιά σου,
δεν θα ξεχαστούμε πια! ...

Τούτο είναι η αγάπη,
έρωτας αληθινός,
να 'σαι πάντα στο μυαλό μου,
ο σκοπός μου ο τρανός.

Να στοχάζομαι τι θέλεις,
να 'μαι κει για να το βρεις
κι όταν στη ζωή σκοντάφτεις,
να 'μαι η ανάσα της ψυχής.

Σ' αγαπώ σημαίνει πάρε,
όποια ώρα και στιγμή,
σε ερώ σημαίνει δώσ' μου
κι αυτό ξέρει το κορμί.

Τα κορμιά δεν αγαπάνε,

μα ερούνε τη ζωή,
γι' αυτό μέλημά τους είναι,
η απόλυτη ηδονή.

Οτιδήποτε κορέσει,
τη λαγνεία της στιγμής
κι ούτε νοιάζονται γι' αλήθειες
και γι' αξίες της ζωής.

Αυτά είναι της αγάπης
και του νου οι πεθυμιές
και μ' αυτ' ασχολούνται μόνο,
οι μοναδικές ψυχές ...

Όμορφο και το κορμί σου
θα 'θελα να το χαρώ,
πάει καιρός όμως που παίρνω,
μόνο κείνα π' αγαπώ.

Δεν σκορπώ την ψυχή μου
σ' ότι να 'ναι κι ότι βρω
και δεν θέλω το κορμί σου,
να περνάω τον καιρό.

Άμα κάποτε γεμίσεις
την ψυχή σου μ' αρετές,
τότε μόνο θα γυρέψω,
του κορμιού τις ηδονές ...

- Δηλαδή μου λες πως ψάχνεις,
την ψυχή μέσ' το κορμί,
μα για πες μου αλήθεια τότε,
τι 'ν' για σένα το κορμί;

- Είναι σπάργανο της γέννας,
είναι σέπαλο τ' ανθού,
είναι της ψυχής το σπίτι,
το κελί του μοναχού.

Το κορμί είν' ευλογία
όταν είναι της ψυχής
κι ετοιμόρροπη οικία,
όταν σκευός ηδονής ...

Φρόντισε λοιπόν το σπίτι
γέμισέ το μ' ομορφιές,
άνοιξε τα παραθύρια,
στων ανθών τις ευωδιές.

Κι όταν πλημμυρίσει Ήλιο

και αστράφτουν τα προικιά,
να 'σαι σίγουρη πως θα 'ρθω,
να ξαπλώσουμ' αγκαλιά ...

Σάββατο, 27 Ιανουαρίου 2018 / 8:12 πμ

ΣΤΟΧΟΣ

... κυλάει το μαύρο των μαλλιών, πυκνό,
ανάμεσα στα δάχτυλα χτενίζονται και πέφτουνε στο χώμα,
σκέψεις ανούσιες συνήθειες, η φτώχεια,
του μυαλού τ' απολειφάδια σωρός και η κενότητα της μέρας,
ξανά και ξανά αμέτρητα, σκουπιδαριό,
μέχρι να καθαρίσει ο νους, η Τέχνη,
η άσκηση του κάλλους να πάει μπρος στην ανηφόρα την τραχιά
και να μαζέψει ως την κορφή, ματσάκια,
χάρες κι ομορφιές στολίδια της ψυχής μαργαριτάρια φως,
να τρέξουν μέσ' το αίμα να, ευωδιές,
κείνες που κάνουν μέτωπο καθάριο μάρμαρο ν' αστράφτει,
βλέμμα σαν δόρατος αιχμή, ατσάλι,
θώρακα και ασπίδα γνώσης σοφία πολυτάλαντη αγωνία,
να ιδρώσει μυρωδάτο το κορμί, γη,
καρπερή να αγκαλιάσει τους καρπούς του μόχθου γλύκα,
βλαστάρια τρυφερά, ολάνθιστα,
ν' απλώσουνε στον κάμπο πέρα ως πέρα χαμάληδες,
που τραγουδούν ανόητα, σκυλάδικα,
ανάμεσά τους νιούτσικοι ανόητοι κι ο πιο χειρότερος,
θα 'ναι θρασύς ο τρυγητής, μπιλτζίκι,
σαν κείνα τα πολύχρωμα φανταχτερά των καλαθιών,
που λιάζονται στη σκόνη, πανηγυριών,
από φτηνιάρικο πλαστικό ψευδαίσθηση του ωραίου,
σουξέ μα γνώριμός της, κατάρα,
της μάνας η ευχή για βόλεμα ο πλούτος των φτωχών,
πως να γλιτώσεις τάχα, μοίρα,
να κάνεις κόπο και φορτιό πολύτιμο να ξεφορτώνεις,
αγκομαχώντας μα κάπου, ασήκωτο,
ως τότε ο σπόρος άγονος στα σπλάχνα να φωλιάζει,
άδικο τάχα δίκαιο τι 'ναι, ελπίδα,
μοναχά να φέξει κι αύριο στον κάμπο κάπου ένα κορμί,
προσμένει ολόγυμνο, μπαΐρι,
μα πρέπει να το βρεις εσύ αυτό δεν ξέρει αμούστακο,
πως είναι αυτό που ψάχνεις, χέρσο,
αυτό που γόνιμα θα μάθει αυλακιές βαθιές στο χώμα,
ν' αντέχει πόνο δυνατό, ευλογία,
αυτό που οι άλλοι βάσανο θα κάνει γέννημα καλό,
να πάρει την ανηφόρα, τραχιά,
σαν τη δική μου τη δική σου αυτού κληρονομιά βαριά,
αυτή η ζωή αγάπη μου, μπορείς,
αν θέλεις να αξίζει αλλιώς χαμάλης άγνωστος στη Γη ...

Κυριακή, 28 Ιανουαρίου 2018 / 8:30 πμ

ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ ΣΚΕΠΑΣΜΑΤΑ

... βελούδινα σκεπάσματα
μαλαματένια κλίνη
και μια κανάτα με κρασί,
για μένα και για κείνη.

Για κείνη που θεόπλαστη
'λαφροπατά στο νου μου
και σπέρνει πόθους στεναγμούς,
...μ' αν γίνει του δικού μου ...

Τρίτη, 30 Ιανουαρίου 2018 / 7:16 πμ

ΤΡΕΙΣ ΠΕΤΡΕΣ

... τρεις πέτρες έχω θησαυρό
για να σου τις χαρίσω,
πίστη σε σένα, υπομονή,
Τέχνη να σ' αγαπήσω.

Μα μέχρι να μάθεις ν' αγαπάς,
ο χρόνος θα περάσει
και κάθε μου αντίγραφο,
δύσκολα θα μου μοιάσει.

Φρόντισε τότε μη χαθεί
κι ο χρόνος π' απομένει
και μπες στο δρόμο μου γοργά,
που ο Ήλιος σε προσμένει ...

Τετάρτη, 31 Ιανουαρίου 2018 / 7:44 μμ

ΦΕΓΓΑΡΙ ΜΟΥ ΟΛΟΓΙΟΜΟ

... φεγγάρι μου ολόγιομο
πάρ' την στην αγκαλιά σου
κι οδήγησέ την απαλά,
στα μύχια μυστικά σου.

Κι αν δεις να τα κατανοεί
και να ζητά το «κάτι»,
δείξ' της και το καλύτερο,
τι πάει να πει αγάπη ...

Φεβρουάριος

Παρασκευή, 2 Φεβρουαρίου 2018 / 11:10 μμ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

... ένα βιβλίο γράμματα
με τάξη αραδιασμένα,
μιλούν για χίλια όνειρα,
που έκανα για σένα.

Μα συ μικρή και άγουρη
αδύναμη στις σκέψεις,
δεν έχεις ικανότητα,
τα όνειρα να στερξείς.

Θα 'ρθει όμως κάποτε καιρός
που θα τα καταλάβεις,
μα θα 'ναι αργά για σένα νε,
το τρένο να προλάβεις.

Ξέρεις τα τρένα στους σταθμούς
δεν φεύγουν όπως να 'ναι,
αλλά στην ώρα τους πιστά
και πίσω δεν κοιτάνε.

Στην αποβάθρα μένουνε
κάποια χαμένα χρόνια,
όπως στη μετανάστευση,
τ' άρρωστα χελιδόνια.

Κοίτα το τρένο στις γραμμές
το κόκκινο βαγόνι,
είναι σουίτα άνετη
και με ζεστό σαλόνι.

Στη μέση αυτού του βαγονιού
στρωμένο το τραπέζι
και μία κούπα με καφέ,
εσένα περιμένει.

Άμα προλάβεις κι ανεβείς
ετούτο το ταξίδι,
θα μείνει στην ψυχούλα σου,
πολύτιμο στολίδι.

Θα μάθεις πράγματα πολλά
για ιδέες και ανθρώπους,
και να διαβαίνεις ασφαλώς,
στους νέους σου τους τόπους.

Κι όταν θα φτάσεις στο σταθμό
που 'ναι προορισμός σου,
σπάσε την κούπα του καφέ
και ... σύρε στο καλό σου ...

Δευτέρα, 5 Φεβρουαρίου 2018 / 7:40 πμ

ΕΞΟΔΟΣ

... σου βάζω δύσκολα, σκληρό,
να ξεπεράσεις τη συνήθεια του τίποτα τη λάσπη,
εκεί που ξέρεις να κυλιέσαι, χοίροι,
σαν όλοι λασπωμένοι δεν ξεχωρίζουν μεταξύ τους,
η ασφάλεια τού όλοι, αλυσίδα,
οριοθετεί την έκταση του νου μέχρι τη χθόνια όχθη,
μέχρι τη μπόχα της κοπριάς, δυο,
μονάχα δυο τα βήματα ως τη βρύση κι όμως μακριά,
για κείνον που τολμά, έξοδος,
από τη λασπωμένη μπόχα σημαίνει κάθαρση αλλιώς,
μοναχικό στρατί χωρίς γουρούνια,
δίχως γονείς αδέρφια παρελθόν ανούσιο ρηχό φτηνό,
να ξεπλυθείς κι η λάσπη σου,
στο βούρκο να κυλήσει απολειφάδια μνήμης χοιρινά,
λευκό φουστάνι κρεμασμένο,
σ' ένα κλαδί ιτιάς σε περιμένει τ' άγιο κορμί και νύφη,
σε γάμο με τον έρωτα, κάλλος,
γιορτή τραπέζι γύρω αρετές χαμόγελο αυστηρό οικείο,
καινούριοι τρόποι, σύντροφοι,
γεμάτοι απαιτήσεις ομορφιάς και Τέχνης λευκοδάχτυλης,
ευγένειας σεβασμού, ωραίο,
κάθε που βλέπεις που ακούς αγγίζεις άρωμα γλυκός,
στο στόμα ο Λόγος, μέλισσα,
να γεύεσαι το καθετί κι όπου τριγύρω ρόδα λούλουδα,
το μέλι να γεννάς εσύ, μητέρα,
αγαθά παιδιά χρηστά φάρσι αραδιασμένοι στην οδό,
κόσμος λαμπρός ταχιά, με φως,
μιαν άλλη μέρα εποχή για κείνους όπως κι εσύ,
θα αποτολμήσουν, έξοδο,
από του βούρκου τη σφιχτή αγκάλη τού ... «όπως όλοι» ...

ΑΝΟΙΞΗ

... μέσα στο καταχέιμωνο
του χρόνου που περνάει,
ξεπρόβαλλες σα ζωγραφιά
κι η Γη χαμογελάει.

Λιώνουν τα χιόνια στην καρδιά
κυλάνε στον Αινεία
κι ο κότσυφας σε μια μουριά,
πλάθει μια ψαλμωδία.

Γράφουν στα βράχια χαρακιές
τα δάκρυα στοιχειωμένα,
στιχάρια μ' αναστεναγμούς
και όνειρα κρυμμένα.

Κι όλα προσμένουν τη στιγμή
που ο Ήλιος θα ζεστάνει
και το κορμί σου ηδονικά,
στον έρωτα θα φτάνει.

Να του ζητήσει τη χαρά
που η φύση έχει χαρίσει
και μέσ' από τη χούφτα σου,
μια μυγδαλιά ν' ανθίσει.

Να φτιάξουν στα κλαδιά φωλιά
αετός με μια περδίκια
και να γεννήσουνε πουλιά,
της Τέχνης σου την προίκα.

Μ' αυτή να στρώσεις σπιτικό
και τα λευκά σου βάλλε,
κι άμα στην πόρτα σου σταθώ,
κρυφά μια στάμνα βγάλε.

Να πιω μια στάλα απ' το κορμί
και δυο απ' την ψυχή σου,
πριν πέσω κι αποκοιμηθώ,
για πάντα στο σκαλί σου ...

ΜΑΤΙΑ

... και να μπορούσα λέει με κάποιο τρόπο μαγικό,
να παγίδευσω τη μαχαιριά της φευγαλέας σου ματιάς
και να την διασπούσα, να απομόνωνα
από το λιγοστό παρόν σου, αυτόν τον υπέροχο έρωτα
που μάταια παλεύει να γίνει το αύριό σου,
να τον μαζέψω στη χούφτα μου, να τον χουχουλιάσω
και να τον ζεστάνω με την ομορφιά της Τέχνης μου
κι αφού ζεσταθεί, να τον φωλιάσω στο στήθος μου
στο μέρος της καρδιάς, να μάθει τον χτύπο τον βαρύ,
το ρυθμό του καλού βηματισμού, των αρετών,
το εμβατήριο της χρηστότητας, του παρίσταμαι,
τη γλύκα του πόνου και το κράτος του μόχθου,
την αντοχή στις δυσκολίες και τη δύναμη της ανάστασης,
την ισορροπία στον αφρό του κύματος, στο ουράνιο τόξο,
την αίσθηση του ανέμου στ' ακρόνυχα τ' αετού,
τη γοητεία στην αστραφτερή σταγόνα της βροχής,
που γλύφει αργά το πέταλο του γυρτού κυκλάμινου
και στο σκόρπισμα της γύρης των ελάτων,
πάνω στ' αγκαθωτά πουρνάρια και στις φτέρες,
την αρμονία στον χειμαρρώδη ήχο του Αινεία,
στο ξανθολίκνισμα των σταχυών στα χωράφια του Ιούνη,
στο θρόισμα των φύλλων της δρυός και στο τιτίβισμα του σπίνου,
τη λεπτότητα στο 'λαφροπάτημα του ζαρκαδιού,
την μακαριότητα στο βλέμμα του γλάρου,
που ισορροπεί κόντρα στο ρεύμα του παγωμένου βοριά,
ή του περιστεριού, που αφήνει τον τελευταίο του λυγμό
στο ράμφος του γερακιού, μακαρίζοντας την τύχη του,
να γίνει το γεύμα των μικρών πουλιών του θύτη του,
την ευλάβεια στο χέρι που ανάβει το καντήλι στο μνήμα,
τη γλύκα στην αλμύρα του δακρύου στην άκρη των χειλιών,
και πόσ' ακόμα αλήθεια θα μπορούσα, μα ...

μικρή και λίγη και πώς ν' αντέξεις τάχα την απεραντοσύνη,
τον απύθμενο θόλο στη στριμωξιά του στήθους μου,
την Ηχώ που αντιλαλεί τριγύρω ... σ' αγαπώ ... ώ ... ώ ...

κι οι μάγισσες ζηλεύοντας να ουρλιάζουν στην πυρά

... κι έρχεται κάποια στιγμή παιδί μου,
που το καράβι πρέπει οπωσδήποτε να σαλπάρει και τότε ακριβώς, σκαλώνει η άγκυρα καταμεσής του λιμανιού!

Ένας μούτσος στη θέση του καπετάνιου, θ' αποφάσιζε αμέσως τη ματαίωση του απόπλου. Ένας πραγματικός καπετάνιος όμως στη θέση του καπετάνιου, θα διατάξει να κόψουνε την αλυσίδα της άγκυρας για να φουντάρει στον πάτο της θάλασσας και θα σκεφτεί στο δρόμο πως θα δέσει το καράβι στο λιμάνι του προορισμού!

Προκλητικό το κουμαντάρισμα της ζωής παιδί μου, σκληρό για τους καπεταναίους, αδύνατο για τους μούτσους, πνιγερό ...

ΝΑ ΞΕΡΕΣ ΠΟΣΑ ΣΟΥ ΧΡΩΣΤΩ

... να 'ξερες πόσα σου χρωστώ,
πόσα απ' τα βάρη τη ζωή μου έχεις 'λαφρώσει,
μήγκες στο αίμα μου οξυγόνο καθαρό
και δε μπορεί η πίσσα πια να το λερώσει.

Ξανάνιωσες τους μυς μου της ψυχής
και φτεροκόπησαν ξανά τα φυλλοκάρδια,
λιώνω σε κάθε βλέμμα σου, ριγώ
κι η φούντωση της σάρκας μου λιοντάρια.

Αχ να μπορούσα στο κορμί σου ν' ακουμπώ,
ν' αφήνω πάνω τα σημάδια της γητειάς σου,
να γλείφω την εικόνα σου αργά,
να προσκυνώ στα πόδια της καρδιάς σου.

Κι όταν η ανάσα σου στα δόντια σπαρταρά,
να την αρπάζω με τα χείλη και τη γλώσσα,
μην πέσει χάμω και χαθεί στη λησμονιά,
μη θεριστεί από της μάνας σου την κόσα.

Το βλέπω στα ματάκια σου πως θέλεις,
πιότερο κι από μένα να κουρνιασείς,
μέσ' την αγκάλη μου σαν τρυφερό μωρό
και τις ζωές μας μέσ' το τζάκι να πετάξεις.

Μα είν' η φλόγα του τζακιούπραματευτής
κι έχει κορδέλες κάθε είδους απολαύσεις,
αν δε μετράς των σπαραγμών σου τα κουκιά,
γρήγορα το μυαλό, μέσα στις φλόγες θα το χάσεις.

Κι εγώ σε θέλω σ' αγαπώ,

όσο ποτέ μου δεν αγάπησα γυναίκα,
μ' αν δε μπορώ γλυκά να σου το πω,
δεν θα ξαπλώσουμε ποτέ κάτ' απ' τη λεύκα.

Εγώ όπως βλέπεις τόλμησα,
θυσίασα τα πάντα,
δε λογαριάζω τίποτα,
συνθήκες και κατάντια.

Αν θες λοιπόν για να με βρεις,
κάνε κι εσύ το βήμα,
η πόρτα μου είναι ανοιχτή
κι η αγκαλιά μου ποί'μα.
Δώσε μου μόνο τη χαρά
να πλάσω την ψυχή σου
κι όταν θα λάμπεις σα γιορτή,
να κάψω το κορμί σου.

Να το πετάξω στη φωτιά
στη βρύση να το πλύνω
κι όταν καθάρια σε κρατώ,
... το κρίμα μου θα κρίνω ...

2:25 πμ

και τα καλά 'ναι λίγα,
αν θέλεις να 'μαστε μαζί,
το άριστον κυνήγα ...

5:27 πμ

ΠΟΣΟ ΓΛΥΚΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

... πόσο γλυκά τα όνειρα
όταν μου τα κουρσεύεις,
αναγαλλιάζεις το κορμί
και την ψυχή μερεύεις!!! ...

Κάθε ματιά σου φτερωτή
του έρωτα σαΐτα,
σφυρίζει σαν το δαίμονα,
μα δε χτυπά στα ίσια!!! ...

ΕΝ-ΨΥΧΩΣΗ

... αετός μια πέρδικ' αγαπά
μα κείνη δεν τον θέλει,
στήνει καρτέρι στα νερά,
στα σύννεφα λημέρι.

Περνάνε μέρες και νυχτιές
μα κείνη δεν περνάει,
λιώνουν οι σάρκες του αετού,
την πείνα πολεμάει.

Κι απάνω που 'βγαίνει η ψυχή
η πέρδικα πετιέται,
πανέμορφη και τρυφερή,
λαλεί κι όλο λυγιάται.

Θολώνει η πείνα το μυαλό
κι ο αετός χιμά την πιάνει,
την παίρνει πάνω στη φωλιά
κομμάτια να την κάνει.

Σκύβει στα μάτια την κοιτά
πριν κόψει το λαιμό της,
μ' αυτά δακρύζουν λυπηρά
και πνίγουν το λυγμό της.

Αετέ μου εσύ που μ' αγαπάς
μπορείς να με σκοτώσεις
κι άμα τις σάρκες μου θα φας,
ευχάριστα θα νοιώσεις;

Αν δε σε φάω πέρδικα
σε λίγο θα πεθάνω,
θέλεις να σβήσω άδικα;
Πες μου και θα το κάνω!

Σκέφτεται αυτή και του λαλεί,
αετέ μου δίκιο έχεις,
εγώ είμαι η ίδια σου η ζωή,
άντε να με τελέψεις.

Σκύβει κι αυτός και τη φιλά,
γλυκά στο μέτωπό της,
στα μάτια και τα χείλη της,
στον άσπρο τον λαιμό της.

Ο λόγος σου με χόρτασε

αγάπη της ζωής μου
κι η πείνα λες και κόπασε,
με τούτο το φιλί μου.

Έχεις ψυχή αμόλυντη
και θεϊκό κορμάκι,
μεγάλο κρίμα να χαθούν,
μαύρο, πικρό φαρμάκι.

Χαλάρωσε τα νύχια του
την πήρε αγκαλιά του
κι από τον έρωτα τ' αετού,
σκόρπισε η φωλιά του.

Μοσχοβολήσαν ηδονή
όλα τα πούπουλά της
κι αντιλαλούσαν τη ζωή,
τα αναφιλητά της.

Σα βγήκε ο Ήλιος το πρωί
σάρκες ψυχές μερέψαν
κι αγκαλιαστήκαν τρυφεροί,
οι λόγοι και θεριέψαν.

Κι ως το ηλιοβασίλεμα,
έγιν' αυτή η ψυχή του
κι ο αετός γαλήνια άφησε,
μέσα της ... την πνοή του ...

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

... μια φορά κι έναν καιρό παιδί μου,
σ' ένα φτωχό κι αγαθούτσικο χωριό, ζούσε ένας ηλικιωμένος άντρας, ο οποίος αντίθετα απ' τους υπόλοιπους κατοίκους και κατ' εξαίρεση, ήταν φιλόσοφος. Δηλαδή άσοφος μεν όπως όλοι, αλλά με τη μόνη διαφορά πως αυτός αντίθετ' απ' τους άλλους, διψούσε αγόρταγα για γνώση και σοφία, ενώ ήταν κι εξαιρετικά φιλότεχνος!

Λάτρευε την Τέχνη που την είχε ορίσει ως άσκηση του κάλλους κι όποτε μπορούσε, καταπιάνονταν κι ο ίδιος κάποτε με την ζωγραφική, την γραφιστική, την λογοτεχνία και την στιχουργία. Με ασήμαντες επιδόσεις βέβαια, αλλ' αυτό δεν τον πτούσε, αφού γι' αυτόν τα έργα του, ήταν ένα μέσο εξωτερίκευσης των παθών του, ώστε να τύχουν κατόπιν της αυστηρής του κριτικής και μέσω αυτής της απλής διαδικασίας, ασκούσε ευσυνείδητα την αίσθηση του κάλλους, δηλαδή την Τέχνη του.

Κάποια στιγμή όμως, καθώς πρόσεχε πάντα οτιδήποτε ωραίο, παρατήρησε μία πανέμορφη κι ανήλικη μικρή, πνευματικά παντελώς ακαλλιέργητη, βυθισμένη μέχρι τα ρουθούνια της στην άφθονη κι ανεξέλεγκτη υποκουλτούρα του χωριού κι εθισμένη, σε κάθε είδους χυδαίο σκυλάδικο υποπροϊόν, αγοραία και σουξέ τεχνολογική παροχή, αλλά δυστυχώς και στις ανάλογες ηθικές αξίες του περιβάλλοντός της!

Ήταν όμως ένα πανέμορφο πλάσμα με αξιολάτρευτη γοητεία, που ξεχείλιζε από μία πρότυπη και ασύγκριτη λάγνα θηλυκότητα! Κι ως φιλόσοφος, δεν άργησε να ερωτευθεί την ακαλλιέργητη δυναμική αυτού του πλάσματος και την ενήλικη διάσταση που θα μπορούσε να πάρει η μικρή, εφόσον πρώτα εκπαιδούνταν κατάλληλα γι' αυτό, έστω τουλάχιστον από τον ίδιο μιας και το άτεχνο περιβάλλον της, ήταν αντικειμενικά αδύνατον να της προσφέρει οποιαδήποτε τέτοια ευκαιρία!

Για κακή του τύχη όμως, κάποιος πρόδωσε τα αισθήματά του στη μάνα της. Μία συμπαθητική, αλλά αγράμματη και άπειρη στα ερωτικά γυναίκα, που δεν είχε την παραμικρή δυνατότητα ν' αντιληφθεί την διάσταση των ερωτικών αισθημάτων του άντρα. Έτσι πανικόβλητη αρνήθηκε ν' ακούσει τις εξηγήσεις του και για να κρατήσει μακριά την κόρη της απ' αυτόν, ως αγράμματη και άπειρη, έσπευσε να τον διασύρει σ' ολόκληρο το χωριό ως τρελό και φιλόδοξο εραστή! Έναν ... εραστή του κρίνου ... προφανώς, αφού με την κόρη της δεν ανταλλάσανε ούτε καν χαιρετισμό!!! Που είχε δει την πιθανότητα ερωτικής σχέσης, ανεξήγητο!!! ... Έτσι καθώς σε τέτοιες ανόητες κοινωνίες, αυτού του είδους οι διασυρμοί βρίσκουν άφθονο και πρόσφορο έδαφος, γρήγορα ο άνδρας περιθωριοποιήθηκε κι εκβιάστηκε να εγκαταλείψει το χωριό.

Το αμάρτημά του; Ερωτεύθηκε χωρίς την παραμικρή απαίτηση να τον ερωτευθούν!!! ... Ερωτεύθηκε χωρίς δημόσια ή κρατική άδεια και χωρίς την παραμικρή σεξουαλική πρόθεση ή επιδίωξη!!! ... Δεν ήταν δυνατόν αυτός σε αντίθεση με κάθε λογικό άνθρωπο, ν' αγαπάει με ηθικούς περιορισμούς και να μην επιθυμεί σεξουαλική σχέση με μια ανήλικη!!! ... Εφόσον την είχε αγαπήσει, υποχρεωτικά έπρεπε και να την επιθυμεί όπως όλοι, τέλος!!! ... Ποιος ήταν αυτός που διασάλευε τα καθιερωμένα!!!;;; ...

Με 40 χρόνια βαριάς ερωτικής εμπειρίας όμως στους ώμους του και γνωρίζοντας πάρα πολύ καλά, πως από τη στιγμή που η μάνα της έκανε την αδιανόητη για μάνα και ασύλληπτα ηλίθια ενέργεια, να πει στη μικρή πως ήταν

ερωτευμένος μαζί της (κάτι που δεν είχε κάνει ούτε ο ίδιος!!! ...), καθώς και σ' ολόκληρο το χωριό, ήταν μοιραίο πως η ακαλλιέργητη μικρή, θα παρασυρόταν ανεξέλεγκτα στη γοητεία της ενασχόλησης όλων με το άτομό της κι αυτόματα, τα μυαλά της θα φουντώνανε μ' αέρα κοπανιστό και θα 'χανε κάθε επαφή με την πραγματικότητα!

Ήταν προφανές, πως αφού δε μπορούσαν οι μεγάλοι να καταλάβουν πως ο άντρας ήταν ερωτευμένος μ' αυτό που θα μπορούσε να γίνει η μικρή κι όχι μ' αυτό που ήταν, πως τάχα θα το καταλάβαινε το ίδιο το παιδί!!!;;; ...

Αλλά και δεν υπάρχει πιο επώδυνη εμπειρία για κάθε άνθρωπο κι ιδιαιτέρως για μια γυναίκα, απ' αυτή της ερωτικής απόρριψης!!! ...

Πώς να καταλάβουν όσοι αγαπούν μονάχα για να πάρουν, κάποιον που αγαπά μονάχα για να δώσει!!!;;; ...

Χώρια που μπαίνοντας η μικρή στο επίκεντρο των ενδιαφερόντων και του κουτσομπολιού του χωριού και στη γοητευτική θέση μιας γιαλαντζί ηρωίδας, που καλούνταν ν' αντιμετωπίσει αποτελεσματικά έναν ενήλικο κι ... επικίνδυνο άντρα, ένα παραμυθένιο τέρας του κάστρου (!!!), ήταν απλά θέμα χρόνου να δημιουργηθεί το χειρότερο δυνατό ενδεχόμενο που δημιουργείται σχεδόν πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις και δεν ήταν άλλο, από το να ερωτευθεί η μικρή πια τον άντρα, καθώς η δραματοποίηση της δήθεν απειλής απ' αυτόν, σε αντιδιαστολή με την ακριβώς αντίθετη πραγματικότητα, θα αποδείκνυε αργά ή γρήγορα στη μικρή, πως ο άντρας όχι μόνο το κακό της δεν ήθελε, αλλά αντιθέτως τη λάτρευε αληθινά κι ήθελε γι' αυτήν, ότι το καλύτερο!!! ...

Κι ακριβώς ένα τέτοιο επικίνδυνο ενδεχόμενο, ο άντρας το είχε πολύ καλά υπόψη του, μιας κι είχε ο ίδιος μία ανάλογη 40χρονη τραυματική εμπειρία ερωτικού απωθημένου, όπως αυτή που απειλούσε τώρα άμεσα να χτυπήσει και την αγαπημένη του μικρή, με όλες τις αφάνταστες δυσμενείς συνέπειές της! Κι ήταν αυτή ακριβώς η εμφάνιση της μικρής, που τον είχε απαλλάξει απ' αυτό το 40χρονο τυραννικό φορτίο της ζωής του και της το χρωστούσε. Πως λοιπόν να εγκαταλείψει τη μικρή του στα χέρια όλων αυτών των ανίδεων και ηλιθίων γύρω της!!!;;; ... Τι να κάνει για να την προφυλάξει; ...

Στη δική του περίπτωση, η πολλή μεγαλύτερη γυναίκα που είχε ερωτευθεί, μian αγράμματη κι αμόρφωτη χωριάτισσα, είχε εφαρμόσει την κλασική μέθοδο της απότομης διακοπής κάθε επαφής και την εγκατάλειψή του να τα βγάλει πέρα μόνος του! Ένα 10-12χρονο παιδί, να διαχειριστεί θέματα που δε μπορούν να διαχειριστούν ούτε έμπειροι ενήλικες!!! ... Πόσο εγκληματικά ανεύθυνο!!!;;; ... Κι αυτό γιατί το απαγορευμένο κι ανικανοποίητο μιας τέτοιας σχέσης, αντί να την αποδυναμώσει, δυστυχώς την κάνει μία ασύλληπτη και ακατανίκητη εμμονή!!! ...

Και ναι μεν αυτή η πρακτική, εκμηδενίζει ασφαλώς την δυνατότητα αναπτύξεως σεξουαλικών σχέσεων και των υπολοίπων δυσάρεστων παραπλεύρων προβλημάτων, εντούτοις ρίχνει το παιδί σε μian απίστευτη συναισθηματική άβυσσο, με ανυπολόγιστες δραματικές συνέπειες στη διαμόρφωση του ψυχικού του υποβάθρου και χαρακτήρα, γεγονός που σφραγίζει για πάντα τη ζωή του, που μπορεί να απειλήσει ακόμα και την υγεία, μέχρι κι αυτή την ίδια του τη ζωή!

Κι αυτά πως να τα καταλάβει η αγράμματη μάνα της μικρής του!!!;;; ...

Έτσι αποφάσισε ν' αδιαφορήσει απέναντι στην ηλιθιότητα της μάνας και των χωριανών, επικεντρώνοντας στο μόνο που είχε προτεραιότητα και πραγματική αξία.

Στην προστασία της αγαπημένης του μικρής μ' οποιοδήποτε κόστος! Η μόνη επιφύλαξη που είχε, ήταν πως ενώ ήξερε πάρα πολύ καλά πως δεν έπρεπε να κάνει στην μικρή του ότι του 'χε κάνει η μεγαλύτερή του, εντούτοις δεν είχε ανάλογη εμπειρία για το τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, για να έχει τις πιο ανώδυνες συνέπειες στη μικρή του.

Έπρεπε να φροντίσει από τη μια να κατανοήσει η μικρή του, πως δεν αγαπούσε αυτή καθαυτή έτσι όπως ήταν, αλλά αυτή που θα μπορούσε να γίνει όταν μεγάλωνε κι από την άλλη, να μην αισθανθεί αυτή την υπεύθυνη στάση του άντρα απέναντί της, ως απόρριψη της θηλυκότητάς της, γιατί αυτό θα διέλυε την αυτοπεποίθηση και την εμπιστοσύνη στην ακαταμάχητη γοητεία της, με αποτέλεσμα να παραδοθεί τάχιστα για επιβεβαίωση της θηλυκότητάς της, στον πρώτο τυχόντα κοπρίτη που θα βρισκόταν μπροστά της και στο χειρότερο ρεμάλι! Μία πραγματική ισορροπία τρόμου!

Έπρεπε λοιπόν, η μικρή να αισθάνεται ζεστό τον έρωτά του αφού πλέον της τον είχε διαβεβαιώσει κι η μάνα της, αλλά αυτό να γίνεται με τέτοιο ευέλικτο τρόπο, ώστε η μικρή που πια δε μπορούσε με τίποτα να κρύψει δημόσια πόσο κολακεύονταν από τον έρωτα του άντρα, παρότι δεν συμπαθούσε τον ίδιο σαν άντρα καθόλου μα καθόλου, σιγά σιγά ν' αρχίσει ν' αδιαφορεί για την όλη κατάσταση, να προσγειωθεί γρήγορα και ομαλά στην πραγματικότητα, ώστε να αφοσιωθεί απερίσπαστα στη σχολική και πνευματική της πρόοδο, που ήταν και το κύριο μέλημα του άντρα.

Δεν καμαρώνουν ποτέ οι άντρες, γι' ασήμαντες κι ανάξιες του έρωτά τους γυναίκες! Όσο πιο άριστη σε όλα η γυναίκα πόσο μάλιστα στις σπουδές της, τόσο πιο σπουδαίος κι ο έρωτάς! ...

Κι αυτά δεν ήταν καθόλου εύκολα, καθώς ούτε είχε έρθει ποτέ μέχρι τότε σε επαφή με την μικρή του, ούτε είχαν μιλήσει ποτέ για οτιδήποτε και σπανίως του έλεγε έστω και μια καλημέρα, χαρακτηριστική ένδειξη της κάκιστης διαπαιδαγώγησής της, ενώ ο διασυρμός του άντρα ως ... εραστή του κρίνου (... !!!;;; ...), είχε επιδεινώσει δραματικά το χάος που υπήρχε ανάμεσά τους! Πώς να εξηγήσει στη μικρή του οτιδήποτε, εφόσον δεν είχε ποτέ τη δυνατότητα να της μιλήσει!!!;;; ... Πως!!!;;; ...

Κι έκανε το μόνο που μπορούσε. Της έγραφε τότε κάποια ανάλαφρα ή σοβαρότερα στιχάρια και τότε διάφορες νουθεσίες, τα οποία τα σκόρπαγε στον αέρα, με την ελπίδα πως αυτός θα τα παρασύρει και θα τα κολλήσει στο τζάμι του παραθύρου της, για να τα δει, να τα μαζέψει, να τα διαβάσει κι όταν με το καλό μεγάλωνε και θα ήταν αρκετά ώριμη, να πάει να τον βρει. Να γνωριστούνε και να μιλήσουνε, να μάθουν επιτέλους ο ένας τον άλλον, έξω από το φοβικό πεδίο που είχε δημιουργηθεί τεχνητά απ' τους αναμεταξύ τους ηλίθιους! ...

Και τι λες εσύ παιδί μου; Σίγουρα δεν θα είχαν οποιαδήποτε στιγμή, πάρα πολλά και χρήσιμα να πουν οι δυο τους!!!;;; ...

Αν λοιπόν παιδί μου, σου πέσει ποτέ στα χέρια κανένα απ' αυτά, μην το καταστρέψεις. Ρίξ' το και πάλι στο ρεύμα του αέρα, να το πάει στο παραθύρι της. Δεν είναι για σένα. Δεν είναι για κανέναν άλλον.

Για τη μικρή του είναι ... Για τη μικρή εκείνου του άντρα ... Για να μεγαλώσει όσο το δυνατόν καλύτερα ... Μόνο για τη μικρή του ... Τώρα αν το άξιζε!!!;;; ... Ποιος τάχα θα το μάθει ποτέ παιδί μου!!!;;; ...

Εσύ τι λες, το άξιζε;

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς ... θα δείξει!!! ...

ΦΥΓΗ

... σκαρφάλωσα σε μι' αστραπή
για να σε δω από πάνω,
γιατί τα σίδερα στη γη,
φυτρώσανε στην άμμο.

Κι έγιναν φράχτης γύρω σου
και φώναζαν το χάρο,
μην τάχα ρίξω κάποτε,
το φράχτη και σε πάρω!; ...

Πόσοι χαζοί τριγύρω μας,
δεν ξέρουν πως οι φράχτες,
κάνουν μεγάλα τα μικρά
και φλογερές τις σάρκες.

Δένουν όσους χωρίζουνε
σε άλλου είδους στράτες,
στα μονοπάτια του μυαλού
και στης καρδιάς τους χάρτες.

Μα συ μ' αρέσεις γι' αύριο
την ώρα που θα πέφτει,
ο Ήλιος πίσω απ' το βουνό
σε θάλασσα καθρέφτη.

Και θα γυαλίζει ο ουρανός,
για να 'ρθω σαν τον κλέφτη,
όταν τα δεκαοχτώ κεριά,
θα λιώνουν στον καθρέφτη.

Θα 'χω στα χέρια κάρβουνο
και κόκκινο μελάνι,
να σημαδέψουν τη φυγή,
σε μακρινό λιμάνι.

Θ' αρπάξω για το δρόμο σου
εκείνο το γαλάζιο,
μέσ' απ' το κέντρο της φωτιάς,
που καίει σε καρνάγιο.

Αυτό που φέγγει αλλιώςτικα
στης θάλασσας τ' απάγκιο,
κει που μαστόρια πελεκούν
χωρίς να έχουν άγιο.

Κεντούν γοργόνες στα πανιά

ζυγιάζουν τα κουπιά τους
και το κερί της μέλισσας,
το λιώνουν στην καρδιά τους.

Περνούν μ' αυτό τα σύνεργα
στο τέλος της δουλειάς τους,
κολλούν κοτσίδες κοριτσιών,
στα ξάρτια για καλιά τους.

Τότε που μέσ' τη φλόγα σου
θα λάμψει η αρετή σου,
και το κορμί σου αλάβαστρο,
θα πνίγει την ψυχή σου.

Θα 'ρθω κρυφά στη ρούγα σου
θα μπω μέσ' την αυλή σου,
να σπάσω όλα τα κλουβιά,
πριν γίνουν φυλακή σου.

Κι άμα τα κάνω θρύψαλα
και τα ποδοπατήσω,
μέχρι το γλυκοχάραμα,
κρυφά θα σ' οδηγήσω.

Στο τρίστρατο της πεθυμιάς,
του μόχθου και της λήθης,
να πάρεις όποιο προτιμάς
και να με χαιρετίσεις.

Κι εγώ θα μείνω λίγο εκεί
να σε παρατηρήσω
κι άμα χαθείς γαλήνια,
... τα μάτια μου θα κλείσω ...

ΧΙΟΝΑΔΑ

... πήρα μια χούφτα του χιονιά
κι έφτιαξα τη μορφή σου,
κατάλευκη, πανέμορφη,
μα δίχως την ψυχή σου.

Έσκυψα και τη φίλησα
μήπως και ζωντανέψεις,
μήπως σου δώσω και ψυχή
τον Ήλιο ν' αγναντέψεις.

Μα ήταν τα χείλη μου ζεστά
και λιώσαν τα δικά σου
και τότε φρίκη μ' έπιασε,
μη λιώσει κι η ματιά σου!

Μοίρα γιατί με προίκισες
με χάρες που παιδεύουν,
να πλάθω έρωτες αγνούς
... μα να μην ζωντανεύουν!; ...

ΗΘΙΚΗ

- σατυρική παρωδία

... σαν είμαι ξύπνιος γόνιμα
νου και κορμί οργώνεις,
μα σαν ορμάς στον ύπνο μου,
όλα μου τα σαρώνεις!

Πιάνεις τη σάρκα απ' το λαιμό
την οδηγείς στο βάθος
και λευτερώνεις την ψυχή,
απάνω σου με πάθος.

Κάθε φραγμός και σύνεση
σπάζουνε τα δεσμά τους
κι ελεύθερα απ' την ηθική,
γλεντούν τη λευτεριά τους.

Κερνούν τη σάρκα ηδονή
και τη μεθούν με ζήλεια
κι όλα της φύσης τα κρυφά,

καίγονται στα καντήλια.

Κι εκεί που νοιώθω άνθρωπος
κι η φύση μου ανθίζει,
ξυπνώ κι ο νους στα κάτεργα,
με πόνο φυλακίζει.

Ποιος είν' αυτός που χάρισε
το νου από το σώμα,
ποιος όρισε τη λευτεριά,
να βρίσκουμε στο στρώμα!!!;

Όταν τα μάτια μας κλειστά
τ' αυτιά μας κλειδωμένα,
δεν απειλούν μ' ανατροπή,
των νόμων τα γραμμένα.

Νόμοι φτιαγμένοι τύραννοι
για καθετί της φύσης,
να 'ναι για πάντα οι άνθρωποι,
αμαρτωλοί της κτήσης!

Να νοιώθουν πάντα ανίκανοι
τη μοίρα τους να ορίζουν
κι αυτό να γίνεται η δουλειά,
για λίγους που γνωρίζουν.

Πώς να κοιμίζουν τους πολλούς
με μάτια ανοιγμένα,
να τους ναρκώνουν μ' ηθική
σκουπίδια αγιασμένα.

Κι έτσι να μένουν λεύτερα
της φύσης τα καλούδια,
μόνο γι' αυτούς που ... νόμιμα,
... διορίζονται αγγελούδια!!! ...

Μάρτιος

Πέμπτη, 1 Μαρτίου 2018 / 1:37 - 2:02 πμ

ΧΡΟΝΙΑ Σ' ΑΓΑΠΑΓΑ ΚΡΥΦΑ

... χρόνια σ' αγάπαγα κρυφά
κι ανάσαινε η καρδιά μου,
μέσ' απ' τα μάτια σου η ομορφιά,
γινόταν και δικιά μου.

Γένναγε ο έρωτας παιδιά
της Τέχνης αγριοπούλια,
καθάρια κι ολοζώντανα
κι άνθιζαν σαν λουλούδια.

Το μάθανε οι μάγισσες
γυναίκες ξοφλημένες
και ζήλεψαν την τύχη σου
κι έσκουζαν μανιασμένες.

Να μάθει όλο το χωριό
πως είσαι η ψυχή μου,
αυτό π' αυτές δεν γνώρισαν,
... να κόψει την πνοή μου ...

4:42 - 6:00 μμ

ΤΙ ΛΟΓΙΑ ΝΑ 'ΒΡΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ

... τι λόγια να 'βρω να σου πω
και να σ' ευχαριστήσω,
που σήμερα ήσουν άγγελος,
σωστός να σ' αγαπήσω.

Δε νοιάζομαι αν έτυχε
ή αν το 'χες επιλέξει,
να μην κρατάς το κινητό,
στα χέρια πριν να φέξει.

Μου φτάνει που στη φίλη σου
τα γελαστά σου χείλη,
έσταζαν μέλι κι άπλωνε,
σε πορφυρό κοχύλι.

Μακάρι να 'ναι επιλογή
κι απόφαση δική σου,
ν' αφήσεις πίσω το παιδί,
να πάρεις τη στροφή σου.

Να βγεις γυναίκα στο στρατί
έξυπνη και σπουδαία
κι αν θέλεις πες μου ένα γεια,
όταν με δεις τυχαία.

Ήθελα μόνο να 'ξερα
πως πας και στις σπουδές σου,
αν αριστεύεις πάντοτε
και ποιες είν' οι ευχές σου;

Να καμαρώσω πριν χαθώ
στων αστεριών το γέρμα,
για την αγάπη που 'χτισα,
... περήφανος για σένα! ...

Παρασκευή, 2 Μαρτίου 2018 / 3:35 - 6:03 πμ

ΣΑΛΠΙΣΜΑ

... μετρώ στ' αστέρια ψήγματα
χιλιάδες σκορπισμένα
κι όταν τα βάζω στη σειρά,
συνθέτουμε εσένα!

Τα μάτια αστραποβολούν
διαμάντια σ' ακρογιάλι,
υγρά απ' το κύμα τ' αλμυρό,
κυλιούνται στο κροκάλι.

Και σαν τον ήχο του νερού
μακρόσυρτο στα άστρα,
σαλπίζουνε τα χείλη σου,
... το «σ' αγαπώ» στα κάστρα ...

Η αλληγορία του σπηλαίου

Πλάτωνος - Πολιτεία

Αφήγηση: ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης,
Κυριακή, 4 Μαρτίου 2018 / 10:20 μμ

Στο έργο του Πλάτωνα «Πολιτεία», το θέμα της συζητήσεως είναι η φύση της δικαιοσύνης, στο πλαίσιο, της πιθανής δημιουργίας μίας πολιτείας εκ του μηδενός. Αφού συμφωνήθηκε να δοθεί η διοίκηση αυτής της πολιτείας στους φιλοσόφους, καθορίστηκαν τόσο η φύση του *άγαθοῦ*, της ανώτερης ιδέας, που παραλληλίστηκε με τον *Ήλιο*, όσο και οι τέσσερις αναβαθμοί της γνώσης: (*εἰκασία, πίστις, διάνοια, νόησις*). Για να γίνουν δε κατανοητά όσα προηγουμένως καθορίστηκαν, ο **Σωκράτης** παραθέτει στη συνέχεια την **αλληγορία του σπηλαίου**.

Και περιγράφει έναν υπόγειο σπηλαιώδη χώρο, που έχει το άνοιγμά του μακριά στο βάθος και προσανατολισμένο προς το εξωτερικό φως. Εκεί μέσα στη σπηλιά, βρίσκονται από παιδιά κάποιοι άνθρωποι, αλυσοδεμένοι από τα σκέλια και τον αυχένα με τέτοιον τρόπο, ώστε να μένουν ακινητοποιημένοι και να κοιτάζουν αναγκαστικά μονάχα προς τα εμπρός, χωρίς να μπορούν να στρέψουν τριγύρω το κεφάλι τους.

Πίσω τους κι από κάπου ψηλά και μακριά, έρχεται ένα φως από μια φωτιά κι ανάμεσα στη φωτιά και στους δεσμώτες, στην επιφάνεια του εδάφους, περνάει ένας δρόμος. Δίπλα σ' αυτόν τον δρόμο και χτισμένο παράλληλα, υπάρχει ένα χαμηλό τειχάκι, σαν εκείνα τα παραπετάσματα που στήνουν οι ταχυδακτυλουργοί μπροστά στους θεατές, για να δείχνουν από κει τα τεχνάσματά τους.

Κατά μήκος σ' αυτό το τειχάκι, κάποιοι άνθρωποι μεταφέρουν κάθε λογής κατασκευάσματα που εξέχουν πάνω από το τειχάκι, όπως αγάλματα και άλλα ομοιώματα ζώων, από πέτρα, από ξύλο ή απ' οτιδήποτε άλλο κι όπως είναι φυσικό, άλλοι από αυτούς τους ανθρώπους που κουβαλάνε αυτά τα πράγματα μιλάνε κι άλλοι παραμένουν σιωπηλοί.

Οι δεσμώτες όμως υποχρεωμένοι από τα δεσμά τους να κοιτάνε μονάχα μπροστά, το μόνο που μπορούν να παρατηρήσουν, είναι οι σκιές αυτών των κατασκευασμάτων που ρίχνει το φως της φωτιάς αντίκρυ τους, στον τοίχο της σπηλιάς. Και ακούγοντας τον αντίλαλο όσων συνομιλούν από αυτούς που κουβαλούν πίσω τους αυτά τα κατασκευάσματα, διαμορφώνουν τελικά την ισχυρή πεποίθηση, πως οι φωνές προέρχονται από τις σκιές απέναντι στον τοίχο και μάλιστα, πως κάθε φωνή, προέρχεται από τη συγκεκριμένη σκιά που διέρχεται ταυτόχρονα την ίδια στιγμή από μπροστά τους.

Επομένως η πραγματικότητα και η αλήθεια του κόσμου για τους δεσμώτες, δεν είναι άλλη, παρά οι σκιές των κατασκευασμάτων απέναντί τους, στον τοίχο της σπηλιάς!

Έτσι εάν κάποιος από τους δεσμώτες λυνόταν και αναγκαζόταν ξαφνικά να ελευθερωθεί και να γυρίσει το κεφάλι του τριγύρω, να περπατήσει και να αντικρύσει το φως της φωτιάς που ερχόταν από ψηλά, καθώς κι όλα τα υπόλοιπα πράγματα του χώρου, πονώντας δε πολύ από την χρόνια ακινησία στα δεσμά του και αδυνατώντας από την εκτυφλωτική πια λάμψη της φωτιάς (αφού τα μάτια του είχαν προσαρμοστεί

μονάχα στο ημίφως), να διακρίνει ξεκάθαρα εκείνα τα πράγματα που ως τότε έβλεπε τις σκιές τους, είναι προφανές πως θα τα έχανε και θα σχημάτιζε την εντύπωση πως οι σκιές που έβλεπε πρωτύτερα, ήτανε πολύ πιο κοντά στην πραγματικότητα και αληθινότερες από τα πράγματα που έβλεπε μετά την απελευθέρωσή του!

Κι άμα ο ελευθερωτής του, τον ανάγκαζε να κοιτάξει απευθείας στο ίδιο το φως, τότε ο απελευθερωμένος δεσμώτης, ασφαλώς και θα αισθανόταν έντονο πόνο στα μάτια και θα προσπαθούσε να το αποφύγει, στρέφοντας το βλέμμα του και πάλι προς τις σκιές που μπορούσε κι είχε συνηθίσει να βλέπει πρωτύτερα, ενώ θα νόμιζε με βεβαιότητα ότι εκείνες οι σκιές, ήταν στ' αλήθεια πιο σαφείς και πιο ευκρινείς απ' όσα του έδειχνε τώρα ο ελευθερωτής του!

Εάν δε ο ελευθερωτής, τραβούσε δια της βίας τον δεσμώτη προς την έξοδο της σπηλιάς από ένα ανέβασμα κακοτράχαλο κι απότομο και δεν θα τον άφηνε προτού να τον βγάλει στο φως του Ήλιου, τότε ο δεσμώτης θα πονούσε και θα αγανακτούσε που τον τραβολογούσαν κι όταν θα έβγαινε στο φως, έτσι καθώς τα μάτια του θα ήταν πλημμυρισμένα από την εκτυφλωτική λάμψη, θα του ήταν εντελώς αδύνατο να διακρίνει έστω και ένα από τα πράγματα εκεί έξω, για τα οποία θα του έλεγε ο ελευθερωτής του πως είναι αληθινά!

Θα του χρειαζόταν οπωσδήποτε κάποιος εύλογος χρόνος προσαρμογής, προκειμένου να αντικρύσει τα πράγματα έξω από την σπηλιά. Κι έτσι όπως είχε συνηθίσει μέχρι τότε να βλέπει μονάχα σκιές, στην αρχή θα διέκρινε και πάλι ευκολότερα τις σκιές έξω από την σπηλιά, έπειτα τα είδωλα των ανθρώπων και των άλλων πραγμάτων στο νερό και τελευταία τα ίδια τα πράγματα. Από αυτά, κατόπιν θα ξεχώριζε όσα βρίσκονται στον ουρανό κι αυτόν τον ίδιο τον ουρανό, ενώ θα μπορούσε να τα κοιτάξει πολύ πιο εύκολα τη νύχτα με το φως των άστρων και του φεγγαριού, παρά την ημέρα με τον Ήλιο και το φως του.

Και τελευταίον από όλα, θα μπορούσε να αντικρύσει τον Ήλιο! Όχι οποιαδήποτε είδωλά του στο νερό ή σε κάποια άλλη θέση αντικατοπτρισμού, αλλά τον ίδιο τον Ήλιο, αυτόν καθαυτόν στην τροχιά του κι επιπλέον, να παρατηρήσει και τη φύση του.

Έτσι θα κατέληγε στο λογικό συμπέρασμα, ότι ο Ήλιος είναι αυτός που δωρίζει τις εποχές και τα χρόνια στη φύση, που διαφεντεύει τα πάντα στη σφαίρα των ορατών πραγμάτων και κατά κάποιον τρόπο, είναι η αιτία για όλα όσα έβλεπαν ο ίδιος και οι άλλοι δεσμώτες.

Επομένως όταν θα ξαναθυμόταν τον τόπο στον οποίο ήταν δεσμώτης, ή αυτό που θεωρούσαν γενικότερα οι συγκρατούμενοί του ως «σοφία», αλλά και την όλη καθημερινή κατάστασή τους, ασφαλώς θα αισθανόταν οίκτο για αυτούς, ενώ θα καλοτύχιζε τον εαυτό του για την απελευθέρωσή του!

Αν δε υποθεθεί, ότι οι δεσμώτες είχαν θεσπίσει κάποιες τιμές κι επαίνους μεταξύ τους και βραβεία για όποιον διέκρινε καθαρότερα από όλους τις σκιές των αντικειμένων που περνούσαν μπροστά τους, ή για όποιον συγκρατούσε στη μνήμη του ποιες απ' αυτές συνήθως περνούσαν πρώτες, ποιες ύστερα και ποιες πήγαιναν μαζί με ποιες, έτσι που βάσει αυτού, να έχει κάποια ιδιαίτερη ικανότητα στο να μαντεύει τι επρόκειτο να περάσει κάθε φορά, προφανώς αυτός ο ελευθερωμένος άνθρωπος, δεν θα φλεγόταν από την επιθυμία να ξαναπάρει μέρος σε τέτοιου είδους ανόητους διαγωνισμούς και δεν θα ζήλευε όσους τιμούνταν εκεί, γιατί είχαν τέτοιες ικανότητες κι απολάμβαναν την ανάλογη αναγνώριση! Κι όπως αναφέρεται και στον Όμηρο, θα επιθυμούσε διακαώς «πάνω στη γη να ζούσε κι ας ξενοδούλευε σε

κάποιον άκληρο», ή να υπέφερε οτιδήποτε άλλο, παρά να εκτιμά τέτοιου είδους παράλογα και κατάπτυστα πράγματα, ή να ξαναζήσει όπως ζούσαν οι δεσμώτες!

Ωστόσο εάν ένας άνθρωπος σαν αυτόν, κατέβαινε ξανά εκεί κάτω στη σπηλιά και καθόταν στην ίδια θέση όπου ήτανε πρωτύτερα δεσμώτης, τότε τα μάτια του θα θόλωναν από το σκοτάδι καθώς θα ερχόταν έτσι απότομα από το φως του Ήλιου.

Κι αν θα χρειαζόταν να παραβγεί πάλι με κείνους που είχαν παραμείνει δεσμώτες σε διαγωνισμούς, προσπαθώντας να διακρίνει τις σκιές ενώ η όρασή του θα ήταν αδύναμη ωστόσο να προσαρμοστούν ξανά τα μάτια του στο ημίφως κι ο χρόνος της προσαρμογής, δεν θα ήταν και πολύ σύντομος, τότε σίγουρα θα γινόταν περίγελως και θα έλεγαν γι' αυτόν οι συγκρατούμενοί του, ότι γύρισε με τα μάτια του χαλασμένα από κει πάνω που ανέβηκε κι όχι μόνο δεν αξίζει τον κόπο, αλλά ούτε καν να δοκιμάσει κανείς να βγει έξω από τη σπηλιά!

Οπότε κι όποιον τυχόν θα επιχειρούσε να τους λύσει από τα δεσμά, να τους ελευθερώσει και να τους ανεβάσει επάνω, εάν μπορούσαν με κάποιον τρόπο να τον πιάσουν στα χέρια τους και να τον σκοτώσουν, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία,

... θα τον σκότωναν! ...

Ερμηνεία

Με την αλληγορία αυτή, καταδεικνύεται η παντοδύναμη επιρροή της εκπαιδεύσεως, στη διαμόρφωση της ανθρώπινης λογικής και κατ' επέκταση, του προσωπικού χαρακτήρα του καθενός.

Ειδικότερα, παρομοιάζεται η κοινωνία με τους συγκεκριμένους δεσμώτες, είτε αυτή αφορά ένα μικρό σύνολο όπως η οικογένεια, είτε ένα μεγαλύτερο όπως το φιλικό, το σχολικό, το εργασιακό, μέχρι το εθνικό ή και το παγκόσμιο περιβάλλον, ωσάν ένα απολύτως πλανημένο σύνολο ατόμων πάνω σε οποιοδήποτε θέμα και φυσικά, πάντοτε έρμαιο στις διαθέσεις και στις ορέξεις των δεσμοφυλάκων, δηλαδή των εκάστοτε ηγεσιών του.

Και διευκρινίζει ο σοφός Πλάτωνας, πως εάν κάποια ανύποπτη στιγμή, επιχειρήσει οποιοδήποτε ηγετικό κι ευφυές άτομο, να αφυπνίσει κάποιον από τους αποβλακωμένους δεσμώτες και να τον καθοδηγήσει στη γνώση και στη σοφία, τότε θα έρθει αντιμέτωπος με την πανίσχυρη δύναμη της συνήθειας και της εμμονής του δεσμώτη, **στη σιγουριά και στην ασφάλεια της κοινής πλάνης!** ...

Εάν ωστόσο επιμείνει, ακόμη και με χρήση βίας στην αφύπνιση του δεσμώτη, τότε αυτό θα απαιτήσει πολύ χρόνο μέχρις ότου συνέλθει οριστικά και συνειδητοποιήσει το υπέροχο πεδίο της γνώσεως και της σοφίας, έξω από το ασφυκτικό περιβάλλον του κατεστημένου (σπηλαίου) και του πρότερου βούρκου της πλάνης (ηλιθιότητας), στον οποίο ήταν από γεννήσεώς του βυθισμένος (δεσμώτης).

Αλλά υπογραμμίζει και με τον πιο έντονο τρόπο, πως εάν αυτός ο πολίτης (αφυπνισμένος ηλίθιος), αποτολμήσει κατόπιν από αισθήματα αγάπης και συμπόνιας προς τους οικείους του, να επιστρέψει πίσω στο χώρο της καταγωγής του και να τους αφυπνίσει, τότε οι νέες του συνήθειες κι ο καινούριος τρόπος σκέψεώς του, θα θεωρηθεί απ' αυτούς άκρως επικίνδυνος, έως κι επιθετικά μαρός, ώστε δεν θα διστάσουν να φτάσουν ακόμα και μέχρι του σημείου, ... να τον δολοφονήσουν χωρίς έλεος και τον παραμικρό ενδιασμό! ...

Συνεπώς ο δρόμος προς τη γνώση και τη σοφία, είναι αδιαπραγμάτευτα ένας δρόμος δραματικά μοναχικός και χωρίς ίχνος πιθανότητας, ... επιτυχούς επιστροφής κι επιβίωσης στον βούρκο της πλάνης! ...

πύλη για την ελληνική γλώσσα

http://www.greek-language.gr/greekLang/ancient_greek/tools/corpora/anthology/content.html?t=530&m=1

Πλάτωνος - Πολιτεία

Κείμενο πρωτοτύπου

[514a] Μετὰ ταῦτα δὴ, εἶπον, ἀπέικασον τοιοῦτω πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε περὶ καὶ ἀπαιδευσίας. ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκῆσει σπηλαιώδει, ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἔχουσα μακρὰν παρὰ πᾶν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς ἀχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἰς τε τὸ

[514b] πρόσθεν μόνον ὄραν, κύκλω δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καόμενον ὀπίσθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμοτῶν ἐπάνω ὁδόν, παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρωκοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασιν.

Ὅρῶ, ἔφη.

Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον φέροντας ἀνθρώπους [514c] σκεύη τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα τοῦ τειχίου καὶ

Μτφρ. Ν.Μ. Σκουτερόπουλος. 2002.

[514a] Ὑστερ' ἀπὸ αὐτά, εἶπα, δοκίμασε να απεικονίσεις την ανθρώπινη φύση μας ως προς την παιδεία και την απαιδευσία της πλάθοντας με το νου σου μια κατάσταση όπως η ακόλουθη. Φαντάσου δηλαδή ανθρώπους σ' ένα οίκημα υπόγειο, κάτι σαν σπηλιά, που το άνοιγμά της, ελεύθερο στο φως σε μεγάλη απόσταση, θα απλώνεται σε όλο το πλάτος της σπηλιάς, και τους ανθρώπους αυτούς να βρίσκονται μέσα εκεί από παιδιά αλυσοδεμένοι από τα σκέλια και τον αυχένα ώστε να μένουν ακινητοποιημένοι και να κοιτάζουν μόνο προς τα [514b] εμπρός χωρίς να μπορούν, έτσι αλυσοδεμένοι καθώς θα είναι, να στρέφουν γύρω το κεφάλι τους· κι ένα φως να τους έρχεται από ψηλά κι από μακριά, από μια φωτιά που θα καίει πίσω τους, κι ανάμεσα στη φωτιά και στους δεσμώτες, στην επιφάνεια του εδάφους, να περνάει ένας δρόμος· κι εκεί δίπλα φαντάσου ένα τειχάκι χτισμένο παράλληλα στο δρόμο σαν εκείνα τα χαμηλά παραπετάσματα που στήνουν οι ταχυδακτυλουργοί μπροστά στους θεατές για να δείχνουν από 'κει τα τεχνάσματά τους.

Το φαντάζομαι, εἶπε.

Φαντάσου ακόμη ότι κατά μήκος σ' αυτό το τειχάκι κάποιοι άνθρωποι μεταφέρουν [514c] κάθε λογής κατασκευάσματα που

ἀνδριάντας [515a] καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε
καὶ ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον
εἰκὸς τοὺς μὲν φθεγγομένους, τοὺς δὲ
σιγῶντας τῶν παραφερόντων.

Ἄτοπον, ἔφη, λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας
ἀτόπους.

Ὅμοιους ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ· τοὺς γὰρ
τοιούτους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ
ἀλλήλων οἶει ἂν τι ἑωρακέναι ἄλλο πλὴν
τὰς σκιάς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ
καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου
προσπιπτούσας;

Πῶς γάρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς
κεφαλὰς ἔχειν ἠναγκασμένοι [515b] εἶεν
διὰ βίου;

Τί δὲ τῶν παραφερομένων; οὐ ταῦτόν
τοῦτο;

Τί μήν;

Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἷοί τ' εἶεν πρὸς
ἀλλήλους, οὐ ταῦτα ἠγῆ ἂν τὰ ὄντα αὐτοὺς
νομίζεῖν ἄπερ ὀρῶεν;

Ἀνάγκη.

Τί δ' εἰ καὶ ἠχώ τὸ δεσμοτήριον ἐκ τοῦ
καταντικρὺ ἔχοι; ὅποτε τις τῶν παριόντων
φθέγγεται, οἶει ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἠγεῖσθαι
τὸ φθεγγόμενον ἢ τὴν παριοῦσαν σκιάν;

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.

εξέχουν ἀπὸ τοῦ τειχάκι, ἀγάλματα [515a]
καὶ ἄλλα ομοιώματα ζώων, ἀπὸ πέτρα,
ἀπὸ ξύλο ἢ ἀπὸ οτιδήποτε ἄλλο, κι ὅτι,
ὅπως εἶναι φυσικό, ἄλλοι ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους που κουβαλάνε αὐτά τα
πράγματα μιλοῦν ἐνῶ ἄλλοι εἶναι
σιωπηλοί.

Ἀλλόκοτη, εἶπε, ἡ εἰκόνα που
περιγράφεις, καὶ οἱ δεσμώτες ἀλλόκοτοι
κι αὐτοί.

Ὅμοιοι με ἐμάς, ἔκανα ἐγώ· γιατί πρῶτα
—πρῶτα μήπως φαντάζεσαι ὅτι οἱ
δεσμώτες αὐτοὶ ἐκτός ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τοὺς
καὶ τοὺς διπλανοὺς τοὺς βλέπουν ποτέ
τοὺς τίποτε ἄλλο πέρα ἀπὸ τὶς σκιές που
ρίχνει τὸ φῶς ἀντικρὺ τοὺς στὸν τοῖχο
τῆς σπηλιάς;

Μα πῶς θα ἦταν δυνατόν, εἶπε, ἀφοῦ σ'
ὅλη τοὺς τὴ ζωὴ εἶναι ἀναγκασμένοι
[515b] νὰ ἔχουν τὸ κεφάλι τοὺς ἀκίνητο;

Καὶ με τὰ πράγματα που περνοῦν
μπροστὰ στὸ τειχάκι τι γίνεται; Τὶ ἄλλο
ἐκτός ἀπὸ τὶς σκιές τοὺς βλέπουν οἱ
δεσμώτες;

Σαν τὶ ἄλλο θα μπορούσαν νὰ δουν;

Ἄν, τώρα, εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ
συνομιλοῦν, δὲν νομίζεις ὅτι θα πίστευαν
πῶς αὐτά γιὰ τὰ ὅποια μιλοῦν δὲν εἶναι
παρὰ οἱ σκιές που ἐβλεπαν νὰ περνοῦν
μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς;

Κατανάγκη, εἶπε.

Κι ἀν υποθέσουμε ἀκόμη ὅτι στὸ
δεσμοτήριον ἐρχόταν καὶ ἀντίλαλος ἀπὸ
τὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο; Κάθε φορὰ που θα
μιλοῦσε κάποιος ἀπὸ ὅσους περνοῦσαν
πίσω τοὺς, φαντάζεσαι ὅτι οἱ δεσμώτες
δὲν θα πίστευαν ὅτι ἡ φωνὴ βγαίνει ἀπὸ
τὴ σκιά που θα ἐβλεπαν νὰ περνᾷ ἀπὸ
μπροστὰ τοὺς;

Μα τὸ Δία, εἶπε, καὶ βέβαια.

[515c] Παντάπασι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθές ἢ τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς.

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη.

Σκόπει δὴ, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν τε δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἷα τις ἂν εἶη, εἰ φύσει τοιάδε συμβαίνοι αὐτοῖς· ὅποτε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαί τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλογοῖ τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορᾶν ἐκεῖνα ὧν **[515d]** τότε τὰς σκιάς ἐώρα, τί ἂν οἶει αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις αὐτῷ λέγοι ὅτι τότε μὲν ἐώρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλλον τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος ὀρθότερον βλέπει, καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν παριόντων δεικνὺς αὐτῷ ἀναγκάζοι ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι ὅτι ἔστιν; οὐκ οἶει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ ἠγεῖσθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα ἢ τὰ νῦν δεικνύμενα;

Πολύ γ', ἔφη.

[515e] Οὐκοῦν κἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων;

Οὕτως, ἔφη.

Εἰ δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἐντεῦθεν ἔλκοι τις

[515c] Ασφαλῶς λοιπόν, εἶπα ἐγώ, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δεν θα ἴταν δυνατόν να πιστέψουν για ἀληθινό τίποτε ἄλλο παρά μονάχα τις σκιές των κατασκευασμάτων.

Ανάγκη ἀδήριτη, εἶπε.

Σκέψου τώρα, εἶπα ἐγώ, ποια μορφή θα μπορούσε να πάρει ἡ ἀπαλλαγὴ τους ἀπὸ τα δεσμά καὶ ἡ γιαιτρεία τους ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὴν ἀφροσύνη, ἀν τύχαινε καὶ τους συνέβαιναν τα ἐξῆς: Κάθε φορά που κάποιος ἀπὸ αὐτούς θα λυνόταν καὶ θα ἀναγκαζόταν ξαφνικά να ἐλευθερωθεῖ καὶ να γυρίσει τὸ κεφάλι καὶ να περπατήσει καὶ να ἀντικρύσει τὸ φῶς ψηλά —κι ὅλα αὐτὰ πονώντας πολὺ καὶ ἀδυνατώντας ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη να διακρίνει ἐκεῖνα τα πράγματα που ὡς **[515d]** τώρα ἐβλεπε τις σκιές τους—, τι φαντάζεσαι ὅτι θα ἔλεγε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀν κάποιος του ἔλεγε ὅτι ὅσα ἐβλεπε πρῶτύτερα ἴταν ἀνοησίες καὶ ὅτι τώρα εἶναι κάπως πιο κοντὰ στὴν πραγματικότητα κι ὅτι ἔχοντας τώρα στραφεῖ σε ἀντικείμενα πιο πραγματικά βλέπει σωστότερα; Ἰδίως μάλιστα ἀν δείχνοντάς του καθένα ἀπὸ τα ἀντικείμενα που περνούσαν ἀπὸ μπροστά του τον ρωτούσε καὶ τον υποχρέωνε να ἀπαντήσει τι εἶναι τὸ καθένα τους. Δεν νομίζεις ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θα τα 'χανε καὶ θα πίστευε ὅτι ὅσα ἐβλεπε τότε ἴταν ἀληθινότερα ἀπὸ ἐκεῖνα που του ἐδείχναν τώρα;

Καὶ πολὺ μάλιστα.

[515e] Κι ἅμα θα τον ἀνάγκαζε να κοιτάξει στὸ ἴδιο τὸ φῶς, δεν θα αισθανόταν ἐντονο πόνο στα μάτια καὶ δεν θα προσπαθοῦσε να το ἀποφύγει στρέφοντας τὸ βλέμμα του πάλι σ' ἐκεῖνα που μπορεῖ να βλέπει, καὶ δεν θα νόμιζε ὅτι ἐκεῖνα εἶναι στ' ἀλήθεια πιο σαφὴ καὶ ευκρινὴ ἀπὸ ὅσα του ἐδείχναν τώρα;

Ἔτσι, εἶπε.

Ἀν, τέλος, εἶπα ἐγώ, κάποιος τον

αὐτὸν βία διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους, καὶ μὴ ἀνείη πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, ἄρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαι τε [516a] ἂν καὶ ἀγανακτεῖν ἐλκόμενον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, ἀγῆς ἂν ἔχοντα τὰ ὄμματα μετὰ ὀρᾶν οὐδ' ἂν ἐν δύνασθαι τῶν νῦν λεγομένων ἀληθῶν;

Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, ἐξαίφνης γε.

Συνηθείας δὴ οἶμαι δέοιτ' ἂν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψεσθαι. καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιάς ἂν ῥᾶστα καθορᾶ, καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τὰ τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἶδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά· ἐκ δὲ τούτων τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νύκτωρ ἂν ῥᾶον θεάσαιτο, προσβλέπων τὸ τῶν [516b] ἄστρον τε καὶ σελήνης φῶς, ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἡλίον τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου.

Πῶς δ' οὔ;

Τελευταῖον δὴ οἶμαι τὸν ἡλίον, οὐκ ἐν ὕδασιν οὐδ' ἐν ἀλλοτριᾷ ἔδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ δύναιτ' ἂν κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι οἷός ἐστιν

Ἀναγκαῖον, ἔφη.

Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ ὅτι οὗτος ὁ τὰς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων [516c] τὰ ἐν τῷ ὁρωμένῳ τόπῳ, καὶ ἐκείνων ὧν σφεῖς ἐώρων τρόπον τινὰ πάντων αἴτιος.

τραβούσε δια της βίας προς τα έξω από ένα ανέβασμα κακοτράχαλο κι απότομο και δεν τον άφηνε προτού να τον βγάλει στο φως του ήλιου, άραγε ο δεσμώτης δεν θα πονούσε και [516a] δεν θα αγανακτούσε που τον τραβολογούσαν, κι όταν θα έβγαινε στο φως, έτσι καθώς τα μάτια του θα ήταν πλημμυρισμένα από την εκτυφλωτική λάμψη, δεν θα του ήταν εντελώς αδύνατο να διακρίνει έστω και ένα από τα πράγματα, για τα οποία θα του λέγανε τώρα πως είναι αληθινά;

Θα του ήταν αδύνατον, είπε· έτσι στα ζαφνικά τουλάχιστον.

Θα χρειαζόταν, νομίζω, κάποιος χρόνος προσαρμογής, προκειμένου να αντικρύσει τα πράγματα επάνω. Έτσι, στην αρχή, θα διέκρινε ευκολότερα τις σκιές, έπειτα τα είδωλα των ανθρώπων και των άλλων πραγμάτων στο νερό κι ύστερα τα ίδια τα πράγματα· από αυτά όσα βρίσκονται στον ουρανό, και αυτό τον ίδιο τον ουρανό, θα μπορούσε να τα κοιτάξει πιο εύκολα τη νύχτα με το φως των [516b] άστρον και του φεγγαριού παρά την ημέρα, με τον ήλιο και το φως του.

Ασφαλώς.

Και τελευταίο απ' όλα θα μπορούσε να αντικρύσει τον ήλιο, όχι είδωλά του στο νερό ή σε κάποια θέση άλλην από τη δική του, αλλά τον ήλιο αυτόν καθαυτόν στον δικό του τόπο, και να θεαστεί τη φύση του.

Κατανάγκην, είπε.

Κι ύστερα από αυτά θα έφθανε να συλλάβει με το λογισμό του ότι αυτός, ο ήλιος, είναι που δωρίζει τις εποχές και τα χρόνια και που διαφεντεύει [516c] τα πάντα στη σφαίρα των ορατών πραγμάτων, και κατά κάποιον τρόπο είναι η αιτία για όλα όσα έβλεπαν ο ίδιος και οι άλλοι δεσμώτες.

Δήλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν μετ' ἐκεῖνα ἔλθοι.

Τί οὖν; ἀναμιμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οἰκίσεως καὶ τῆς ἐκεῖ σοφίας καὶ τῶν τότε συνδεσμοτῶν οὐκ ἂν οἶει αὐτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δὲ ἐλεεῖν;

Καὶ μάλα.

Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἴ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων καὶ γέρα τῶ ὀξύτατα καθορῶντι τὰ παριόντα, καὶ μνημονεύοντι μάλιστα ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα [516d] εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἤξειν, δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν καὶ ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας, ἢ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἂν πεπονθέναι καὶ σφόδρα βούλεσθαι «ἐπάρουρον ἐόντα θητενέμεν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ» καὶ ὅτι οὖν ἂν πεπονθέναι μᾶλλον ἢ 'κεῖνά τε δοξάζειν καὶ ἐκείνως ζῆν;

[516e] *Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι, πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι ἢ ζῆν ἐκείνως.*

Καὶ τόδε δὴ ἐννόησον, ἦν δ' ἐγώ. εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος καταβὰς εἰς τὸν αὐτὸν θᾶκον καθίζοιτο, ἄρ' οὐ σκότους <ἂν> ἀνάπλευς σχοίη τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξαίφνης ἦκων ἐκ τοῦ ἡλίου;

Καὶ μάλα γ', ἔφη.

Τὰς δὲ δὴ σκιάς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι

Προφανῶς, εἶπε, αὐτό θα ἦταν το ἐπόμενο συμπέρασμά του.

Λοιπόν; Καθώς θα ξαναθυμάται τον τόπο, στον οποίο ἔμενε πρώτα, τη «σοφία» που εἶχαν ἐκεῖ, και τους συγκρατούμενούς του ἐκεῖ, δεν νομίζεις ὅτι θα καλοτυχίζει τον εαυτό του για την ἀλλαγὴ, ἐνῶ για 'κεῖνους θα αισθάνεται οἶκτο;

Και πολὺ μάλιστα.

Κι αν υποθέσουμε ὅτι οἱ δεσμώτες εἶχαν θεσπίσει τότε κάποιες τιμές και ἐπαίνους μεταξύ τους και βραβεῖα για ὅποιον διέκρινε καθαρότερα ἀπ' ὅλους τα ἀντικείμενα που περνούσαν μπροστά τους, ἢ για ὅποιον συγκρατούσε στη μνήμη του ποια ἀπὸ αὐτὰ συνήθως περνούσαν πρώτα, ποια ὕστερα [516d] και ποια πήγαιναν μαζί με ποια, ἔτσι που βάσει αὐτοῦ να ἔχει κάποια ἰδιαίτερη ικανότητα στο να μαντεύει τι ἐπρόκειτο να περάσει κάθε φορά, ἔχεις μήπως τη γνώμη ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτός θα φλεγόταν ἀπὸ την ἐπιθυμία για τέτοια πράγματα και ὅτι θα ζήλευε ὅσους τιμοῦνταν ἐκεῖ και εἶχαν δύναμη και ἀναγνώριση; Ἡ θα εἶχε πάθει αὐτό που λέει ὁ Ὀμηρος, και θα ἐπιθυμούσε διακαῶς «πάνω στη γη να ζούσε κι ας ξενοδούλευε σε κάποιον ἀκλήρο» ἢ να υπέφερε οτιδήποτε παρά να νομίζει τέτοια πράγματα και να ζει ὅπως ἐκείνοι;

[516e] Ἐτσι νομίζω κι ἐγώ, εἶπε· θα προτιμούσε να πάθαινε οτιδήποτε παρά να ζει ἐκείνη τη ζωή.

Συλλογίσου τώρα και τούτο, εἶπα ἐγώ. Αν ἕνας ἀνθρώπος σαν αὐτὸν κατέβαινε ξανά ἐκεῖ κάτω και καθόταν στην ἴδια θέση, ἀραγε τα μάτια του δεν θα ἦταν γεμάτα σκοτάδι, καθὼς θα ἐρχόταν ἔτσι ἀπότομα ἀπὸ το φῶς του ἡλίου;

Βεβαιότατα.

Κι αν θα χρειαζόταν να παραβγεί πάλι με

αὐτὸν γνωματεύοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς
ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις, ἐν ᾧ ἀμβλυώττει,
[517a] πρὶν καταστήναι τὰ ὄμματα, οὗτος
δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος εἶη τῆς
συνηθείας, ἄρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι,
καὶ λέγοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ ὡς ἀναβάς ἄνω
διεφθαρμένος ἦκει τὰ ὄμματα, καὶ ὅτι οὐκ
ἄξιον οὐδὲ πειρᾶσθαι ἄνω ἵεναι; καὶ τὸν
ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν, εἴ πως
ἐν ταῖς χερσὶ δύναιτο λαβεῖν καὶ
ἀποκτείνειν, ἀποκτεινύναι ἄν;

Σφόδρα γ', ἔφη.

εκείνους που εἶχαν παραμείνει δεσμώτες
προσπαθώντας να διακρίνει τις σκιές,
ενώ η ὄρασή του θα εἶναι αδύναμη
[517a] ωσότου να προσαρμοστούν τα
μάτια του κι ο χρόνος της προσαρμογῆς
ὄχι πολύ σύντομος, ἀραγε δεν θα γινόταν
περίγελως και δεν θα ἔλεγαν γι' αὐτόν ὅτι
γύρισε με τα μάτια του χαλασμένα ἀπὸ
'κει πάνω που ἀνέβηκε, και ὅτι δεν ἀξίζει
τον κόπο οὔτε καν να δοκιμάσει κανεὶς
να ανεβεί ἐπάνω; Κι ὅποιον θα
ἐπιχειροῦσε να τους λύσει ἀπὸ τα δεσμά
και να τους ανεβάσει ἐπάνω, αὐτόν, αν
μπορούσαν με κάποιον τρόπο να τον
πιάσουν στα χέρια τους και να τον
σκοτώσουν, δεν θα τον σκότωναν;

Ασφαλῶς, εἶπε.

Ελεύθερη ἀπόδοση της μεταφράσεως: ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης 2018-03-04

Ὑστερα ἀπὸ αὐτά, εἶπα, δοκίμασε να ἀντιληφθεῖς τὴν ἀνθρώπινη φύση μας ὡς
πρὸς τὴν παιδεία και τὴν ἀπαιδευσία της, πλάθοντας με το νου σου μια κατάσταση
ὅπως ἡ ἀκόλουθη. Φαντάσου δηλαδὴ ἀνθρώπους σε ἓνα οἶκημα ὑπόγειο, κάτι σαν
σπηλιά δηλαδὴ, που ἔχει το ἀνοιγμὰ της μακριὰ στο βάθος και προσανατολισμένο
πρὸς το φῶς. Και τους ἀνθρώπους αὐτούς, να βρίσκονται ἐκεῖ μέσα ἀπὸ παιδιὰ
αλυσοδεμένοι ἀπὸ τα σκέλια και τον αὐχένα, ὡστε να μένουν ἀκινητοποιημένοι και
να κοιτάζουν μόνο πρὸς τα εμπρός, χωρὶς να μποροῦν ἔτσι αλυσοδεμένοι καθὼς θα
εἶναι, να στρέφουν γύρω το κεφάλι τους. Κι ἓνα φῶς, να τους ἔρχεται ἀπὸ ψηλά κι
ἀπὸ μακριὰ, ἀπὸ μια φωτιά που θα καίει πίσω τους κι ἀνάμεσα στη φωτιά και στους
δεσμώτες, στην ἐπιφάνεια του ἐδάφους, να περνάει ἓνας δρόμος. Κι ἐκεῖ δίπλα,
φαντάσου ἓνα τειχάκι χτισμένο παράλληλα στο δρόμο, σαν ἐκεῖνα τα χαμηλά
παραπετάσματα που στήνουν οἱ ταχυδακτυλουργοὶ μπροστὰ στους θεατές, για να
δείχνουν ἀπὸ κει τα τεχνάσματά τους.

Το φαντάζομαι, εἶπε.

Φαντάσου ἀκόμη, ὅτι κατὰ μήκος σε αὐτὸ το τειχάκι, κάποιοι ἀνθρώποι
μεταφέρουν κάθε λογῆς κατασκευάσματα που ἐξέχουν ἀπὸ το τειχάκι, ἀγάλματα και
ἄλλα ομοιώματα ζώων, ἀπὸ πέτρα, ἀπὸ ξύλο ἢ ἀπὸ σιδηροτέλειο ἄλλο κι ὅτι ὅπως εἶναι
φυσικό, ἄλλοι ἀπὸ τους ἀνθρώπους που κουβαλάνε αὐτά τα πράγματα να μιλοῦνε,
ενῶ ἄλλοι να εἶναι σιωπηλοὶ.

Αλλόκοτη, εἶπε, ἡ εἰκόνα που περιγράφεις και οἱ δεσμώτες, ἀλλόκοτοι κι
αυτοί.

Ὅμοιοι με ἐμὰς, ἔκανα ἐγώ· και καταρχὴν, φαντάζεσαι ἀραγε, πως οἱ
δεσμώτες αυτοί, ἐκτός ἀπὸ τον εαυτό τους και τους διπλανούς τους, βλέπουν ποτὲ
τους τίποτε ἄλλο πέρα ἀπὸ τις σκιές που ρίχνει το φῶς ἀντίκρυ τους, στον τοῖχο της
σπηλιάς;

Μα πώς θα ήταν δυνατόν, είπε, αφού σε όλη τους τη ζωή, είναι αναγκασμένοι να έχουν το κεφάλι τους ακίνητο;

Και με τα πράγματα που περνούν μπροστά στο τειχάκι τι γίνεται; Τι άλλο εκτός από τις σκιές τους βλέπουν οι δεσμώτες;

Σαν τι άλλο θα μπορούσαν να δουν;

Αν τώρα αυτοί που μεταφέρουν τα κατασκευάσματα, είχαν και τη δυνατότητα να συνομιλούν, δεν νομίζεις ότι οι δεσμώτες θα πίστευαν, πως οι συνομιλητές δεν είναι άλλοι παρά οι σκιές που έβλεπαν να περνούν μπροστά από τα μάτια τους;

Κατανάγκην, είπε.

Κι αν υποθέσουμε ακόμη, ότι στο δεσμοτήριο ερχόταν και αντίλαλος από τον αντικρυνό τοίχο; Κάθε φορά που θα μιλούσε κάποιος από όσους περνούσαν πίσω τους, φαντάζεσαι ότι οι δεσμώτες δεν θα πίστευαν ότι η φωνή βγαίνει από τη συγκεκριμένη σκιά, που θα έβλεπαν να περνά την ίδια στιγμή από μπροστά τους;

Μα το Δία, είπε, και βέβαια.

Ασφαλώς λοιπόν, είπα εγώ, οι άνθρωποι αυτοί δεν θα ήταν δυνατόν να πιστέψουν για αληθινό τίποτε άλλο, παρά μονάχα τις σκιές των κατασκευασμάτων.

Ανάγκη αδήριτη, είπε.

Σκέψου τώρα, είπα εγώ, ποια μορφή θα μπορούσε να πάρει η απαλλαγή τους από τα δεσμά και η γιατρεία τους από την πλάνη και την αφροσύνη, αν τύχαινε και τους συνέβαιναν τα εξής: Κάθε φορά που κάποιος από αυτούς θα λυνόταν και θα αναγκαζόταν ξαφνικά να ελευθερωθεί και να γυρίσει το κεφάλι και να περπατήσει και να αντικρύσει το φως ψηλά κι όλα αυτά, πονώντας πολύ κι αδυνατώντας από την εκτυφλωτική λάμψη να διακρίνει εκείνα τα πράγματα που ως τώρα έβλεπε τις σκιές τους, τι φαντάζεσαι ότι θα έλεγε ο άνθρωπος αυτός, αν κάποιος του έλεγε ότι όσα έβλεπε πρωτότερα, ήταν ανοησίες και ότι τώρα, είναι κάπως πιο κοντά στην πραγματικότητα κι ότι έχοντας τώρα στραφεί σε αντικείμενα πιο πραγματικά, βλέπει σωστότερα; Ιδίως μάλιστα αν δείχνοντάς του καθένα από τα αντικείμενα που περνούσαν από μπροστά του, τον ρωτούσε και τον υποχρέωνε να απαντήσει τι είναι το καθένα τους. Δεν νομίζεις ότι ο άνθρωπος εκείνος θα τα έχανε και θα πίστευε ότι όσα έβλεπε πριν, ήταν αληθινότερα από εκείνα που του έδειχναν τώρα;

Και πολύ μάλιστα.

Κι άμα θα τον ανάγκαζε να κοιτάξει στο ίδιο το φως, δεν θα αισθανόταν έντονο πόνο στα μάτια και δεν θα προσπαθούσε να το αποφύγει στρέφοντας το βλέμμα του πάλι στις σκιές που μπορούσε κι έβλεπε πρωτότερα και δεν θα νόμιζε ότι εκείνες, ήταν στα αλήθεια πιο σαφείς και ευκρινείς από όσα του έδειχναν τώρα;

Έτσι, είπε.

Αν, τέλος, είπα εγώ, κάποιος τον τραβούσε δια της βίας προς τα έξω από ένα ανέβασμα κακοτράχαλο κι απότομο και δεν τον άφηνε προτού να τον βγάλει στο φως του Ήλιου, άραγε ο δεσμώτης δεν θα πονούσε και δεν θα αγανακτούσε που τον τραβολογούσαν κι όταν θα έβγαινε στο φως, έτσι καθώς τα μάτια του θα ήταν πλημμυρισμένα από την εκτυφλωτική λάμψη, δεν θα του ήταν εντελώς αδύνατο να διακρίνει έστω και ένα από τα πράγματα, για τα οποία θα του λέγανε τώρα πως είναι αληθινά;

Θα του ήταν αδύνατον, είπε· έτσι στα ξαφνικά τουλάχιστον.

Θα χρειαζόταν νομίζω κάποιος χρόνος προσαρμογής, προκειμένου να αντικρύσει τα πράγματα επάνω. Κι έτσι όπως είχε συνηθίσει μέχρι τότε να βλέπει, στην αρχή θα διέκρινε ευκολότερα τις σκιές, έπειτα τα είδωλα των ανθρώπων και των άλλων πραγμάτων στο νερό και τελευταία τα ίδια τα πράγματα. Από αυτά κατόπιν, θα ξεχώριζε όσα βρίσκονται στον ουρανό κι αυτόν τον ίδιο τον ουρανό, ενώ θα μπορούσε να τα κοιτάξει πιο εύκολα τη νύχτα με το φως των άστρων και του φεγγαριού, παρά την ημέρα με τον Ήλιο και το φως του.

Ασφαλώς.

Και τελευταίον απ' όλα, θα μπορούσε να αντικρύσει τον Ήλιο, όχι οποιαδήποτε είδωλά του στο νερό ή σε κάποια άλλη θέση αντικατοπτρισμού, αλλά τον Ήλιο, αυτόν καθαυτόν στην τροχιά του και να θεαστεί επιπλέον και τη φύση του.

Κατανάγκην, είπε.

Κι ύστερα από αυτά, θα έφθανε να συλλάβει με το λογισμό του, ότι ο Ήλιος είναι αυτός που δωρίζει τις εποχές και τα χρόνια και που διαφεντεύει τα πάντα στη σφαίρα των ορατών πραγμάτων και κατά κάποιον τρόπο, είναι η αιτία για όλα όσα έβλεπαν ο ίδιος και οι άλλοι δεσμώτες.

Προφανώς, είπε, αυτό θα ήταν το επόμενο συμπέρασμά του.

Λοιπόν; Καθώς θα ξαναθυμάται τον τόπο στον οποίο ήταν δεσμώτης, τη «σοφία» που είχαν εκεί και τους συγκρατούμενούς του εκεί, δεν νομίζεις ότι θα καλοτυχίζει τον εαυτό του για την αλλαγή, ενώ για κείνους θα αισθάνεται οίκτο;

Και πολύ μάλιστα.

Κι αν υποθέσουμε ότι οι δεσμώτες, είχαν θεσπίσει κάποιες τιμές κι επαίνους μεταξύ τους και βραβεία για όποιον διέκρινε καθαρότερα απ' όλους τα αντικείμενα που περνούσαν μπροστά τους, ή για όποιον συγκρατούσε στη μνήμη του ποια από αυτά συνήθως περνούσαν πρώτα, ποια ύστερα και ποια πήγαιναν μαζί με ποια, έτσι που βάσει αυτού, να έχει κάποια ιδιαίτερη ικανότητα στο να μαντεύει τι επρόκειτο να περάσει κάθε φορά, έχεις μήπως τη γνώμη ότι ο άνθρωπος αυτός, θα φλεγόταν από την επιθυμία να ξαναπάρει μέρος σε τέτοιου είδους διαγωνισμούς κι ότι θα ζήλευε όσους τιμούνταν εκεί γιατί είχαν τέτοιες ικανότητες και απολάμβαναν την ανάλογη αναγνώριση; Ή θα πάθαινε αυτό που λέει ο Όμηρος, και θα επιθυμούσε διακαώς «πάνω στη γη να ζούσε κι ας ξενοδούλευε σε κάποιον άκληρο», ή να υπέφερε οτιδήποτε άλλο, παρά να εκτιμά τέτοιου είδους παράλογα πράγματα και να ζει όπως οι δεσμώτες;

Έτσι νομίζω κι εγώ, είπε· θα προτιμούσε να πάθαινε οτιδήποτε, παρά να ζει εκείνη τη ζωή των δεσμοτών.

Συλλογίσου τώρα και τούτο, είπα εγώ. Αν ένας άνθρωπος σαν αυτόν, κατέβαινε ξανά εκεί κάτω στη σπηλιά και καθόταν στην ίδια θέση όπου ήταν πρωτύτερα δεσμώτης, άραγε τα μάτια του δεν θα θόλωναν από το σκοτάδι, καθώς θα ερχόταν έτσι απότομα από το φως του Ήλιου;

Βεβαιότατα.

Κι αν θα χρειαζόταν να παραβγεί πάλι με κείνους που είχαν παραμείνει δεσμώτες, σε διαγωνισμούς προσπαθώντας να διακρίνει τις σκιές, ενώ η όρασή του θα είναι αδύναμη ωσότου να προσαρμοστούν τα μάτια του κι ο χρόνος της προσαρμογής όχι πολύ σύντομος, άραγε δεν θα γινόταν περίγελως και δεν θα έλεγαν για αυτόν ότι γύρισε με τα μάτια του χαλασμένα από κει πάνω που ανέβηκε και ότι

δεν αξίζει τον κόπο ούτε καν να δοκιμάσει κανείς να ανεβεί επάνω; Κι όποιον θα επιχειρούσε να τους λύσει από τα δεσμά και να τους ανεβάσει επάνω, εάν μπορούσαν με κάποιον τρόπο να τον πιάσουν στα χέρια τους και να τον σκοτώσουν, δεν θα τον σκότωναν;

Ασφαλώς, είπε.

(Παναγία Ολυμπιώτισσα) Δευτέρα, 5 Μαρτίου 2018 / 10:25 - 10:54 πμ

ΜΠΟΡΕΙ

Μπορεί να μη σε άγγιξα
μπορεί να μην ακούμπησα τα χείλη μου στις παρειές,
μπορεί να μην κελάρυσε
στ' αυτιά μου γάργαρος ο ήχος της φωνής σου ηχώ,
μπορεί να μη ζεστάθηκαν
στη χούφτα μου τα λεπτοδάχτυλά σου κρύα τον χειμώνα,
μπορεί και να μη γεύτηκα
και να μη ρούφηξα ιδρώτα και χυμούς απ' το κορμί σου,
μπορεί να μην τραγούδησα
και να μη σφύριξα μεσάνυχτα να βγεις στο παραθύρι,
μπορεί και να μη σκλάβωσα,
το άρωμα της σάρκας σου και της ανάσας το ρυθμό,
μπορεί ο χρόνος πάνω μου,
ν' αυλάκωσε τον χάνδακα βαθύ ανάμεσά μας μαύρο,
μπορεί κι η μόνη γέφυρα,
να γκρέμιζε το τόξο της στο ρέμα να μη σε βρω πουθενά,
μπορεί δράκοι και μάγισσες,
να μου 'στησαν καρτέρι στην εμπασιά της Άνοιξης κρυφό,
μπορεί ταχιά ξημέρωμα νωρίς,
να σβήσουν οι πατημασιές που πάνω τους βημάτιζα μαζί σου,
μα 'γώ θα είμαι πάντοτε αυτός,
που από μικρό και τρυφερό παιδί, γυναίκα σ' έκανα, ... Δαιμόνα ...
Κι αυτό το ξέρουμε καλά κι εσύ κι εγώ,
είναι αν θέλεις κείνο το στερνό της μέρας το απόσταγμα,
που βάζω κάθε σούρουπο κι εσύ,
κάτω απ' το μαξιλάρι οδηγό, πυξίδα στ' όνειρο του αύριο του τώρα! ...

ΕΡΩΤΑΣ

... έρωτας,
είναι η γέφυρα μεταξύ του εγώ και του υπερεγώ,
η Τέχνη,
η καλλιέργεια του κάλλους, το μεγαλείο της ψυχής,
ο τόκος
του ωραίου, μέσα στην ομορφιά της σάρκας γέννα.

Και δανεικό,
το λάγνο το κορμί που ερωμένο πιθυμά την αρετή,
στα σπλάχνα,
να την κυοφορήσει αγαθή κι από το κάλλος της,
σα ρίζα,
αν ξέρει τ' απορροφά και γίνεται και κείνο εραστής ...

ΦΙΛΙΑ

... που ν' απιθώσω τα φιλιά
και μέστωσαν στο κλήμα,
έχουνε πνίξει την καρδιά
και σκάνε σαν το κύμα.

Χώμα καμένο το κορμί
κι οι ρίζες μέσ' τ' αυλάκι,
απλώθηκαν κληματαριές
κι έζωσαν το καστράκι.

Καβάλησαν τους πύργους του
και χύθηκαν στον κάμπο,
τυλίχτηκαν στην περασιά
κι όταν σε βλέπω λάμπω.

Να γαντζωθούν ατσάλινα
στη σάρκα σου ποθούνε
και να γιομίσουν την ψυχή,
με μπρούσκο λαχταρούνε ...

2:12 - 7:36 πμ

ΜΕΓΑΛΩΣΑ

... μεγάλωσα κι ασήκωτη
θέριεψε η ψυχή μου,
δεν την αντέχει ο ντουνιάς,
δεν τη βολεί η καλή μου.

Στήσου απέναντι ομορφιά
κι εσύ λυράρη παίξε,
κείνη τη σούστα τη βαριά,
να σε χορέψω στέρξε ...

Σάββατο, 17 Μαρτίου 2018 / 3:58 - 8:00 πμ

ΝΥΧΤΑ

... απόκαμε ο κάμπος ο ξερός,
στου Ήλιου το βασίλειμα κι αποζητά γαλήνη,
λίγη δροσιά νυχτερινή,
να μαλακώσουν οι ρωγμές στην ξεραμένη λίμνη.

Ξαπλώνει η νύχτα πάνω του
και το κορμί της απαλό, μυροβολά σαν του σταριού,
το άχυρο που κείτεται νεκρό,
στο λασπωμένο απόβροχο καυτού καλοκαιριού.

Αναριγά σα νιόβγαλτη μικρή,
στο κουρασμένο χώμα στο κορμί το ηλιοκαμένο,
ζεστό το αίμα της βογγά,
στις φλέβες της σαν ποταμιού θολό κατεβασμένο.

Κοκκίνισε ο θεός από ψηλά
και τράβηξε να σκεπαστούν σεντόνι τους τ' αστέρια,
«... δεν είναι η ζωή για τους θεούς,
γι' αυτούς μονάχα ο θάνατος ζωή και τα μαχαίρια ...»

Σεργιάνισε στο στήθος του,
δάγκωσε το λαρύγγι κι έσυρε, τα χείλη της φωτιά,
στο στεγνωμένο στόμα,
γλώσσα με γλώσσα φούντωσαν στα σκέλια τα θεριά.

Τα 'νοιωσε να σαλεύουνε,
πρησμένα λες λυκόπουλα να κορνιαχτούν το χώμα,
μέθυσε η νύχτα απ' την ορμή
και πριν της σκίσουν το κορμί, τα έπνιξε στο στόμα.

Άρπαξε ο κάμπος τα βουνά

και βόγκηξε από γλύκα, τη νύχτα από τα μαλλιά,
τ' αγρίμια απ' το λαιμό τους
κι έφτασαν μέχρι τον θεό, σαν βέλη τ' αγκομαχητά.

Την έσφιξε στα χέρια του,
την σήκωσε, την τράβηξε κοντά, την κοίταξε στα μάτια,
πόσο λαχτάραγε κι αυτή,
χίλια να σπάσουν στη σιωπή, οι σάρκες τους κομμάτια.

Κι αφού την είδε έτοιμη,
να τρέμει από γλυκιά ηδονή, να λιώνει από λαχτάρα,
την έγειρε ανάσκελα
κι έγινε στρώμα η άβυσσος, τα πόδια της καμάρα ...

Λούφαζαν γύρω τα θεριά,
σταμάτησαν στις ρεματιές να κελαηδούν τ' αηδόνια,
ήταν η ώρα της νυχτιάς,
κάτ' απ' τον κάμπο τον σκληρό, να βάνουν τα σεντόνια ...

Κι από το στόμα της ψαλμός,
στο σκίσιμο της πύλης, έφτασε η δόξα στον θεό ευλογία
κι αυτός μετανιωμένος,
τους κοίταξε και πάνσοφος, ... δίνει στο χάος τα κλειδιά ...

8:35 πμ

... οι φιλόσοφοι,
εστιάζουν στη σοφία των σοφών, ενώ οι ηλίθιοι, στα σφάλματά τους ...

Κυριακή, 18 Μαρτίου 2018 / 12:18 μμ

... Δεν την αγαπάς!; ...
... Γι' αυτό φεύγω!; ...

2:16 μμ

(παραδοσιακό της Κρήτης)

Όσο βαρούν τα σίδηρα
βαρούν τα μαύρα ρούχα,
γιατί τα φόρεσα κι εγώ,
για μιαν αγάπη α που 'χα.

Είχα και υστερήθηκα
θυμούμαι και στενάζω,
άνοιξε γης μέσα να μπω,
κόσμο να μην κοιτάζω.

6:30 μμ

ΒΙΤΣΕΝΤΖΟΣ Κορνάρος

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ – αποχαιρετισμός

Λέγει της ο Ρωτόκριτος· «Ηκουσες τα μαντάτα,
που ο Κύρης σου μ' εξόρισε σ' τση ξενιτιάς τη στράτα;
Κ' εφάνη του κ' εσφάγηκεν ο-γι' αφορμή εδική μου,
σαν ήμαθε την προξενιάν, που'κουσε του Γονή μου.
Κ' έτοιιας λογής εμάνισε, τόσο βαρύ του φάνη,
κι ο Κύρης μου απ' την πρίκαν του λογιάζω ν' αποθάνει.
Τέσσερις μέρες μοναχάς μου'δωκε ν' ανιμένω,
κι απόκει να ξενιτευτώ, πολλά μακρά να πηαίνω.
Και πώς να σ' αποχωριστώ, και πώς να σου μακρύνω,
και πώς να ζήσω δίχως σου στο χωρισμόν εκείνο;
Εσίμωσε το τέλος μου, μάθες το θες, Κυρά μου,
στα ξένα πως μ' εθάψασι, κ' εκεί'ν' τα κόκκαλά μου.
Κατέχω το κι ο Κύρης σου γλήγορα σε παντρεύγει,
Ρηγόπουλο, Αφεντόπουλο, σαν είσαι συ, γυρεύγει.
Κι ουδέ μπορείς ν' αντισταθείς, σα θέλουν οι Γονείς σου
νικούν την-ε τη γνώμη σου, κι αλλάσσει η όρεξή σου.

«Μια χάρη αφέντρα σου ζητώ, κ' εκείνη θέλω μόνο,
και μετά κείνη ολόχαρος τη ζήση μου τελειώνω.
Την ώρα που αρραβωνιαστείς, να βαριαναστενάξεις,
κι άντε σα νύφη στολιστείς, σαν παντρεμένη αλλάξεις,
ν' αναδακρυσείς και να πεις «Ρωτόκριτε καημένε,
τά σου'ταξα λησμόνησα, το'θελες πλιό δεν είναι.»
Κι άντε σ' Αγάπη αλλού γαμπρού θες δώσεις την εξά σου,
και νοικοκύρης να γενεί στα κάλλη τσ' ομορφιάς σου,
άντε με σπλάχνος σε φιλεί και σε περιλαμπάνει,
θυμήσου ενός οπού για σε εβάλθη ν' αποθάνει.
Θυμήσου πως μ' επλήγωσες, κ' έχω Θανάτου πόνον,
κι ουδέ ν' απλώσω μου'δωκες σκιάς το δακτύλι μόνον.
Και κάθε μήνα μια φορά μέσα στην κάμερά σου,
λόγιασε τά'παθα για σε, να με πονεί η καρδιά σου.
Και πιάνε και τη σγουραφιάν, που'βρες στ' αρμάρι μέσα,
και τα τραγούδια, που'λεγα, κι οπού πολλά σου αρέσα',
και διάβαζε τα, θώρειε τα, κι αναθυμού κ' εμένα,
που μ' εξορίσανε ο-για σε πολλά μακρά στα ξένα.
Κι άντε σου πουν κι απόθανα, λυπήσου με και κλάψε,
και τα τραγούδια που'βγαλα, μες στη φωτιάν τα κάψε,
για να μην έχεις αφορμήν εις-ε καιρόν κανένα,
πλιο σου να τ' αναθυμηθείς, μα να'ν' λησμονημένα.

«Παρακαλώ θυμού καλά, ό,τι σου λέγω τώρα,
κι ο-γλήγορα μισεύγω σου, κ' εβγαίνω από τη Χώρα.
Κι ας τάξω ο κακορίζικος, πως δε σ' είδα ποτέ μου,
μα ένα κερί-ν αφτούμενον εκράτουν, κ' ήσβησέ μου.
Μα όπου κι αν πάγω, όπου βρεθώ, και τον καιρό που ζήσω,

τάσσω σου άλλη να μη δω, μουδέ ν' αναντρανίσω.
Καλλιάρ'χω εσέ με Θάνατον, παρ' άλλη με ζωή μου,
για σένα εγεννήθηκε στον Κόσμον το κορμί μου.
Οι ομορφιές σου έτοιμας λογιές το φως μου ετριγυρίσαν,
κ' έτοιμας λογιές οι Ερωτιές εκεί σ' εσγουραφίσαν,
κ' εις όποιον τόπο κι α' σταθώ, τα μάτια όπου γυρίσου',
πράμα άλλο δεν μπορώ να δω παρά τη στόρησή σου.
Κι ας είσαι εις τούτο θαρρετή, πως όντεν αποθαίνω,
χαιρετισμό να μου'πεμπες την ώρα κείνη, γαιίνω.»

Πέμπτη, 22 Μαρτίου 2018 / 7:06 μμ

ΓΚΑΙΤΕ

Όταν συμπεριφερόμαστε στους ανθρώπους όπως αυτοί είναι, τους κάνουμε χειρότερους.

Όταν τους συμπεριφερόμαστε όπως Θα μπορούσαν να είναι, τους βοηθούμε να γίνουν, αυτό που είναι ικανοί να γίνουν.

11:18 μμ έως Παρασκευή, 23 Μαρτίου 2018 / 2:08 πμ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

... ..

- Μ' αγαπάς; Πες μου πως μ' αγαπάς, το 'χω τόσο πολύ ανάγκη τούτη τη στιγμή! ...

- Σ' αγαπώ, το ξέρεις. Και σ' αγαπώ πίοτερο απ' οτιδήποτε άλλο, αλλά πρέπει να σ' αφήσω. Πρέπει να βρεις κάποιον καταλληλότερο για σένα ...

- Καταλληλότερο!!!;; ... Και ποιος μπορεί να είναι καταλληλότερος για μένα; Και που ξέρεις εσύ, ποιος είναι καταλληλότερος για μένα; Και γιατί δεν είσαι συ που αγαπάω!; Ποιος είναι αυτός, που μπορεί να μ' αγαπήσει πίοτερο από σένα!; Που θα μπορεί να με περπατήσει στα πρωτόγνωρα κι αλλόκοτα μονοπάτια που με τραβολογάς εσύ κι ας αντιστέκομαι! Και παρά την αντίστασή μου, εσύ επιμένεις. Και δεν διστάζεις να μ' αρπάξεις κι απ' τα μαλλιά ακόμα! Και να με σύρεις αλύπητα στο χόμα, να με πομπένεις τσίτσιδη κι αλυσοδεμένη στην αγορά αν χρειαστεί, φτάνει μονάχα να με πας εκεί που θέλεις. Εκεί που ξέρεις πως είναι για το καλό μου κι ας μην το βλέπω εγώ απ' την αρχή. Όταν όμως φτάνουμε εκεί, στα ξέφωτα του νου και της ψυχής σου, ναι, τ' αναγνωρίζω πως είχες δίκιο! Σου ζητώ συγνώμη για το φέρσιμό μου κι εσύ ... κι εσύ με κουλουριάζεις ζεστά και τρυφερά στην αγκαλιά σου και με φιλάς ... με φιλάς ... με φιλάς ... Ποιος είν' αυτός που θα μπορέσει να μου κάνει κάτι τέτοιο όπως εσύ!; Πες μου ποιος; Ποιος; ... Καταραμένε σ' αγαπάω, δεν θέλω να σε χάσω! ... Ποιος θα με κάνει να σε ξεχάσω έστω και για μια στιγμή!!!!;;

...

- Ο άντρας σου ...

- Ο άντρας μου!!!!;; ... Πως τολμάς!!!!;; ... Δε μπορεί, δε μπορεί να μου λες εσύ κάτι τέτοιο! Εγώ εσένα αγαπώ, εσένα θέλω γι' άντρα μου! Τ' ακούς; Εσένα, κανέναν άλλο!

- Άκουσέ με: προσεχτικά όμως. Τούτο είναι το τελευταίο μονοπάτι που θα σε σύρω να διαβείς. Εγώ σε λάτρευα γιατί ξεχώρισα σε σένα, τη δυνατότητα, την ικανότητα που είχες να διαβείς στα μονοπάτια μου. Γι' αυτό και τ' αποφάσισα να σου μάθω να περπατάς όπως εγώ. Βλέπεις, αυτό είναι πια το μόνο που ξέρω να κάνω καλά, δυστυχώς! Εγώ όμως δεν κάνω πλέον γι' άντρας σου. Δεν είναι η ηλικία μου για τέτοια! Εγώ έγειρα κατά το δειλινό κι εσύ, μόλις π' αγνάντευες το ξημέρωμα της ζωής! Ούτε εγώ μπορώ να σε περιμένω, μα ούτε κι εσύ μπορείς ποτέ σου να με φτάσεις! Κι έχεις δικαίωμα: τι δικαίωμα; Έχεις υποχρέωση να ζήσεις και να ζήσεις καλά! Γι' αυτό λοιπόν κι ακριβώς επειδή σ' αγαπάω τόσο πολύ, τώρα που σου 'μαθα να περπατάς, μπορώ να σ' αφήσω ήσυχος πως θα τα καταφέρεις! ...

- Όχι, όχι! Μη μ' αφήσεις! Δε μπορώ χωρίς εσένα! Κανένας δεν με φρόντισε ποτέ όπως εσύ! Ούτε καν η μάνα που με γέννησε! ... Θα φάω τα μούτρα μου χωρίς εσένα, το ξέρω! ... Δεν θέλω άλλον, δεν το καταλαβαίνεις!; ...

- Τώρα μπορεί ... Ο χρόνος όμως γεμίζει τα κενά, αν και δεν τα καταφέρνει πάντα να γιατρεύει και τις πληγές! ... Κι εγώ θα το 'θελα να μπορούσα να σε κάνω γυναίκα μου, αλλά ο χρόνος ανάμεσά μας, είναι αμείλικτος και δεν το επιτρέπει, ούτε καν για ... δοκιμή! ... Εξάλλου, ο δρόμος που πρόκειται τώρα να διαβώ, θα είναι ίσως ο τρομακτικότερος της ζωής μου κι αν εγώ, έχω έστω κι ελάχιστες πιθανότητες να τα καταφέρω, εσύ δυστυχώς μαζί μου, δεν έχεις καμία! ... Κι επειδή ακριβώς σ' αγαπάω και δεν θέλω ούτε γρατζουνιά επάνω σου, από δω και πέρα, αν θες να με τιμήσεις για όσα σου 'μαθα ως τώρα, αρκεί να με θυμάσαι και να φροντίσεις να συνεχίσεις όπως σου 'μαθα. Και να βρεις κι έναν σύντροφο κατάλληλο για σένα ...

- Ποιος μωρέ!; Ποιος θα μπορέσει να μ' αγαπήσει περισσότερο από σένα!!!;;; ...

- Χμμμ ... Καιρός λοιπόν καλή μου, αντί ν' απολαμβάνεις την αγάπη μου όπως σου 'μαθα μέχρι τώρα, να μάθεις και συ ν' αγαπάς όπως αγάπησα εγώ εσένα! ... Αυτός είναι ο τελευταίος δρόμος που σου δείχνω! ... Καλό είναι να μας αγαπούν, να μας φροντίζουν και να μας περιποιούνται, να μας δίνουν γενικώς, δε λέω. Ξέρεις όμως κάτι αγάπη μου; Εσύ που παίρνεις, δεν αγαπάς αυτόν που σου δίνει! Η αγάπη, είναι το αίσθημα εκείνου που δίνει. Το αίσθημα εκείνου που παίρνει, είναι έρωτας! **«Εκείνος που δίνει, αγαπά. Εκείνος που παίρνει, ερεί»**. Κι είναι και τα δυο υπέροχα αισθήματα! Απλά ο έρωτας είναι σχεδόν στη φύση μας. Τον ξέρουν όλοι! Μέχρι κι ο τελευταίος ηλίθιος του πλανήτη! Τον πρωτογνωρίζουμε με την πρώτη μας ανάσα στη γέννα. Πάνω στο στήθος της μάνας και στο πρώτο άγγιγμα του πατέρα. Κι οι περισσότεροι βαλτώνουν εκεί, μέχρι που να πεθάνουν! Μα κείνο της αγάπης, εκείνο του να αισθάνεσαι χρηστός σε κάποιον, σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα, δύσκολο! Θέλει το χρόνο του να ζυμωθεί, να ψηθεί αργά και βασανιστικά πάνω στις 'λιοκαμένες πέτρες του καλοκαιριού. Ν' αρπάξει από τη φωτιά και να ξυθούν με πόνο τ' αποκαΐδια! Να σκοντάψει άτσαλα, στα κρύα χιόνια του χειμώνα και να ματώσουν τα γόνατα στον πάγο. Να πληρώσει πανάκριβα, ακόμα και κείνη την πρόστυχη αγάπη των αλλωνών. Κι αυτός ο πόνος είν' αφόρητος! Σκληρός και άσπλαχνος ... Μα αν τα καταφέρεις και τον αντέξεις, γίνεσαι δυνατός όσο δεν ήσουν ποτέ. Γιομίζει η ψυχή σου αγαθά και αρετές κι αυτά γίνονται πλούτη σου. Αυτά 'ναι που 'χεις την ανάγκη να μοιραστείς κατόπι. Να βρεις εκείνον που θ' αξίζει να του τα «δώσεις», ... εκείνον που θ' αγαπήσεις! ... Άντε λοιπόν, σειρά σου τώρα να βρεις κι εσύ τον δικό σου μαθητή, τον δικό σου ερωμένο δηλαδή. Να, όπως ακριβώς βρήκα κι εγώ εσένα ... Με κατάλαβες τώρα;

- Ναι ... Δεν μ' αρέσει, αλλά το κατάλαβα Κι εσύ;

- Εγώ!; Θα είμαι κάπου παράμερα, κάπου που θα μπορείς να με φτάνεις μονάχα όταν θα είναι απαραίτητο. Μονάχα όταν τα πράγματα θα γίνονται δύσκολα κι ασήκωτα για τους ώμους σου. Και τότε, θα μπορείς να έρχεσαι, να σε παίρνω στην αγκαλιά μου, να συζητάμε τα προβλήματά σου κι όσο μπορώ, να σε ξαλαφρώνω. Να σου δίνω την ανάσα μου για να μπορείς να συνεχίσεις. Να σε λυτρώνω από τη βαρβαρότητα της καθημερινότητας που θα φτιάξεις, που σε περιμένει μπροστά σου με τον άντρα σου ... Ναι, θα 'μαι πάντα εκεί, για σένα Να το θυμάσαι
...
Σ' αγαπώ

Τρίτη, 27 Μαρτίου 2018 / 9:08 πμ

ΘΕΜΑ ΠΟΡΕΙΑΣ

... κάθε δρόμος
προς την Κόλαση, ξεκινά
από τον Παράδεισο και
κάθε δρόμος
προς τον Παράδεισο, ξεκινά
από την Κόλαση ...

Τετάρτη, 28 Μαρτίου 2018 / 8:20 πμ

... η αγάπη,
δεν είναι λόγια δήλωση,
αλλά
ομολογία πράξεως ...

σχόλιο: ... Δεν είναι like, είναι παρών ...

(Περίσσα – Σαντορίνης)
10 κλεμμένες μέρες Παραδείσου

Σάββατο, 31 Μαρτίου 2018 / 4:29 μμ

... Στ' αλήθεια, πόσο μ' αγάπησες!; ...
... Τόσο, όσο χρειαζόταν για να
... φύγω μακριά σου ...
... Στ' αλήθεια όμως, ... σου έφυγα
... αγάπη μου!!!; ...

6:19 μμ

Φοραδίτσα μου λευκή,
σε τριγυρίζουν πόθοι και ζηλεύω,
γαλάζια μίλια σου μακριά,
μα κι από δω αν θέλω, ... σε κουρσεύω ...

Απρίλιος

Κυριακή, 1 Απριλίου 2018/ 6:00 - 6:27 πμ

ΠΕΤΡΙΝΗ ΚΛΙΝΗ

... πέτρινη κλίνη κάτασπρη,
για στρώμα οι αναμνήσεις,
η τελευταία σου ματιά,
για να με χαιρετήσεις.

Την κάρφωσα στον ουρανό
να μου φωτά τη μέρα
και στις νυχτιάς την σκοτεινιά,
να λάμπει με τ' αστέρια.

Και με το μπλε του ουρανού
σκεπάζω το κορμί μου,
πλέκω τα χέρια μου φωλιά
και καρτερώ πουλί μου.

Ν' απλώσεις τις φτερούγες σου
πάνω από τις Κυκλάδες,
να 'ρθεις μια μέρα στη φωλιά,
ν' ανάψουν οι λαμπάδες ...

ΚΥΜΑ

... μεράκια κι αναστεναγμοί
παλεύουν με το κύμα,
που 'ναι το σύνορο του νου
και της αγάπης κρίμα.

Κύμα μου λίγο μέρεψε,
κάν' το μου αν θες σαν χάρη,
να 'ρθει εκείνη π' αγαπώ,
πριν έβγει το φεγγάρι.

Κι άμα δε θέλεις στο νησί
να βρω τη λύτρωσή μου,
φέρ' τη μου μόνο μια φορά
και γίνε η φυλακή μου.

Να 'ναι ντυμένη στα λευκά
με ρόδα στα μαλλιά της,
να της κεράσω στοχασμούς
κι αυτή, την αγκαλιά της ...

ΣΕΛΙΔΕΣ

... σελίδες γκρίζες και μουντές
σε πορφυρό βιβλίο,
δεμένες με χρυσή κλωστή,
στο ράφι του γραφείου.

Το πήρα κι όπως γύριζα
τις σκοτεινές σελίδες,
ξεδίπλωναν τα χρόνια μου,
πνιγμένα σε κηλίδες.

Και λέρωνε όλο το χαρτί
έσταζε το μελάνι
και βούλιαξε όλη μου η ζωή,
στου γάμου το στεφάνι.

Μονάχα στην πενηκοστή
ξεγλίστρησ' απ' το δίχτυ
κι εκεί έβαλα τα μάτια σου,
στερνό σελιδοδείκτη ...

ΕΙΚΟΝΑ

... κύμα το κύμα προσμετρώ
τις μέρες που κυλάνε,
κλεμμένες ώρες ομορφιάς,
τις φλέβες μου μεθάνε.

Κι είναι η εικόνα σου αυτή
στις κόρες των ματιών μου,
που συμπληρώνει τα κενά,
σε κάθε όνειρό μου.

Πώς να κρατούσαν θα 'θελα
μέχρι να τις χορτάσω,
μ' αυτές να φτιάξω τη ζωή,
που μένει να περάσω.

Κι είναι η εικόνα σου αυτή
στο βάθος της ψυχής μου,
που με κρατάει ζωντανό,
πηγή της δύναμής μου ...

ΒΟΛΙ

...σε μαύρο βόλι έγγραφα
καθάριο τ' όνομά σου
και από κάτω «σ' αγαπώ»
κι ας είμαι μακριά σου.

Το πέταξα στη θάλασσα
να λιώσει το μελάνι,
να γίνει σύννεφο βροχής,
να πέσει στο φουστάνι.

Εκείνο που για νυφικό
στην εκκλησιά θα βάλεις,
να στο μουσκέψει με το μπλε,
της πασχαλιάς μελάνης.

Να βάψει ανεξίτηλα
το «σ' αγαπώ» στο στήθος
και ν' αντηχεί σαν κύμβαλο,
με της καρδιάς το χτύπος ...

2:23 μμ

... η πιο γλυκιά Ανάσταση που είχα στη ζωή μου,
αφού μονάχα η έγνοια σου, παίδεψε την ψυχή μου ...
Αν θέλεις μόνο στείλε το, σημάδι στην καρδιά μου,
πως δεν κοιμάσαι πριν χωθείς, βαθιά στην αγκαλιά μου ...

... σ' αγαπώ ...

Δευτέρα, 9 Απριλίου 2018 / 10:37 - 11:16 μμ

MATHN

... πίσω απ' το φράχτη του νερού
σ' ένα χωριό χαμένη,
κλεισμένα παντζουρόφυλλα
σε θέλουν κοιμισμένη.

Μα συ απ' τις γρίλιες ξεγλιστράς
τις νύχτες σα νεράιδα
και φτάνεις ως τη θάλασσα,
πριν πέσει η σοροκάδα.

Σκύβεις πάνω στα κύματα
και γράφεις να γυρίσω,
μα σου το πνίγει η θάλασσα,
με κύμα πελαγίσιο.

Και χάνονται τα γράμματα
κι εσύ μου μαραζώνεις,
γυρνάς στο στρώμα σου γυμνή
... και το χωριό σταυρώνεις ...

Τετάρτη, 11 Απριλίου 2018 / 5:22 μμ

... και το φιλί σου ευοίωνο
στη γη του Παραδείσου,
μα αν μου το δώσεις κι άλλη μια
κι η Κόλαση αυλή σου ...

ΣΗΜΑΔΙ

... ποιον να 'βρω τάχα να μου πει
πως είσαι και τι κάνεις,
αν μελετάς εντατικά
και τις σπουδές φροντίζεις,
ποτίζεις, σκάβεις το μυαλό
και την ψυχή στολίζεις,
αν περπατάς με σύνεση
δεν κρύβεσαι στις ρούγες,
αν ξεκινάς τη μέρα σου
δίχως το κινητό σου
και χαιρετάς τις φίλες σου,
με το χαμόγελό σου,
λες καλημέρα σ' όποιον βρεις
στον δρόμο σου μεγάλο
και σέβεσαι όποιον σ' αγαπά,
δε μοιάζεις με καμία,
αν είσαι όπως σ' έπλασα,
στο νου μου ουτοπία! ...

Κι αφού κανέναν δε γροικώ
να μου τα πει όλα τούτα,
δε μένει παρά μόνο εσύ,
να στείλεις το σημάδι,
σημάδι που να μαρτυρά,
πως είσαι η ομορφιά μου,
του νου μου το καλύτερο
και της ψυχής χαρά μου,
πως άξιζες και έριξα,
πάνω σου τη ματιά μου
και αν ποτέ τη χρειαστείς,
... δική σου κι η αγκαλιά μου ...

Τρίτη, 17 Απριλίου 2018 / 6:00 - 6:53 μμ

ΠΡΩΩΡΟ

... ένα λουλούδι του Μαΐου
άνθισε τον Απρίλη,
νωρίτερα απ' την ώρα του
κι είχε φωτιά στα χείλη.

Έσκυσα και το μύρισα
κι είχε ευωδιά από μέλι
και μέθυσσα απ' την ευωδιά
και ζήλεψαν οι αγγέλοι.

Είχε κοτσάνι λυγερό
και σέπαλα χνουδάτα,
τ' ακούμπησα να τα χαρώ
και μου 'κοψαν τη στράτα.

Άνοιξε, κόπηκε στα δυο
μη φτάνω το λουλούδι,
μη νοιώσει πόσο τ' αγαπώ,
... το πρόωρο αγγελούδι ...

Πέμπτη, 19 Απριλίου 2018 / 4:46 - 5:15 μμ

... στ' αγγελικό σου πρόσωπο
όλες μου οι προσδοκίες,
να 'χω γυναίκα ν' αγαπώ,
να μ' εμπλουτίζει αξίες ...

Παρασκευή, 20 Απριλίου 2018 / 1:47 - 1:55 πμ

... στα σπάργανα του ουρανού
τυλίγω το κορμί σου,
να μεγαλώσεις σα θεά,
να ... πορευθώ μαζί σου ...

2:14 - 3:56 πμ

ΕΙΚΟΝΕΣ

... πάρ' τις εικόνες φυλαχτό
που φτιάχνω στα στιχάρια,
θα 'ναι η γλυκιά σου ανάμνηση,
στα ... σκοτεινά φεγγάρια ...

Όταν οι πίκρες της ζωής
θα σκιάζουν την ψυχή σου
και δεν θα βρίσκεις άξιο,
ν' αγγίξει το κορμί σου.

Τότε οι εικόνες μου αυτές
το στήθος σου θα πνίγουν
και θ' απαλύνουν τις πληγές,
που οι ανάξιοι θ' ανοίγουν ...

Σάββατο, 21 Απριλίου 2018 / 1:15 πμ

... Χμμμ ...
κι από δω και πέρα
... «αγάπη μου» ...,
μόνη σου! ...

Δυστυχώς ...!; Ευτυχώς ...
για σένα!; ...
... Θα δείξει ...

Εγώ έκανα ότι μπορούσα.
Κουράστηκα όμως ...

Καλή τύχη! ...

... σ' αγαπώ!; ...

(Βόλος)

Δευτέρα, 23 Απριλίου 2018 / 3:00 πμ

... η αγκαλιά μου,
άβυσσος του Παραδείσου! Για να την απολαύσεις, πρέπει να πέσεις στα ... βαθιά του
νου! ... Ποια τολμά!!!;; ...

Μάιος

Τετάρτη, 2 Μαΐου 2018 / 3:30 - 3:38 πμ

... στο όνειρό μου πέρασες
και μ' άφησες σημάδι,
κι ήταν το ξύπνιο απαλό,
στα φυλλοκάρδια χάδι ...

Πέμπτη, 3 Μαΐου 2018 / 10:39 μμ - Παρασκευή, 4 Μαΐου 2018 / 12:16 πμ

στον θείο Ηλία και στην Δαιμόνα ...

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ

... γραμμές, παράλληλοι σ' έναν σταθμό,
τέμνονται οι άνθρωποι με τον θεό,
Ήλιο αυτός, δουλειά αυτοί,
γελά αυτός!!! ..., σκυφοί οι σταυροί ...

... γραμμές, παράλληλοι σ' έναν σταθμό,
κάποιος σταυρώνεται σαν τον Χριστό
κι είν' τα καρφιά από ... αγάπη!!!,
πέντε στο σώμα ... κι οχτώ στην πλάτη ...

... γραμμές, παράλληλοι σ' έναν σταθμό,
κάποιος πεθαίνει σ' αργό ρυθμό,
φτάνει η άμαξα πάνω στις ράγες,
στην αποβάθρα έπαψα, να κάνω χάρες ...

... γραμμές, παράλληλοι σ' έναν σταθμό,
δεν τον γουστάρω άλλο τον κόσμο αυτό,
μέσ' τα βαγόνια της θα βρω μια θέση,
να σ' αγκαλιάσω ... αγάπη μου, προτού να φέξει ...

... η κοινή λογική

παιδί μου, είναι η λογική της μάζας, των ιδιωτών (ηλιθίων), η επιβεβλημένη λογική εκ των άνωθεν, η εκ του «αγελάτορος». Εκείνου δηλαδή που διαμορφώνει, ελέγχει και καθοδηγεί τη μάζα, του δικτάτορα της αγέλης των ιδιωτών και γι' αυτόν τον λόγο, είναι κατά κανόνα ανόητη και μόνο κατ' εξαίρεση ορθή, εάν και μόνο αν, αυτό τυχαίνει κάποτε να εξυπηρετεί και τα συμφέροντα του ιδίου του αγελάτορα ...

... η απλή λογική

παιδί μου, είναι η λογική των φιλοσόφων (πολιτών), των ευνοούντων, των αυτόνομων προσωπικοτήτων, τους οποίους δεν τους αγγίζουν ποτέ τα συμφέροντα των αγελατόρων και είναι πάντοτε ορθή, εκτός και μόνο αν, τα στοιχεία που την διαμορφώνουν και είναι διαθέσιμα στους φιλοσόφους, είτε είναι ελλειπή, είτε ακατάλληλα για τη σύνθεση της ορθότητάς της. Κι αυτό φυσικά, δεν έχει να κάνει με τη νοημοσύνη των φιλοσόφων ...

ΠΟΥ

... που να φωλιάσω ομορφιά
σε ποια κορφή του κόσμου,
τα μάτια σου τα καστανά
που καίνε στ' όνειρό μου.

Που να τα βάλω φυλαχτό
μη μου τα κλέψει ο χρόνος
και μου τα ρίξει στα σκυλιά,
που τα θεριεύει ο πόνος.

Που να 'βρω σύννεφο απαλό
τα χείλη σου να κλέψω,
κρυφά στο χάδι της αυγής,
τους όρκους μου να δέσω.

Που να 'ναι τάχα η εκκλησιά
που τα κεριά θ' ανάψει,
να σου φορέσω νυφικό,
του φεγγαριού τη λάμψη ...

ΓΟΡΓΟΝΑ

... σε κλείνουν τα βλέφαρα
στη γαλανή αγκαλιά τους
και τα κατάρτια της ψυχής,
τεντώνουν τα πανιά τους.

Σκαλίζω την εικόνα σου
στην πλώρη με σκαρπέλο,
γοργόνα με μακρύ μαλλί
και ψάθινο καπέλο.

Σκίσε κυρά μου τα νερά
να βγει το καλοκαίρι
κι άμα θα 'ρθει φθινόπωρο,
γίνε γλυκό μου ταίρι.

Άσε το ξύλινο σκαρί
τη λησμονιά της πλώρης,
φτάσε στην πόρτα μου γυμνή
και πάρε τη σάρκα κόρης ...

Ιούνιος

(Σκιάθος)

ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΗΣ

... στην κουπαστή του караβιού
κρύφτηκα μη με βρούνε,
καπεταναίοι, ναυτικοί
κι οι γλάροι που πετούνε.

Κι έρχομαι λάθρος στο νησί
στο κάστρο που 'χεις χτίσει,
να μην το φτάσω κάποτε
κι η σάρκα σου λυγίσει.

Μα 'γώ απ' την καστρόπορτα
θα μπω μέσ' σε πιθάρι
και στα σεντόνια σου ζεστά,
θα καρτερώ το βράδυ.

Κι άμα ξαπλώσεις δίπλα μου
θ' αρπάξω το φιλί σου
και πριν χαράξει η αυγή,
δική μου κι η ψυχή σου ...

Σάββατο, 2 Ιουνίου 2018 / 5:08 μμ

... κρεβάτι από κόντρα πλακέ
κι όνειρα στοιχειωμένα,
μα κει στο βάθος του γιαλού,
πάντα αγκαλιά με σένα ...

Παρασκευή, 8 Ιουνίου 2018 / 7:46 πμ

... κοιμάμαι σε κόντρα πλακέ
μα μέσ' τα όνειρά μου,
σε πάω ταξίδια μακρινά,
σφιχτά στην αγκαλιά μου ...

6:15 μμ

μου λείπεις!!!
(φωτογραφία)

Τρίτη, 12 Ιουνίου 2018 / 7:15 πμ

... τι κι αν δεν είσαι εδώ, μαζί μου είσαι ...

7:24 πμ

ΜΙΚΡΗ

... μικρή μου γλάστρα της ψυχής
τις ρίζες σου ποτίζω,
να μεγαλώνεις θεϊκά,
στον κόσμο που ορίζω.

Δυο μέτρα τόπος η αυλή
κι ο χρόνος λιγοστεύει,
μα τ' άνθη σου μοσχοβολούν
κι ο τρύγος τους κοντεύει.

Δυο τρία χρόνια προσμονής
να δέσουν τα κλαδιά σου
κι όταν θα γίνεις δεκαοχτώ,
θα σπάσω τα κλειδιά σου.

Θα σου κουρσέψω την αυγή
τ' αγελικό σου σώμα
και θα σου στρώσω ολόλευκο,
του γάμου μας το στρώμα ...

8:30 πμ

... τι κι αν μου κλέβεις το κορμί, η καρδιά μου την ανήκει ...

Τετάρτη, 13 Ιουνίου 2018 / 7:48 – 8:21 μμ

ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

... δυο αγάπες ακροκέραμα
στολίζουν την ψυχή μου,
η μια μικρή και τρυφερή
κι η άλλη η ηδονή μου.

Στη μια φυτεύω σύνορα
στην άλλη τα γκρεμίζω
κι όλο τον κόσμο γύρω μου,
με θησαυρούς γεμίζω.

Δυο αγάπες, δυο ν ομορφονιές
τα μάτια του εαυτού μου,
μ' αυτά κοιτώ, μ' αυτ' αγαπώ,
μ' αυτά πλάθω το νου μου.

Τη μια μικρή και τρυφερή
τη μεγαλώνω ακόμα

κι όταν θα γίνει δεκαοχτώ
θα σμίξουμε στο στρώμα.

Η άλλη καμίνι ηδονής
τις σάρκες μου ατσαλώνει,
στρώνει για στρώμα κόλαση
και τ' άστρα για σεντόνι.

Δυο αγάπες, δυο ν ομορφονιές,
δυο γλάροι στ' άγριο κύμα,
φτιάξαν τη μαύρη μου ζωή,
στίχους σ' αυτό το ποι΄μα ...

(Βόλος)

Παρασκευή, 15 Ιουνίου 2018 / 9:35 - 10:42 πμ

ΜΕΤΕΩΡΟΣ

... ανάμεσα στο χώμα και στον ουρανό, αετός,
ζυγιάζω τα φτερά, μι' αγκάλη ορθάνοιχτη στα δυο,
μετέωρος λες, μα γέφυρα του πάνω και του κάτω.

Του πάνω, ουρανόσ μι-**K**-ρή, μια φυσαλίδα ο στόχος,
Ήλιος κατακαλόκαιρου καυτή η σοφία και το κάλλος,
μία θεά στα σπάργανα, βυζαίνει απ' τ' άστρα τη ζωή.

Του κάτω, χώμα εκείνη, **B**-άση η μάνα Γη, ο οργασμός,
τόκος και γέννα, θάνατος ο αδελφοποιτός και οδηγός,
μέσ' απ' το πέρασμα του νου κι ο έρωτας παντού.

Μετεώρος κι η γλύκα απέραντη ανάμεσα στις δυο,
αγάπες της αστροφεγγιάς, του οίστρου και της μέθης ...

Τρίτη, 19 Ιουνίου 2018 / 2:25 πμ - 6:05 μμ

ΕΡΩΤΕΣ

... άλλη μια νύχτα ξάγρυπνος για σας έρωτές μου,
μια νύχτα απ' τις αμέτρητες και πάλι μοναχός μου.
Στα κεραμίδια ακούγονται τσακίσματα πολλά,
ακτίνες μισοφέγγαρου που πέφτουνε κομμάτια
και τ' άγια δάκρυα του, για μένανε στα λούκια,
κατρακυλούν κι απλώνονται αραιά στο χώμα.

Το αεράκι μέσ' τις φυλλωσιές μού σιγομουρμουρά,
το μοιρολόι του στερνού χαιρετισμού στον κόσμο
και στο ψηλό καμπαναριό η κουκουβάγια ηχεί,
ένα εμβατήριο ψυχρό και ταιριαστό στον χρόνο.

Μα κάτω στον Αινεία, στην ακροποταμιά του,
γλέντι τρικούβερτο, ξεφάντωμα ακούγεται βαθιά,
εσείς γυμνές πάνω σε κούφια καύκαλα χελωνών,
χορεύετε της Σαλώμης το χορό στεφανωμένες.

Γύρω σας όργανα, νταούλια και βιολιά, σουραύλια,
στρώνουν χαλί τους ήχους τους κι εσείς προστάζετε,
«την κεφαλή του τώρα σπαθαραίοι, την κεφαλή του,
αυτή που τόλμησε να φύγει από αγάπη λέει ο ψεύτης ...

Εκείνος π' αγαπάει μένει και παλεύει και σκοτώνει,
δε λογαριάζει τείχη κι ηθικές και πρέπει σιχαμένα,
παίρνει ζωή και δύναμη απ' τα μάτια π' αγαπάει,
ποδοπατάει μάνες, συγγενείς, χωριάτες, βλάκες.

Αν μας αγαπούσες ψεύτη, δεν θα μας άφηνες μονάχες εδώ,
στιγματισμένες ως θύματα τάχα του έρωτά σου, ποιου έρωτα!;
Για σένα μόνο, γεμίσαμε γύρω μας προστάτες σπαθαραίους,
πνίγουν τις μέρες μας με μπόχα, αηδία κι εσύ που είσαι;

Την κεφαλή του, φέρτε μας την κεφαλή του τώρα στο ταψί,
κείνος που αγαπά δεν φεύγει, μένει, φροντίζει και παλεύει» ...

Κι είναι το γλέντι σας μακριά κι η ακροποταμιά του Αινεία,
δε φτάνει η ανάσα μου, ο ήχος της φωνής, τα χέρια εκεί,
μακάρι να μπορούσα να σας πάρω κάποτε αγκαλιά μου,
να ησυχάσω με φροντίδα την οργή σας, μ' αγάπη με στοργή.

Δεν είναι μάχη ο έρωτας και πρόκληση αέναη έρωτές μου,
είναι η μέγιστη σπουδή του κάλλους, η Τέχνη της ψυχής μας,
για αδαείς απλώς συναίσθημα, για τους σοφούς σοφία η ίδια,
και μάχη είναι ναι, μα με τον εαυτό μας, όχι με τους άλλους!

Τρανή ευθύνη ο έρωτας, σκοινί μακρύ ισορροπίας τεντωμένο,
από τη μια τα θέλω τον κρατούν, από την άλλη όλα τα πρέπει,
αν γύρεις σ' όποια από τις δυο, σημαίνει πως πια έχεις πέσει,
πως έχει σπάσει το σχοινί κι ανόητος, βυθίζεσαι στο χάος ...
Πάρτε λοιπόν την κεφαλή μα σκεφτείτε όταν σας την φέρουν,
εγώ σας αγάπησα πολύ, ή οι σπαθαραίοι που δεν ξέρουν!!!;;; ...

ΜΟΡΦΕΑ

...πες μου Μορφέα το μυστικό,
πως βάζεις στα όνειρά μου,
τα πρόσωπα που επιθυμείς,
να σεργιανούν κοντά μου;

Πως τα διαλέγεις και σαν πως,
τα μάτια μου κλεισμένα,
βλέπουν λες κι 'ναι ορθάνοιχτα
της νύχτας τα γραμμένα;

- Γιατί ζητάς την Τέχνη μου
να μάθεις στα στερνά σου
κι όλα αυτά τα μυστικά,
που πλάθουν τα όνειρά σου;

- Γιατί Μορφέα μου αγαπώ,
δυο μορφονιές δυο κόρες,
και θέλω να 'ναι ατέλειωτες,
του ύπνου μου οι ώρες! ...

4:23 - 7:58 μμ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

... πόση μεγάλη ευγνωμοσύνη νοιώθω για τους έρωτες μου, τις γυναίκες της
μετά γάμου ελευθερίας μου!!! ...

Ο έρωτάς μου γι' αυτές, μ' έκανε να καλλιεργώ με αφάνταστη επιμέλεια,
καθετί καλό που είχα μέσα μου ως άτομο και να το κάνω ακόμα καλύτερο!

Με την πρώτη άρχισα να γράφω ποίηση κι αν υπολογίσει κανείς, πως ο
μεγαλύτερος βαθμός που είχα πάρει στην έκθεση κατά τα χρόνια του γυμνασίου και
του λυκείου ήταν 13, ε σήμερα, μάλλον θα πρέπει να νοιώθω υπερήφανος έστω και
γι' αυτή, τη μικρή μου βελτίωση!

Η δεύτερη έγινε ο φάρος της αντοχής μου! Μια πανέμορφη γυναίκα κι ένα
εξαιρετικό καλλιτεχνικό ταλέντο! Απένταρη όμως πάντα, μιας και ρουφούσε μέχρι το
μεδούλι κάθε δευτερόλεπτο της ζωής της κι αυτό είχε σαν συνέπεια, τις χειρότερες
συνθήκες διαβίωσης που μπορεί να φαντασθεί κανείς! Σε κάθε δυσκολία της ζωής
μου όμως, αυτή θυμάμαι και λέω: «εκείνη θα το άντεχε, άρα μπορώ κι εγώ» ...

Η τρίτη με μύησε στον έρωτα. Μου έμαθε τι πάει να πει να σμίγεις με
γυναίκα. Τι πάει να πει σάρκα κι ηδονή! Η μόνη μέχρι σήμερα, που έχει βρει το
ερωτικό μου σημείο και μ' έχει απογειώσει σεξουαλικά. Το μεθύσι όπως το είχα
βαφτίσει. Μία εκρηκτική κατάσταση ηδονής, με ανεξάντλητη διάρκεια και
ισοδύναμη, με δέκα τουλάχιστον ταυτόχρονους οργασμούς! Μία μοναδική, άνευ
προηγούμενου και φυσικά, αξέχαστη εμπειρία!!! ...

Και μετά σε μια πόρτα γραφείου, ξεπρόβαλλαν δυο πανέμορφα κατάμαυρα
μάτια, σ' ένα πλάσμα υπέροχο μα λίγο πριν την ενηλικίωσή του. Και λόγω του
απαγορευτικού της ηλικίας του, έμαθα για πρώτη φορά στη ζωή μου, να ερώ χωρίς ν'

αγγίζω! Σκληρό μάθημα, μα το κέρδος μου απ' αυτή την εμπειρία, τεράστιο! Κι έγινε η μούσα μου κι έγγραψα τον θεατρικό μου δυόλογο, «Σείριος και Αμφιθέα».

Κατόπιν ακολούθησαν μερικές γυναίκες, που δεν λειτούργησαν προσθετικά όπως οι προηγούμενες, αλλά κάπως σαν γυμνάσματα πάνω στα όσα είχα μάθει έως τότε για τον έρωτα και τα πάθη του. Και με κάποια απ' αυτά τα γυμνάσματα, οδηγήθηκα ακόμα και σε ολέθριες καταστάσεις ... Έμαθα όμως κι απ' αυτά ...

Κι εκεί που είπα πως τελείωσα με τον έρωτα κι ησύχασα, να σου κι ο έρωτας ο ασφαλής! Ο έρωτας όχι για κείνη όπως είναι, αλλά για κείνη, όπως θα μπορούσε κάποτε, με την κατάλληλη εκπαίδευση να γίνει! Η μικρή μου Δαιμόνα, με απίστευτα προσόντα, βυθισμένα όμως σε βαθύτατο κόμα, καθώς το στενό της περιβάλλον, δεν ευνοεί σε καμία απολύτως περίπτωση την ανάπτυξη των πλεονεκτημάτων της!

Κι όμως αυτό το πλάσμα δεν ξέρω γιατί, το νοιάζομαι τόσο πολύ κι αυτό με κάνει να το νοιώθω λες κι είναι δικό μου, σαν ένα κομμάτι του εαυτού μου! Σα να γεννήθηκε απ' τα πλευρά μου!!! ... Η πρόδοός της, είναι ο καθοριστικός άξονας και της δικής μου εξελίξεως. Είναι το φίλτρο της ενάρτετης προοπτικής μου, της Τέχνης μου ...

... Εάν πετύχει, θα πετύχω ...

Είναι όμως αυτές οι πεισματικές, οι φιλόδοξες κι ευγενικές προσδοκίες που έθρεψα γι' αυτήν τόσο πιεστικές, που αναπόφευκτα με καθιστούν εξαιρετικά υπεύθυνο και προσεχτικό απέναντί της. Πλην όμως όλο αυτό το περιεργό και απαιτητικό σύμπλεγμα, μου επιβάλλει ταυτόχρονα κι ανεξέλεγκτα, όλους εκείνους τους κανόνες καλής συμπεριφοράς που πρέπει να έχω ως εκπαιδευτής της κι αυτό δυστυχώς, ομοιάζει πάρα πολύ με τη συμπεριφορά που θα είχα, εάν επρόκειτο να γίνω σύζυγός της! ...

Κι αυτό πραγματικά, όχι μόνο ευχάριστο δεν είναι, αλλά μου δυσκολεύει και πάρα πολύ τη ζωή που μου απέμεινε! ... Στην ηλικία μου, δεν είναι κι ότι καλύτερο η ενάρτετη ζωή, όταν αυτή ακριβώς η εναπομείνασα ζωή που δύναται να είναι δημιουργική, είναι πια πολλή ελάχιστη κι ως εκ τούτου, δεν υπάρχουν ούτε καν ίχνη περιθωρίου, για οποιεσδήποτε εκπτώσεις στην απόλαυσή της!!! ...

Κι αυτή η απόλαυση, μόλις τις τελευταίες 22 μέρες, πήρε σάρκα και οστά σε μιαν άλλη υπέροχη γυναίκα που γνώρισα! Η ομορφιά της, έχει θαρρείς όλα εκείνα τα αρχαιοελληνικά χαρακτηριστικά που βλέπουμε στ' αγάλματα της κλασικής περιόδου κι όταν αφήνει ελεύθερα τα μαλλιά της στους ώμους, θαρρώ πως βλέπω μπροστά μου μια ζωντανή καρυάτιδα! Δεν πρόλαβα να τη γνωρίσω καλά, αλλά θέλω και τη θυμάμαι, σαν εκείνη που πόθησα όσο καμία άλλη έως τώρα! Είναι μια εικόνα της γυναίκας Γη! Της γυναίκας αέρας και νερό, φωτιά και χόμα, σάρκα, ηδονή, ζωή. Δεν ξέρω αν την ξαναδώ ποτέ, μα σίγουρα ποτέ μου δεν θα την ξεχάσω!!! ...

Η μικρή μου ουράνια Δαιμόνα και η Γη. Δυο έρωτες απλοί, καθάριοι, άκρατοι. Και δυο μαζί, δεν έχω ξαναζήσει! Κι είναι εκπληκτική εμπειρία, παρ' όλο που η μικρή μου δυσκολεύει λιγάκι την κατάσταση κι ορμάει διαρκώς ως πραγματικός δαίμονας στη συνείδησή μου, ψιθυρίζοντας συνεχώς κι απειλητικά στ' αυτό μου:

... «Με απατάς; ... Με απατάς! ... Με απατάς»!!!;;; ...

... «Σας ερώ»!!! ... Κι αφού εξαιτίας σας, καλλιεργώ ότι καλύτερο διαθέτω, αυτό σημαίνει πως εξαιτίας σας γίνομαι καλύτερος. Κι αυτή είναι η πραγματική έννοια της αγάπης. Αυτό θα πει αγάπη! Το να γίνεσαι στον άλλο χρήσιμος, ψυχαγωγός. Να άγεις δηλαδή την ψυχή του στο ευ, χωρίς να σε καταναλώνει, χωρίς να φθείρεσαι μ' οποιονδήποτε τρόπο για χάρη του! Να του παρίστασαι απλά κι εκείνος, να άγει εκπαιδευόμενος με το ήθος σου, το κάλλος του! ...

Συνεπώς εγώ με πάθος σας ερώ, μακάρι όμως να σας είμαι και ψυχαγωγός όπως είστε εσείς για μένα και να σας αγαπάω όπως ακριβώς κι εσείς, είτε το θέλετε είτε όχι, ... μ' αγαπάτε!!! ...

Και πώς να μην σας ευγνωμονώ για την αγάπη σας!!!;;; Μπορώ!!!;;;
.....

Κυριακή, 24 Ιουνίου 2018 / 9:53 πμ

... είδες ποτέ παιδί μου,
αετό να πετάει προς τα πίσω; ...

Δευτέρα, 25 Ιουνίου 2018 / 5:45 - 6:26 μμ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

... πόσο γλυκό 'ναι το όνειρο
σαν μέσα του αρμενίζεις
και την απόκρυφη ζωή,
του ύπνου μου στολίζεις!;

Κάθε λεπτό κάθε στιγμή
στο κάθε πέρασμά σου,
βάζεις στη σάρκα μου φωτιά
κι αγιάζω στη ματιά σου!

Πόσο στ' αλήθεια σε ερώ
και νοιώθω σε σαν χάρη,
σα να 'σαι δώρο του θεού,
της νύχτας μου φεγγάρι! ...

... Μακάρι να μην ξύπναγα,
... ποτέ απ' τ' όνειρό μου! ...

Τετάρτη, 27 Ιουνίου 2018 / 3:00 πμ

... κλείνω τα μάτια κι έρχεσαι
στον ύπνο μου κυρά μου,
να μέναν' έτσι σφαιλιστά,
χαρά και συμφορά μου! ...

4:00 πμ

... έρωτας παιδί μου,
είναι ο γάμος του εγώ με το υπερεγώ ...
... μία εντελώς προσωπική υπόθεση ...

5:00 πμ

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΣ

κι οι δυο μαζί για πρώτη φορά στη ζωή μου!

Για πρώτη φορά, πραγματικά διαπιστώνω το μεγαλείο αυτού του συναισθήματος! Δεν μοιράζομαι και δίνω κάτι στη μία και κάτι στην άλλη, όχι! Αντιθέτως, έχω διπλασιασθεί συναισθηματικά και δίνομαι ολοκληρωτικά τόσο στη μία, όσο και στην άλλη! Δεν κόβω και δεν στερώ τίποτα από τον εαυτό μου σε καμιά τους.

Το μόνο που αξίζει ωστόσο να μελετήσω περαιτέρω, είναι το γεγονός, πως στην καθεμιά τους, το συναίσθημα έχει διαφορετική ροπή! Αυτό δηλαδή που στρέφεται προς τη μικρή μου ουράνια Δαιμόνα, έχει όλο το μεγαλείο που θα ένοιωθα για τη γυναίκα μου, τη σύζυγό μου, τη σύντροφο της ζωής μου. Κι εκείνο που στρέφεται προς τη Γη μου, έχει όλο το μεγαλείο που θα ένοιωθα για το πρότυπο της ερωμένης μου, του απόλυτου θηλυκού, του προσωποποιημένου ερωτισμού!

Δυο ίδιοι ακριβώς κύκλοι, επαπτόμενοι και το σημείο της επαφής τους εγώ! Ο καθένας τους με την ίδια δεξιόστροφη φορά, που όταν φτάνουν και οι δυο τους ταυτόχρονα στο σημείο επαφής, εκεί ακριβώς συγκρούονται!!! ... Όχι όμως καταστροφικά, αλλά δημιουργικά! Σα να δίνει η μία στην άλλη, όλη εκείνη την ισχύ που ενδεχομένως έχουν απολέσει κατά την κυκλική τους περιστροφή. Σαν μια εκρηκτική αναζωογόνηση όλων μας!

Τι υπέροχο πράγμα ο έρωτας!

Και τούτο το πρωτόγνωρο σύστημα των επαπτομένων κύκλων, ακριβώς όπως και η σχηματική απεικόνιση του Απειρισμού μου, της ιδιωτικής μου θρησκείας!!! ... Τι εντυπωσιακή σύμπτωση!!! ...

Λες να 'ναι τούτο το τελευταίο ερωτικό σκαλοπάτι της ζωής μου, ή μήπως είναι τάχα το πρώτο από τ' αληθινά, τα πραγματικά σκαλοπάτια του αληθινού έρωτα! Του έρωτα του κάλλους για το ωραίο!!!

Ίδωμεν

ΣΚΕΨΕΙΣ

... βγάζω τις σκέψεις στη βροχή να ποτιστούνε,
να ξεπλυθούν από του χρόνου τη φορμόλη,
μ' έχουν κλειδώσει σ' ένα γυάλινο μπουκάλι
και παίζουν ζάρια τη ζωή μου σε μια πόλη.

Σφίγγουν οι μέρες τη θηλιά τους στην ανάσα
κι οι μαύροι δείκτες στο ρολόι μ' απειλούνε,
μα κάποιοι γλάροι που μαζεύτηκαν τριγύρω,
όλο για σένα μου μιλούν και τραγουδούνε.

Λένε πως τάχα με πονάς κρυφά απ' τους άλλους
και πως τα βράδια βασανίζεσαι στο στρώμα,
πως τάχα εύχεσαι μια μέρα να σε κλέψω
κι ένα να σμίξουμε γυμνοί κάτω στο χώμα.

Λένε πως τάχα ψιθυρίζεις σιγανά όταν κοιμάσαι,
λέξεις που ακούγονται σα να 'ναι τ' όνομά μου
και σαν πετάγεσαι απ' τον ύπνο σου σκιαγμένη,
το μαξιλάρι σφίγγεις σα να είναι η αγκαλιά μου.

Μα πώς στ' αλήθεια να πιστέψω τα γλαρόνια,
που με κοιτάνε χρόνια κλειδωμένο στο μπουκάλι
κι αντί ν' ανοίξουνε το πώμα να γλιτώσω,
στήνουν τριγύρω μου χορό και τραγουδάνε.

Μόνη ελπίδα μου οι σκέψεις που μουσκεύουν,
μήπως ως αύριο καταφέρουν να ριζώσουν
κι απλώσουν τα κλαδιά τους ως το στρώμα,
και στο κορμάκι σου τα φύλλα τους απλώσουν.

Να το χαϊδέψουν με στοργή να χαλαρώσει,
κι όλες τις έγνοιες που τον ύπνο σου χαλάνε,
να τις σκορπίσουν στον αέρα άει να χαθούνε
και για τα ωραία της ψυχής να σου μιλάνε.

Σκέψεις μου εσείς που κουβαλάτε ότι αγαπάω,
φτάστε την γρήγορα προτού να μου ξυπνήσει,
και βάλτε πλάι της στο στρώμα που κοιμάται,
τον έρωτά μου αντί για μένα ν' αγαπήσει ...

Ιούλιος

Κυριακή, 1 Ιουλίου 2018 / 5:50 μμ

... με τα ίδια μάτια βλέπω,
με τα ίδια μάτια κλαίω,
μ' αυτά σε ονειρεύομαι,
μ' αυτά σ' ερώ σου λέω ...

Γλαροπάτι, Κυριακή, 1 Ιουλίου 9:15 - 10:16 μμ

ΔΥΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙΑ

... δυο παραθύρια ορθάνοιχτα, μεγάλα με περβάζια,
δυο δρόμοι προς τον ουρανό, σαν πέτρινα γεφύρια,
το 'να στραμμένο στο βουνό, σε κορυφή γαλάζια
και τ' άλλο προς τη θάλασσα, σε πράσινα ζαφείρια.

Εκεί ψηλά στην κορυφή, μια πέρδικα στολίδι,
κρύβεται στα χαμόκλαδα κι αποζητά τον Ήλιο,
πίνει νερό στις ρεματιές, κοιμάται στο γρασίδι
κι όταν ξυπνάει το πρωί, κοιτάει κατά το Πήλιο.

Κάτω στη θάλασσα γυμνή, στις Πλάκες στην αλμύρα,
μία γοργόνα καρτερεί, βαπόρι απ' το φεγγάρι,
αυτόν που χρόνια λαχταρά, του κόσμου της τη μοίρα,
να γίνει ο έρωτας φωτιά, άστρο σε κεχριμπάρι.

Δυο παραθύρια, δυο ματιές, δυο λατρευτά στολίδια,
και γίνονται ο κόσμος όμορφος, οι μέρες βλογημένες,
ποίηση η κάθε σκέψη μου, τα όνειρα παιχνίδια
κι όλου του κόσμου οι αρετές, της δίψας μου οι στέρνες! ...

Παρασκευή, 6 Ιουλίου 2018 / 12:46 πμ

... όπως είδες παιδί μου,
ο καθένας μπορεί να με δαγκώσει γιατί δεν φυλάγομαι, μα δεν του μένει δόντι για
δόντι ...

ΗΛΙΕ

... σαν Ήλιος λες ξεπρόβαλλες
στο μαύρο μου σκοτάδι
κι έστρωσες πέτρα κατάσπρη,
πίστη για προσκεφάλι.

Στην πέτρα σκάλισες γραφή
του έρωτα τον όρκο,
να τίκτω μέσα στο καλό,
τον ψυχικό μου τόκο.

Κι αν δέχομαι τον όρκο σου
γυμνός σαν Προμηθέας,
να σταυρωθώ στην πέτρα σου,
με σίδερα Αμφιθέας.

Δυο χρόνους λες να καρτερώ
εκεί αλυσοδεμένος,
με νύχτες σκέτη κόλαση
και μέρες μπερδεμένος.

Χωρίς να ξέρω αν ποτέ
πλαγιάσει στο πλευρό μου
και να 'ναι μόνο η πίστη μου,
σκληρό προσκέφαλό μου.

Κει θα με καίνε σα φωτιές
οι ακτίνες σου με λύσσα
και θα ξεπλένουν οι βροχές,
του καθαριού την πίσσα.

Άμα νομίζω πως μπορώ
ν' αντέξω τόσα χρόνια,
να 'χω την πίστη τύραννο
τον όρκο σου σεντόνια,

ξάπλωσε λες και στα καρφιά
να δέσω το κορμί μου,
παίζοντας με το άγνωστο
και την υπομονή μου ...

Ήλιε σκληρός ο όρκος σου
κι αβάσταχτοι οι όροι,
μα έχω μέσα στη ψυχή,
μια ζηλεμένη κόρη.

Γι' αυτήν αξίζει κι ας χαθώ

στο πέτρινο κρεβάτι,
ακόμα κι αν οι όροι αυτοί,
αποδειχθούν απάτη.

Αυτή η γυναίκα η λατρευτή
είναι το βάσανό μου,
η μόνη που θα μπόραγα,
να κάνω σύντροφό μου.

Μα ούτε κι αυτό δεν γίνεται
δε στέργει η ψυχή μου,
μια τέτοια κόρη ν' αφεθεί,
στο γέρικο κορμί μου.

Ούτως ή άλλως το λοιπόν,
γι' αυτήν θ' αναστενάζω,
κι όχι για χρόνους μόνο δυο,
αλλά ώσπου να πεθάνω.

Γι' αυτό και στο κρεβάτι σου
υπάρχει μίαν ελπίδα,
να σβήσω με τη σκέψη της,
σε κάποια καταιγίδα.

Κι έτσι θαρρώ τον όρκο σου
με πίστη θα κρατήσω,
αφού ως τα τότε μέσα της,
... τον τόκο μου θα τίκτω! ...

ΔΑΙΜΟΝΑ 2

... δεν πρόλαβα τα μάτια μου
να κλείσω μισή ν ώρα
και τ' όνειρό μου τύλιξες,
με έρωτα Δαιμόνα! ...

Ήμουνα λέει στο χωριό
σε αίθουσα γεμάτη
κι ανάμεσά μας μια μικρή,
με θολωμένο μάτι.

Την είδα έτσι σηκώθηκα
και ζύγωσα κοντά της,
να μάθω τι 'τανε αυτή,
η πίκρα στη ματιά της.

Μ' απάντησε πως έμεινε
ξανά στην ίδια τάξη,
με τις παρέες που 'κανε,
δε μπόρεσε να γράψει.

Την πήρε το παράπονο
πικρά μετανοιωμένη
κι ένα της δάκρυ κύλισε,
στο μάγουλο η καημένη.

Τη σήκωσα στην αγκαλιά
και βγήκαμε στο δρόμο,
πριν να τη δουν κι οι υπόλοιποι,
να κλαίει με τόσο πόνο.

Κι εκεί στη διασταύρωση
στο φούρνο κάτι βρήκε
και σ' ένα μικρό μπακάλικο,
για κάποιο λόγο μήκε.

Μπαίνω κι εγώ ξοπίσω της
να δω σαν τι γυρεύει
κι αντί γι' αυτή τη μάνα σου,
βρίσκω να συμμαζεύει.

Δικό της το μπακάλικο
και γέμιζε τα ράφια
κι όταν με είδε απόρησε,
τι ψάχνω με τα μάτια.

Της είπα ψάχνω μια μικρή

που ήτανε μαζί μου
κι ενώ είχε μπει στο μαγαζί,
χάθηκε η ψυχή μου!

Ούτε κι αυτή την είχε δει
να μπαίνει ή να φεύγει
κι άμα φανεί θα της το πει,
πως κάποιος τη γυρεύει.

Καλά της λέω και σκέφτομαι
μη φύγω μ' άδεια χέρια
και κάτι πήρα επίτηδες,
απ' τα πολλά πανέρια.

Έλα λέω στη μάνα σου
αν θες να σε πληρώσω,
και μου 'πε να βρω σένα νε,
τα χρήματα να δώσω.

Ωχ! Και μόνο που θα σ' έβλεπα
η καρδιά φτεροκοπούσε
κι όπως ερχόμουν προς τα κει,
η μάνα σου γελούσε.

Με κοίταξες Δαιμόνα μου
κι έλαμψε η ματιά σου
κι ένα πλατύ χαμόγελο,
μου χάρισε η καρδιά σου!

Έκανες το λογαριασμό
κι άκουγες τον σφυγμό μου,
μα 'θελες και τον αριθμό,
απ' το τηλέφωνό μου.

Αφού τον έχεις είπα εγώ
στου συρταριού το βάθος
και μου 'πες πως τον έσβησες,
μια μέρα κατά λάθος.

Και πριν προλάβω να σ' τον πω
η μάνα σου προφταίνει
και με χαμόγελο κρυφό,
σου τον υπαγορεύει.

Και φεύγει από το μαγαζί
να μας αφήσει μόνους,
μ' έναν καφέ στο δίσκο της,
να πάει στους γειτόνους.

Σα μείναμε μονάχοι μας

χαθήκαμε στ' αστέρια
κι όπως τα ρέστα μου 'δινες,
σου άρπαξα τα χέρια.

Και ζύγωσες τόσο γλυκά
κρεμάστηκες στον ώμο
κι ήθελα κείνη τη στιγμή,
να πάγωνα το χρόνο!

Να μείνεις έτσι αιώνια
στον ώμο κρεμασμένη
και να ρουφώ απ' τα μάτια σου,
ζωή ευλογημένη!

Μα ούτε και στον ύπνο μου
δε το 'στεργε η καρδιά μου,
να σε φωλιάσω ερωτικά,
στη γέριχη αγκαλιά μου.

Κι έτσι αμήχανος κι εγώ,
μην τύχει και λυγίσω,
στο πάθος που με πρόσταζε
να σε γλυκοφιλήσω,

σου 'δειξα αυτό π' αγόρασα,
μια γύψινη κορνίζα,
με δυο ανθρωπάκια μέσα της,
φερμένη από την Κίνα.

Κι είχανε λέει στα σωθικά
γραμμένες σε χαρτάκια,
κείνες τις ξακουστές ευχές,
σ' απόκρυφα στιχάκια.

Κι αφού τα σπάσαμε μαζί
τα γύψινα ανθρωπάκια,
κρατήσαμε στα χέρια μας,
τα μαγικά χαρτάκια.

Κι απάνω που ξεκίνησα
το μέλλον να διαβάζω,
χωρίς να θέλω ξύπνησα
και τώρα ... αναστενάζω! ...

Καταραμένα όνειρα
γιατί να μην κρατάτε,
σα γίνεστε τόσο γλυκά
κι έρωτες μας κερνάτε;

Χάρε μου αδελφοποιτέ

εσύ που με λατρεύεις,
να, σ' ένα τέτοιο όνειρο,
γιατί δεν με ... κοσεύεις!; ...

Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 - 8:08 πμ

ΑΜΠΟΥΛΑ

Όμορφη μικρή μου Αμπούλα,
να 'χεις φίλους σου την Πούλια,
να 'χεις φίλους σου την Πούλια
τον Αυγερινό.

Κι όταν σε ξυπνούν στο κύμα,
ρίχνε τα φιλιά σου πρύμνα,
ρίχνε τα φιλιά σου πρύμνα
μέχρι να σε βρω.

Να κρεμάσω στο λαιμό σου,
έναν Ήλιο για σταυρό σου,
έναν Ήλιο για σταυρό σου,
να 'χεις φυλαχτό.

Να σε ντύσω με φουστάνι,
κεντητό μακρύ καφτάνι,
κεντητό μακρύ καφτάνι
άσπρο νυφικό.

Και για γόβες δυο κοχύλια,
φίλα με γλυκά στα χείλια,
φίλα με γλυκά στα χείλια
πριν σε παντρευτώ.

Μέλι με ξερά καρύδια,
κάνει ο έρωτας παιχνίδια,
κάνει ο έρωτας παιχνίδια
στο κρεβάτι μου.

Σ' εκκλησιάκι θα μερέψουν,
τα πουλιά να μας παντρέψουν,
τα πουλιά να μας παντρέψουν
ώρα να ξυπνώ.

Θοδωρή μου άσε τις πλάκες,
και στ' ονείρου μου τους χάρτες
και στ' ονείρου μου τους χάρτες
... δεν θα πλανηθώ! ...

ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΟΥ

...κορίτσι μου μικρό κι αγαπημένο,
που να 'ναι τούτη τη στιγμή το τραίνο,
που πήρες να μου φύγεις για τα ξένα
και πίσω άφησες τα περασμένα.

Γλυκά φιλιά στον φεγγαριού τη λάμψη
και στα μαλλιά σου στέμμα από μετάξι,
τα μάτια σου θαλασσινό παλάτι
και τα κορμιά μας ένα με τ' αλάτι.

Κορίτσι μου με το καλό να φτάσεις,
το χρόνο που κυλάει να προφτάσεις
κι όσα δε μπόρεσα να σου προσφέρω,
μακάρι να τα βρεις κι ας υποφέρω.

Κι ότι περάσαμε θα σ' τα φυλάξω,
τον πόνο μου στα βράχια θα πετάξω,
ευχή μου εκεί που πας να ευτυχίσεις,
... μα θα τα βρεις αν κάποτε γυρίσεις! ...

ΣΠΗΛΙΑ

... στη σπηλιά μου εγώ
και η νύχτα μια πόρνη ερωμένη,
της μιλώ για του Ήλιου το φως
και αυτή με κοιτά θυμωμένη,
λίγο αέρα ποθώ μια ανάσα ζωής
μα τα χνώτα της ψόφια τσιγάρα,
στο κορμί της δεν βρίσκω ηδονή
μα πληγές ανοιχτές σα φουγάρα
και στα χείλη της τρέμουν βρισιές,
για τα χρόνια που πήγαν χαμένα,
για μια πίστη σ' ανθρώπους κενούς
και ιδέες σα βουνά γκρεμισμένα,
κι όμως πρέπει κι απόψε μαζί της
να πλαγιάσω ρεμάλι στο χώμα,
να βιάσω ξανά όσα μείνανε ιερά
στον ουράνιου τόξου το χρώμα
κι ως το χάραμα να 'χει τελειώσει
μ' οργανμούς και ιδρώτα σα λάσπη,
σαν κουρέλι να πάει να κρυφτεί
το πρωί στοιχειωμένη στα δάση ...

... να βρω τότε κι εγώ
τη γαλήνη στο φως που λατρεύω,
να πλυθώ απ' τη βρωμιά της νυχτιάς
κι απ' τη μαύρη σπηλιά να ανέβω,
σ' έναν κήπο γεμάτο λουλούδια
που μετράς τις μικρές πεταλούδες,
κρεμασμένες ψυχές και γυμνές αρετές
στις πυκνές και μακριές σου πλεξούδες,
στη μηλιά που τα φίδια δε μπορούν
να αντέξουν ποτέ το χειμώνα,
σ' ένα στρώμα από κόκκινα ρόδα
... να σε πάρω αγκαλιά μου Δαιμόνα ...

Γλαροπάτι, 10:00 - 10:50 μμ

ΜΑΪΣΤΡΟΣ

Κόντρα βάζω το κορμί μου
στον Μαΐστρο που φυσά
και μου σιγομουρμουρίζει,
τα κρυφά σου μυστικά.

Κατεβάζει απ' το χωριό μας
την ανάσα σου ζεστή
και τους χτύπους της καρδιάς σου,
που χορεύουν στην αυλή.

Λέει πως μ' έχεις λησμονήσει
και δεν με θυμάσαι πια
και πως την καρδιά σου δίνεις,
για καλύτερη αγκαλιά.

Φίλε μου παλιέ Μαΐστρο
νέα μου 'φερεις καλά,
κάτσε το λοιπόν να πιούμε,
... να της πάνε όλα καλά ...

Παρασκευή, 27 Ιουλίου 2018 / 10:20 μμ

... κι είσαι δίπλα μου ... η σιωπή ...
το μουρμούρισμα της θάλασσας κλειδί
και το φεγγάρι απόψε της φωτιάς,
θα σου κρατά το χέρι στο χορό, να μου μιλάς ...

10:36 μμ

... σιωπή ... μου ...

Σάββατο, 28 Ιουλίου 2018 / 9:27 μμ

... Σελήνη ... μου ...

Κυριακή, 29 Ιουλίου 2018 / 10:32 μμ

... κάτι τέτοιες στιγμές,
αναρωτιέμαι αν η παρουσία σου θα ήταν τόσο δημιουργική, όσο είναι η απουσία σου
...

Δευτέρα, 30 Ιουλίου 2018 / 7:02 πμ

... μου κάνει εντύπωση,
η γαλήνη που σκορπάζ στο όνειρό μου όταν σε βλέπω,
... όπως πριν λίγο ...

8:08 πμ

... ναι,
εάν μπορούσα να σου εξασφαλίσω μία καλή φυγή, θα σε σκλάβωνα, έστω και για μια μέρα ...

Αύγουστος

Σάββατο, 11 Αυγούστου 2018 / 7:05 πμ

... Δαιμόνα ...
μετά από τόση έμπνευση, είσαι η μόνη που δικαιούται να ισχυρίζεται πως είσαι η
γυναίκα μου κι ας μη ...

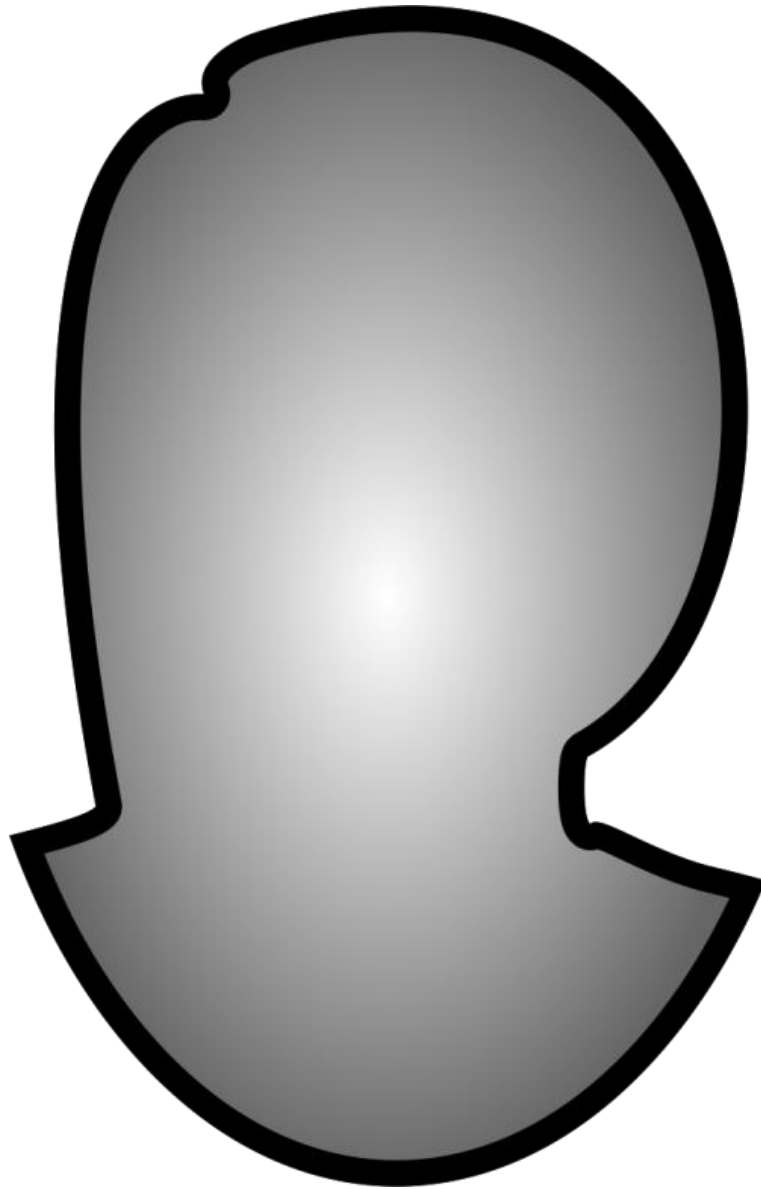
Τρίτη, 14 Αυγούστου 2018 / 5:56 μμ

... πάλι απ' τον ύπνο πέρασες
και μ' άφησες σημάδι,
μα ξύπνησα και χάθηκες,
ωχ δόλια μου καρδιά, ρημάδι ...

Τετάρτη, 22 Αυγούστου 2018 / 4:59 πμ

... τι θαρρείς είναι η ζωή,
μιαν αγκαλιά μικρή, από χόμα κι έρωτα που καίει ...

... Σ' ΕΡΩ ...

Περιεχόμενα

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	3
ΑΦΙΕΡΩΣΗ	5
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	6
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	7
2017	8
Απρίλιος	8
«Κ»	8
Ιούνιος	8
... εκείνος που σ' αγαπά πραγματικά,	8
Αύγουστος	9
ΕΡΩΤΑ ΠΑΝΤΕΧΝΕ	9
Σεπτέμβριος	10
... εγώ τουλάχιστον παιδί μου,	10
ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ ΜΟΥ	10
Οκτώβριος	11
... κι έχει ένα φεγγάρι απόψε	11
... οι θεοί παιδί μου,	11
ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ ΠΡΟΣΩΠΟ	11
... πως να υπηρετήσεις σωστά τον θεό παιδί μου,	12
ΔΑΙΜΟΝΑ	13
... «επιμελώς ατημέλητος» παιδί μου,	14
... φρόνιμο να μιλάς για τον «Έρωτα» παιδί μου,	14
... μην στρέφεις τα ματάκια σου	14
ζωή παιδί μου,	14
- Το «καλό» παιδί μου,	14
... σκοπός της ζωής μου παιδί μου,	15
... σε ζωγράφισα στην ασπίδα μου Δαιμόνα,	15
... κι όμως παιδί μου,	15
Σαν πάγωσα κάτω στη Γη,	15
Νοέμβριος	16
ΑΓΟΥΡΟ ΜΗΛΟ	16
... για να περάσεις στην αθανασία παιδί μου,	17
... αν θέλεις να πετύχεις παιδί μου,	17
... ο έρωτας παιδί μου,	17
... γιατί ο έρωτας παιδί μου,	17
ο έρωτας παιδί μου	17
Να σ' έκλεινα στην αγκαλιά,	18
ΨΑΧΝΩ ΔΥΟ ΣΤΙΧΟΥΣ	18
... πρώτη φορά σεργιάνισες στον ύπνο μου γλυκιά μου	18
... όταν μάθεις παιδί μου,	18
... ψάχνω έναν άνθρωπο παιδί μου,	18
αμόνι κάτω η ζωή σκληρή,	19
- και δεν με τρομάζει ο έρωτας που αλυσόδεσα	19
ΜΙΑ ΦΕΥΓΑΛΕΑ ΜΑΤΙΑ,	19
... σ' ερώ Δαιμόνα της φωτιάς,	20
και πως να συγκρατήσεις,	20
δεν «πρέπει» μου λένε να σε θέλω,	20
... είναι αδιανόητο,	20
... κάνω τη χούφτα μου φωλιά,	21

... σαν σε ζυγώνω σκιάζεσαι,.....	21
... ζύγωσε, θέλω να σου πω,.....	21
- μπροστά στο πνευματικό χάος.....	21
... πέσε βροχή και άσπρισε,.....	21
... έγειρ' ο Ήλιος στο βουνό.....	21
... μικρό μου νυχτολούλουδο.....	22
... κάτω από τη λεμονιά.....	22
... μικρή μου μούσα πέρασε.....	22
... σε πλάθω όπως θα 'θελα.....	22
... μέσ' τη σπηλιά σου σέρνομαι.....	22
... μια καλημέρα στείλε μου.....	22
... με αλυσίδες έδεσα.....	22
... μία μικρή με μάγεψε,.....	22
... αγέρας φούσκωσε πανιά.....	23
... πέρδικα πέταξε ψηλά.....	23
... στο πέταγμα του σταυραετού.....	23
... πουλί μου γοργοπτέρουγο,.....	23
... Θέλω να σύρεις το χορό.....	23
στην πλήρη μου τα μάτια σου.....	23
... Να φοβάσαι τον λαό που κοιμάται παιδί μου,.....	23
... μου ήταν ανάγκη να βλέπω,.....	23
... κι όμως μου ήταν ανάγκη να βλέπω,.....	24
Είσαι, ψυχή μου, η κόρη που τη σβήνει.....	24
το δάκρυ που κύλησε στο χώμα.....	24
εγώ δε μπορώ, δεν θέλω να γυρίσω πίσω,.....	24
και για να με τιμωρήσει ο έρωτας που τον αλυσόδεσα,.....	24
σε τούτη την απόκοσμη σιωπή και στα σπαράγματα των στίχων,.....	24
και νανουρίζω με στοργή,.....	25
τσακίζει με ορμή ο βοριάς την απουσία σου στο τζάμι,.....	25
τα ιδανικά παιδί μου,.....	25
πια μεγαλύτερη ηδονή,.....	25
Δαιμόνα,.....	25
Δαιμόνα,.....	25
... μικρή μου πετροπέρδικα.....	25
... πέρασαν μέρες να σε δω,.....	26
... στο μαξιλάρι έγγραψα,.....	26
... μπροστά τραβώ πίσω κοιτώ,.....	26
... είδες αετόπουλο ποτέ.....	26
... για της αγάπης τον καημό, είσαι μικρ(ός)ή ακόμα ...	26
... άγρια λαφίνα λυγερή.....	26
... στα μακριά σου τα μαλλιά.....	26
... είσαι μικρή κι αδιάβατος.....	27
... αν κόψεις απ' τ' ασπράγκαθα.....	27
Τώρα που σμίγουν οι καιροί, ωχ Ρινιώ μ' βρε Κατερινιώ,.....	27
... μια χούφτα ροδοπέταλα.....	27
... στο σταυροδρόμι της ζωής.....	27
... κι αν η ματιά μου 'ναι θολή.....	27
... κι αν δε με θέλεις δάσκαλος.....	28
... δεν θα 'ρθω απόψε σπίτι σου,.....	28
... με το γεράκι της φωτιάς.....	28
... τα χρόνια σου να 'ναι καλά,.....	28
... συ που γιορτάζεις σήμερα,.....	28

υπερηλίθιος παιδί μου,	28
για να καταστρέψεις εύκολα κάποιον παιδί μου,	28
10 ηλίθιοι και 10 λογικοί,	28
... ματωμένο το φεγγάρι.....	29
... κι ήρθε απότομα ο Χειμώνας.....	29
... μην καταδικάσεις ποτέ παιδί μου,	29
... σαν είναι ο έρωτας κρυφός.....	29
όποιος δεν θέλει αυτά που του δίνεις παιδί μου,	29
Δεκέμβριος.....	30
αν σου ζητήσουν ως απόδειξη πως τους αγαπάς,.....	30
... τα χνάρια σου να 'ναι βαθιά.....	30
Καλλιτεχνική αδυναμία	30
... μπορεί ο Ήλιος να βογκά,.....	30
... ματιά μη ρίχνεις στο γκρεμό	30
... στα σκαλοπάτια τ' ουρανού	30
... όμορφη σάρκα μα κενή,.....	31
... ένας πεντακάθαρος ουρανόσ	31
... λάμπουν στο παραθύρι μου	31
... στου ουράνιου θόλου την κορφή,.....	31
... τη λάμψη σου αρματώνομαι.....	31
χμ, για να ζεστάνω τα πόδια μου παιδί μου,	31
σου χρωστούσα.....	32
ερώ εκείνο που μπορείς να γίνεις σου 'λεγα,	32
... άνθρωπον ζητώ	32
... άδειο σκαρί στη θάλασσα	32
... μάθε την Τέχνη να γροικάς.....	32
... στο σταυροδρόμι της ζωής,.....	32
... στον αργαλειό της νιότης σου	32
... αργοκυλάει το νερό.....	33
... για μένα αξίζουν πραγματικά,	33
... αν δεν πιστεύεις στην ανατολή του Ήλιου,.....	33
είχα ένα όνειρο παιδί μου,.....	33
... έδωσα την ανάσα μου	33
... δεν θες να βγεις απ' τη σπηλιά	33
... οι καθημερινοί άνθρωποι παιδί μου,	33
... ξέρεις πόσες μανάδες τ' ομολόγησαν πικρά,	33
- Δεν καταλαβαίνω αυτά που γράφεις, άρα είσαι τρελός!	34
... σ' ένα μικρόκοσμο τυφλών	34
... σε σκέφτηκα να ζεσταθώ	34
... κορφολογάς τ' ασήμαντα	34
... σε κυνηγάει η ρίζα σου.....	34
... το τσιροπούλι στη βροχή	34
... αν δεν πατήσεις το σκαλί,.....	34
... μ' αρέσει να σε σκέφτομαι.....	35
... νησί στο μεσοπέλαγο	35
... κοίτα μακριά, πάτα κοντά κι ο δρόμος σου θ' ανοίγει	35
... μετρώ τ' αστέρια τ' ουρανού	35
καλό το πάθος,	35
ερωτευμένος είσαι παιδί μου,	35
... αρκετά σε κουβάλησα στους ώμους σα μωρό,.....	35
... σαν τον χιονιά με πλάκωσες	35
... αργά λιώνουν τα κρούσταλλα	36

... λάτρεψα την απόσταση,.....	36
... χασομεράς στ' ανόητα.....	36
... τα χείλη σου αρχιπέλαγος.....	36
... μέσα στη χούφτα σου νερό.....	36
... μονάχος σε ξερότοπο.....	36
ΘΥΜΑΣΑΙ	37
... το κάλλος παιδί μου,.....	38
... φτωχή μου Τέχνη (ψυχή μου),.....	38
... να 'χα φτερά να σ' άρπαζα.....	38
ΚΟΙΤΑ	38
... που να σε κρύψω θησαυρέ.....	39
... μια νότα από τα χείλη σου,	39
Κοίτα στον ακρορίζοντα.....	39
Πάρε τους στίχους μου προικιά.....	39
Μην ερωτεύσεις άνθρωπο σαν εμένα	39
2018	40
Ιανουάριος	40
... απ' όλα τα πληγωμένα θεριά.....	40
... δυο φύλλα πέσαν' στο νερό.....	40
... στα κέρατα του ελαφιού αντίκρυ,	40
... κι αν είν' αβάσταχτες οι μέρες μέχρι να σε ξαναδώ,.....	40
... πότε θα φέξει το πρωί	40
... σεργιάνισες στον ύπνο μου	41
... κι έρχονται κάποιες στιγμές παιδί μου,.....	41
Η παιδαγωγική σημασία της μουσικής για την αρμονική πνευματική καλλιέργεια των φυλάκων	41
... στα μάτια σου βαφτίζομαι,	41
... κι όταν ο δικαστής παιδί μου,	41
... ξέρεις κάτι παιδί μου,	42
ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ	43
... ευλογημένη μοναξιά.....	44
... στο σχολείο της ζωής παιδί μου,.....	44
ΣΤΟ ΜΙΣΟΣΚΟΤΑΔΟ ΤΗΣ ΓΗΣ	44
ΠΩΣ ΝΑ ΣΤΑΛΑΞΟΥΝ ΕΡΩΤΑ	44
ΣΤΗ ΧΑΙΤΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ	45
... ούτε θεός δεν το τολμά.....	47
ΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ	48
- Σ' αγαπώ!.....	48
ΟΧΤΡΟΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ	49
ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΓΡΙΑ	49
ΚΛΕΙΔΑΡΟΤΡΥΠΑ	50
... να 'μωνα το μπαλκόνι σου.....	51
... δεν σ' αγαπώ να μ' αγαπάς,.....	51
... αν θες σοφά να καρπωθείς.....	51
... ο χρόνος σβήνει έρωτες	51
... τον έρωτά μου πρόδωσαν	51
ΚΑΘΕ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ	52
ΚΙ ΑΦΟΥ ΛΕΣ	53
ΣΤΟΧΟΣ	56
ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ ΣΚΕΠΑΣΜΑΤΑ	57
ΤΡΕΙΣ ΠΕΤΡΕΣ	57
ΦΕΓΓΑΡΙ ΜΟΥ ΟΛΟΓΙΟΜΟ	57
Φεβρουάριος	58

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ.....	58
ΕΞΟΔΟΣ.....	59
ΑΝΟΙΞΗ.....	60
ΜΑΤΙΑ.....	61
... κι έρχεται κάποια στιγμή παιδί μου,.....	62
ΝΑ ΞΕΡΕΣ ΠΟΣΑ ΣΟΥ ΧΡΩΣΤΩ.....	62
και τα καλά 'ναι λίγα,.....	63
ΠΟΣΟ ΓΛΥΚΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ.....	63
ΕΝ-ΨΥΧΩΣΗ.....	64
Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΚΡΙΝΟΥ.....	66
ΦΥΓΗ.....	69
ΧΙΟΝΑΔΑ.....	71
ΗΘΙΚΗ.....	71
Μάρτιος.....	73
ΧΡΟΝΙΑ Σ' ΑΓΑΠΑΓΑ ΚΡΥΦΑ.....	73
ΤΙ ΛΟΓΙΑ ΝΑ ΄ΒΡΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ.....	73
ΣΑΛΠΙΣΜΑ.....	74
Η αλληγορία του σπηλαίου.....	75
ΜΠΟΡΕΙ.....	86
ΕΡΩΤΑΣ.....	87
ΦΙΛΙΑ.....	87
ΜΕΓΑΛΩΣΑ.....	88
ΝΥΧΤΑ.....	88
... οι φιλόσοφοι,.....	89
... Δεν την αγαπάς!;.....	89
Όσο βαρούν τα σίδερα.....	89
ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ – αποχαιρετισμός.....	90
ΓΚΑΙΤΕ.....	91
ΧΩΡΙΣΜΟΣ.....	91
ΘΕΜΑ ΠΟΡΕΙΑΣ.....	93
... η αγάπη,.....	93
(Περίσσα – Σαντορίνης).....	93
... Στ' αλήθεια, πόσο μ' αγάπησες!;.....	93
Φοραδίτσα μου λευκή,.....	94
Απρίλιος.....	94
ΠΕΤΡΙΝΗ ΚΛΙΝΗ.....	94
ΚΥΜΑ.....	95
ΣΕΛΙΔΕΣ.....	95
ΕΙΚΟΝΑ.....	96
ΒΟΛΙ.....	96
... η πιο γλυκιά Ανάσταση που είχα στη ζωή μου,.....	97
ΜΑΤΗΝ.....	97
... και το φιλί σου ευσείωνο.....	97
ΣΗΜΑΔΙ.....	98
ΠΡΟΩΡΟ.....	99
... στ' αγγελικό σου πρόσωπο.....	99
... στα σπάργανα του ουρανού.....	99
ΕΙΚΟΝΕΣ.....	100
... Χμμμ.....	100
(Βόλος).....	101
... η αγκαλιά μου,.....	101
Μάιος.....	101

... στο όνειρό μου πέρασες.....	101
ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ	101
... η κοινή λογική	102
... η απλή λογική	102
ΠΟΥ	102
ΓΟΡΓΟΝΑ	103
Ιούνιος.....	103
(Σκιάθος).....	103
ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΗΣ.....	103
... κρεβάτι από κόντρα πλακέ.....	104
... κοιμάμαι σε κόντρα πλακέ.....	104
μου λείπεις!!!	104
... τι κι αν δεν είσαι εδώ, μαζί μου είσαι	104
ΜΙΚΡΗ.....	105
... τι κι αν μου κλέβεις το κορμί, η καρδιά μου την ανήκει	105
ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ	105
(Βόλος).....	106
ΜΕΤΕΩΡΟΣ	106
ΕΡΩΤΕΣ	106
ΜΟΡΦΕΑ.....	108
ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.....	108
... είδες ποτέ παιδί μου,	110
ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ.....	110
... κλείνω τα μάτια κι έρχεσαι.....	110
... έρωτας παιδί μου,	111
ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΣ	111
ΣΚΕΨΕΙΣ.....	112
Ιούλιος.....	113
... με τα ίδια μάτια βλέπω,	113
ΔΥΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙΑ.....	113
... όπως είδες παιδί μου,.....	113
ΗΛΙΕ.....	114
ΔΑΙΜΟΝΑ 2.....	116
ΑΜΠΟΥΛΑ	119
ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΟΥ.....	120
ΣΠΗΛΙΑ.....	121
ΜΑΪΣΤΡΟΣ	122
... κι είσαι δίπλα μου ... η σιωπή	122
... σιωπή ... μου	123
... Σελήνη ... μου	123
... κάτι τέτοιες στιγμές.....	123
... μου κάνει εντύπωση,	123
... ναι,	123
Αύγουστος	123
... Δαιμόνα	123
... πάλι απ' τον ύπνο πέρασες	124
... τι θαρρείς είναι η ζωή,.....	124